Marcu - Comentarii W. McDonald

Tema lui Marcu este vestea bună despre Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. Întrucât scopul urmărit de autor este de a scoate în evidenţă rolul de rob al Domnului Isus, el nu începe cu o genealogie, ci cu lucrarea publică a Mântuitorului. Aceasta a fost vestită de Ioan Botezătorul, crainicul veştii bune.

Atât Maleahi, cât şi Isaia au prezis că Mesia va fi precedat de un sol şi că va chema poporul la o pregătire morală şi spirituală în vederea venirii Sale (Maleahi 3:1;Isaia 40:3) Textul critic grecesc sună astfel: „Isaia profetul", dar primul citat este din Maleahi; versiunea tradiţională: „Profeţii", sprijinită de majoritatea manuscriselor, este mai exactă. Ioan Botezătorul a împlinit aceste profeţii. El a fost „solul... glasul celui ce strigă în pustie."

Mesajul lui a constat în faptul că oamenii trebuie să se pocăiască (să-şi schimbe mintea şi să se lase de păcatele lor), pentru a primi iertarea păcatelor. Altfel nu puteau să-L primească pe Domnul. Numai oamenii sfinţi pot să-L aprecieze pe Fiul Sfânt al lui Dumnezeu.

Când receptorii mesajului lui Ioan Botezătorul s-au pocăit, el i-a botezat, ca expresie exterioară a schimbării radicale de o sută optzeci de grade care s-a petrecut în viaţa lor. Botezul i-a delimitat astfel în mod public de restul poporului Israel, care îl părăsise pe Domnul. Botezul i-a reunit cu rămăşiţa care era gata să-L primească pe Cristos. S-ar părea din versetul 5 că răspunsul ia propovăduirea lui Ioan a fost unanim. Dar nu aşa s-au petrecut lucrurile în realitate. Chiar dacă va fi existat o explozie iniţială de entuziasm, când mulţimile au ieşit în pustiu să-l audă pe înflăcăratul predicator, cei mai mulţi însă nu şi-au mărturisit cu sinceritate păcatele şi nu s-au lăsat de ele - fapt care se va dovedi cu prisosinţă, pe măsură ce înaintăm pe firul naraţiunii.

Cel fel de om a fost Ioan? Astăzi un asemenea om ar fi etichetat drept un fanatic sau, în cel mai bun caz, un ascetic. El locuia în pustiu şi, asemenea lui Ilie, era îmbrăcat cu hainele cele mai simple şi mai aspre. Hrana lui era limitată la strictul necesar pentru întreţinerea şi menţinerea tăriei sale, fără să fie gustoasă. El a fost un om care a subordonat toate aceste lucruri sarcinii de a-L face pe Cristos cunoscut. Poate că ar fi putut deveni bogat, dar a optat pentru o viaţă de sărăcie. Astfel a devenit un vestitor adecvat al Celui care n-a avut unde să-Şi plece capul. Desprindem de aici învăţătura că toţi cei care doresc să fie slujitorii Domnului trebuie să trăiască o viaţă simplă.

Mesajul lui a constat în evidenţierea superiorităţii Domnului Isus. Astfel Ioan a arătat că Isus este mai mare în putere, în strălucirea caracterului Său şi în lucrarea pe care o va desfăşura. Ioan nu s-a considerat vrednic nici măcar să lege cureaua de la sandala Mântuitorului - treabă destul de lipsită de importanţă, efectuată de obicei de un sclav. Propovăduitorul plin de Duhul întotdeauna îl va preamări pe Domnul Isus, detronându-se pe sine însuşi.

Ioan boteza cu apă. Era un simbol extern, dar nu producea nici o schimbare reală în viaţa omului. Isus avea să boteze cu Duhul Sfânt. Acest botez avea să producă o mare revărsare de putere spirituală (Fapte 1:8). De asemenea, avea să-i cuprindă pe toţi credincioşii din cadrul bisericii, trupul lui Cristos (1Corinterni 12:13).

Cei treizeci de ani de aşa-numită tăcere, petrecuţi la Nazaret, s-au sfârşit acum. Domnul Isus era gata să-Şi înceapă lucrarea publică. Mai întâi, El a străbătut distanţa de circa 100 de km ce despărţea Nazaretul de Iordan, în apropiere de Ierihon. Acolo El a fost botezat de Ioan. În cazul acesta, desigur, nu a fost vorba de nici o pocăinţă, deoarece El nu a avut nici un păcat de mărturisit. Botezul a însemnat pentru Domnul o acţiune simbolică, înfăţişând botezul prin care avea să treacă la moartea Sa pe Golgota şi învierea Sa din morţi. Astfel chiar de la începutul lucrării Sale publice avem această prefigurare foarte vie a crucii şi a mormântului gol.

De îndată ce a ieşit din apă, a văzut cerurile deschise şi pe Duhul coborând asupra Sa în chip de porumbel. Şi din cer s-a auzit glasul lui Dumnezeu, care a confirmat că Isus este Fiul Său preaiubit.

Nu a existat nici un moment în viaţa lui Isus în care El să nu fi fost umplut cu Duhul Sfânt. Dar acum Duhul Sfânt a venit asupra Sa, ungându-L pentru slujire şi dotându-L cu putere. Era o misiune specială a Duhului, pregătitoare pentru cei trei ani de slujire care aveau să urmeze. Puterea Duhului Sfânt este indispensabilă. Oricât de educat, talentat sau înzestrat ar fi cineva, dacă nu are acea calitate tainică pe care o numim „ungerea", slujirea sa este lipsită de viaţă şi eficacitate. Prin urmare, trebuie să ne punem această întrebare de căpetenie: „Am cunoscut eu experienţa Duhului Sfânt? M-a umplut El cu putere, în vederea slujirii pentru Domnul?"

C. Robul este ispitit de Satan

Robul Domnului a fost ispitit de Satan în pustiu, timp de patruzeci de zile. Duhul lui Dumnezeu L-a condus la această întâlnire - nu pentru a vedea dacă Domnul va păcătui, ci pentru a demonstra că nu poate păcătui. Dacă Isus ar fi putut păcătui ca Om pe pământ, ce asigurare am mai avea noi că acum El nu ar putea păcătui ca Om în cer?

De ce afirmă Marcu că El a fost cu fiarele sălbatice? Au fost oare aceste animale aţâţate de Satan să încerce să-L distrugă pe Domnul? Sau, dimpotrivă, au fost docile în prezenţa creatorului Lor? Textul nu ne oferă răspunsuri la aceste întrebări.

Îngerii I-au slujit la sfârşitul celor patruzeci de zile (vezi Matei 4:11); în timpul ispitirii El nu a mâncat nimic (Luca 4:2).

Credinciosul nu va putea evita situaţiile în care va fi pus la încercare. Cu cât se va apropia mai mult de Domnul, cu atât mai intense vor fi încercările. Satan nu-şi iroseşte muniţiile cu creştinii fireşti (creştini doar cu numele). Dar va pune la bătaie toate armele sale împotriva celor care au început să câştige biruinţe în bătălia spirituală. Nu este un păcat a fi ispitit. Păcatul intervine abia atunci când cedezi ispitei. Dar nu ne vom putea împotrivi ispitei bizuindu-ne doar pe puterea noastră, ci Duhul Sfânt - care locuieşte în credincios - El este Acela care îi dă credinciosului puterea să înfrângă patimile întunecate din viaţa sa.

A. Robul îşi începe lucrarea

Marcu sare peste lucrarea Domnului în Iudeea (vezi Ioan 1:1-4:54) şi începe cu măreaţa lucrare înfăptuită de El în Galileea, pe parcursul unui an şi nouă luni (Marcu1:14-9:50). Apoi el se ocupă pe scurt de ultima parte a lucrării în Pereea (Marcu 10:1-10:45), după care trece la ultima

săptămână la Ierusalim. Isus a venit în Galileea, predicând vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu. Mesajul Lui concret a fost următorul:

1. S-a împlinit timpul. Conform programului calendaristic al profeţiilor, fusese fixată o dată pentru apariţia publică a Regelui. Acum sosise acel moment.

2. Împărăţia lui Dumnezeu era aproape. Regele era de faţă, sosise, şi-i făcea poporului Israel o ofertă autentică a împărăţiei. Împărăţia s-a apropiat, în sensul că Regele a apărut pe scenă.

3. Oamenii au fost chemaţi să se pocăiască şi să creadă în evanghelie. Pentru a putea fi admişi în împărăţie, ei trebuiau să facă o schimbare radicală, de o sută optzeci de grade, în viaţa lor, cu privire la păcat şi să creadă vestea bună privitoare la Domnul Isus.

B. Chemarea celor patru pescari (1:16-20)

Mergând pe ţărmul Mării Gali-leii, Isus i-a văzut pe Simon şi pe Andrei, care pescuiau. El îi întâlnise deja cu altă ocazie; de fapt, ei deveniseră ucenicii Lui la începutul lucrării Sale (Ioan 1:40-41). Acum El i-a chemat să fie cu El, promiţându-le că-i va face pescari de oameni. Imediat ei au renunţat la mica lor întreprindere de pescuit, urmându-L pe El. Ascultarea lor a fost promptă, jertfitoare şi integrală.

MINUNEA	IZBĂVIREA DE:
1. Vindecarea unui om cu duh necurat (1:23-26)	1. Necurăţia păcatului.
2. Vindecarea soacrei lui Simon (1:29-31).	2. Febra şi neastâmpărul păcatului.
3. Vindecarea leprosului (1:40-45).	3. Caracterul respingător al păcatului.
4. Vindecarea ologului (2:1-12).	4. Păcatul provoacă neputinţă.
5, Vindecarea unui om cu mâna uscată (3:1-5).	5. Păcatul provoacă inutilitate.
6. Izbăvirea îndrăcitului (5:1-20).	6. Mizeria, violenţa şi teroarea păcatului.
7. Femeia cu scurgere de sânge (5:25-34).	7. Puterea păcatului de a secătui vitalitatea vieţii.
8. Învierea fiicei lui Iair (5:21-24; 35-30).	8. Păcatul provoacă moartea spirituală.
9. Vindecarea fiicei siro-feniciene (7:24-30).	9. Robia păcatului şi a Satanei.
10. Vindecarea surdului cu defect de vorbire (7:31-37).	10. Neputinţa de a auzi Cuvântul lui Dumnezeu şi de a rosti lucruri spirituale.
11. Vindecarea unui orb (8:22-26).	11. Orbirea faţa de lumina evangheliei.
12. Vindecarea unui băiat îndrăcit (9:14-29).	12. Cruzimea stăpânirii lui Satan.
13. Vindecarea orbului Bartimeu (10:46-52).	13. Starea de orbire şi cerşire la care îi aduce păcatul pe oameni.

Pescuitul e o artă. Tot aşa este şi câştigarea de suflete.

1. Pescuitul necesită răbdare. Adesea trebuie să aştepţi ore îndelungate, în singurătate.

2. Pescuitul necesită îndemânare în folosirea undiţei, a momelii sau a plasei de pescuit.

3. Pescuitul necesită discernământ şi simţ practic, pentru a alege locul potrivit unde vin peştii.

4. El mai necesită şi persistenţă. Un pescar bun nu se dă bătut cu una cu două.

5. Pescuitul mai necesită şi linişte. Pescarul bun va evita zgomotele. Se va eclipsa pe sine însuşi.

Noi devenim pescari de oameni urmându-L pe Cristos. Cu cât devenim mai mult asemenea Lui, cu atât mai multe suflete vom putea câştiga pentru El. Responsabilitatea noastră este de a-L urma pe El. De celelalte lucruri se va ocupa El!

Mergând puţin mai departe, Domnul Isus i-a întâlnit pe Iacov şi pe Ioan, fiii lui Zebedei, care îşi dregeau plasele. De îndată ce i-a chemat, ei şi-au luat rămas bun de la tatăl lor şi s-au dus după Domnul.

Cristos continuă să-i cheme pe oameni şi astăzi să părăsească totul pentru a-L urma pe El (Luca 14:33). Nici averile, nici părinţii nu trebuie lăsaţi să împiedice ascultarea noastră.

Versetele 21-34 descriu o zi obişnuită din viaţa Domnului. Minunile s-au succedat una după alta, în timp ce Marele Medic îi vindeca pe cei posedaţi şi doborâţi de boli.

Minunile de vindecare săvârşite de Mântuitorul ilustrează modul în care îi eliberează El pe oameni de rezultatele groaznice ale păcatului - fapt ilustrat în tabelul de mai sus.

Deşi predicatorul de azi nu este chemat să înfăptuiască aceste acte de vindecare fizică, el este însă chemat în permanenţă să se ocupe de echivalentul pe plan spiritual al acestora. Oare nu sunt acestea minunile mai mari la care S-a referit Domnul Isus la Ioan 14:12: „Cine crede în Mine va face şi el lucrările pe care le fac Eu, ba încă va face altele mai mari decât acestea..."?

Dar să revenim la firul naraţiunii. La Capernaum Isus intrase în sinagogă şi începuse să-i înveţe pe oameni în sabat. Oamenii şi-au dat seama că Cel ce le stătea în faţă nu era un învăţător obişnuit. Cuvintele Sale erau pline de o putere de netăgăduit, spre deosebire de cărturari, care repetau mecanic unele învăţături. Frazele lui Isus erau nişte săgeţi venite din partea Celui Atotputernic. Lecţiile Sale erau captivante, convingătoare, mişcătoare. În schimb, cărturarii propagau o religie de mâna a doua. În învăţătura lui Isus nu exista nici un element ireal. El avea dreptul să afirme ceea ce afirma, deoarece El trăia în practică ceea ce propovăduia.

Oricine propovăduieşte Cuvântul lui Dumnezeu are datoria de a vorbi cu autoritate. Altminteri să nu vorbească deloc. Iată ce spune psalmistul în această privinţă: ,,Am crezut, de aceea am vorbit" (Psalmul 116:10). Pavel atinge aceeaşi idee la 2Corinteni 4:13. Mesajul lor s-a născut dintr-o profundă convingere.

În sinagoga lor era un om posedat sau locuit de un demon. Demonul este definit drept un duh necurat. Asta înseamnă probabil că duhul îşi manifesta prezenţa făcându-l pe omul respectiv necurat din punct de vedere fizic sau spiritual. Să nu facem confuzie între posesiunea demonică şi diversele forme de alienare mintală, căci avem de-a face cu două categorii distincte de probleme. O persoană posedată de

demon este realmente „locuită" sau controlată de un duh rău. Persoana în cauză este adesea capabilă de a săvârşi fapte supranaturale şi adesea se manifestă violent sau rosteşte blasfemii, când este confruntată cu Persoana şi lucrarea Domnului Isus Cristos.

Observaţi că duhul rău L-a recunoscut pe Isus şi L-a numit Nazarineanul şi Sfântul lui Dumnezeu. Se remarcă de asemenea schimbarea de pronume de la plural la singular: Ce avem noi a face cu tine, Isuse Nazarinene? Ai venit să ne pierzi? Te ştiu eu cine eşti..." Mai întâi demonul vorbeşte ca unul care face corp comun cu persoana posedată. Apoi vorbeşte în numele său propriu.

Isus nu a voit să accepte mărturia unui demon, deşi era adevărată. Prin urmare, i-a spus duhului rău să tacă, poruncindu-i apoi să iasă din om. Ce privelişte înfiorătoare trebuie să fi fost să-l vezi pe omul convulsionat şi să auzi şuieratul straniu pe care l-a scos demonul, în timp ce a ieşit din victima pe care o ţinuse în stăpânire!

Miracolul acesta a produs o mare uimire, căci oamenii nu mai văzuseră aşa ceva, cum, la simpla poruncă a Cuiva, un demon să fie alungat! Poate se vor fi întrebat dacă nu cumva asistă la înfiinţarea unei noi religii. Cum era şi firesc, vestea despre minunea săvârşită de Isus s-a răspândit îndată în toate împrejurimile Galileii. Înainte de a trece la pasajul următor, să ne oprim asupra a trei aspecte legate de acest subiect:

1. Prima venire a lui Cristos a generat, după câte se pare, o izbucnire neobişnuit de mare de activitate demonică pe pământ.

2. Puterea lui Cristos asupra acestor duhuri rele a prefigurat biruinţa Sa finală asupra Satanei şi a tuturor agenţilor săi.

3. Oriunde va săvârşi Dumnezeu o lucrare se va manifesta opoziţia Satanei. Toţi cei care pornesc la drum, hotărâţi să-L slujească pe Domnul, trebuie să se aştepte să întâmpine împotriviri la tot pasul. „Căci noi nu luptăm împotriva cărnii şi a sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva oştilor spirituale ale răutăţii, care sunt în locurile cereşti." (Efeseni 6:12, tradus după versiunea NKJ, din textul comentariului, n. tr.)

Termeni ca: „îndată" sau „imediat" apar din abundenţă în această evanghelie, fiind deosebit de adecvaţi pentru evanghelia ce subliniază caracterul de rob, de slujitor manifestat de Domnul Isus.

De la sinagogă Isus s-a dus în casa lui Petru. De îndată ce a sosit, a aflat că soacra lui Petru suferea de febră. Versetul 30 afirmă că ei I-au vorbit îndată despre ea. Nu au pierdut nici un minut, ci au adus numaidecât nevoia lor la cunoştinţa Medicului Celui Bun.

Fără să rostească nici un cuvânt, Isus a ridicat-o, apupând-o de mână şi ea s-a vindecat imediat. În mod obişnuit, febra produce o stare de slăbiciune în organism. În cazul acesta, Domnul nu numai că a vindecat-o pe soacra lui Petru de febră, ci i-a dăruit imediat şi tăria necesară pentru a putea sluji. Şi ea le-a slujit. Iată ce spune J.R. Miller în această privinţă:

Orice persoană bolnavă care a fost vindecată, fie în manieră obişnuită, fie în mod extraordinar, trebuie să se grăbească să-I consacre lui Dumnezeu viaţa restaurată.

Mulţi oameni ar dori să aibă prilejul de a-L sluji pe Cristos, imaginându-şi un serviciu aparte, minunat, pe care l-ar putea aduce, neglijând, între timp, chiar lucrurile aparent obişnuite prin care Cristos aşteaptă să-L slujească aceştia. Adevărata slujire dăruită lui Cristos constă din a-ţi împlini, în primul rând şi în maniera cea mai conştiincioasă, îndatoririle zilnice!

Se remarcă faptul că în fiecare din minunile de vindecare fizică Domnul a recurs la o altă procedură. Asta indică faptul că nici o convertire nu este identică cu cealaltă. Cu fiecare trebuie să tratăm pe baza caracteristicilor specifice acelei persoane.

Faptul că Petru avea soacră relevă că pe vremea aceea nu se practica doctrina celibatului preoţilor. Învăţătura actuală potrivit căreia preoţii trebuie să fie necăsătoriţi este tributară tradiţiei, fără să se bucure de nici un sprijin din Cuvântul lui Dumnezeu. Dimpotrivă, ea poate conduce la o sumedenie de rele.

E. Vindecarea de la asfinţitul soarelui

Vestea despre prezenţa Mântuitorului se răspândise în cursul zilei. Dar întrucât era sabat, oamenii nu au îndrăznit să-I aducă pe cei nevoiaşi. Dar de îndată ce a apus soarele, încheindu-se astfel ziua de sabat, oamenii au dat buluc la uşa casei lui Petru. Acolo bolnavii şi posedaţii demonici au trăit puterea izbăvitoare de orice fază şi formă a păcatului.

Isus S-a trezit cu mult înainte de a se face ziuă şi S-a dus. într-un loc pustiu, unde să poată fi scutit de orice întreruperi, putând petrece timpul integral în rugăciune. Slujitorul lui Iehova îşi deschidea în fiecare dimineaţă urechile să primească instrucţiuni pentru ziua în curs, de la Dumnezeu Tatăl (Isaia 50:4,5). Dacă Domnul Isus resimţea nevoia acestui timp zilnic, petrecut dis-de-dimineaţă în prezenţa lui Dumnezeu Tatăl, cu cât mai mult ar trebui s-o resimţim noi! Observaţi şi faptul că S-a rugat într-un context în care L-a costat acest lucru, căci a trebuit să se scoale de dimineaţă, cu mult înainte de a se face ziuă. Rugăciunea nu trebuie să fie o chestiune de comoditate, ci trebuie să se bazeze pe disciplină autoimpusă şi pe sacrificiu. Prin urmare, ne mai mirăm de ce este slujirea noastră atât de lipsită de eficienţă, în atâtea ocazii?

Până când s-au sculat Petru şi ceilalţi, iarăşi s-a adunat o mare mulţime în faţa casei. Ucenicii s-au dus să-I spună Domnului despre sentimentul de popularitate crescândă de care Se bucura El în rândurile oamenilor.

Surprinde faptul că Isus nu a revenit în oraş, ci i-a luat cu El pe ucenici în oraşele din împrejurimi, explicând că trebuie să predice şi acolo. De ce nu S-a întors la Capernaum?

1. Mai întâi, pentru că tocmai petrecuse timp în rugăciune şi aflase ce dorea Dumnezeu de la El în ziua respectivă.

2. În al doilea rând, El Şi-a dat seama că popularitatea de care Se bucura la Capernaum era superficială. Mântuitorul n-a fost niciodată atras de prezenţa unor mulţimi mari. El privea întotdeauna dincolo de aspectele de la suprafaţă, căutând să vadă ce se ascunde în inima oamenilor.

3. Domnul era conştient de pericolul popularităţii şi, prin urmare, a ţinut să imprime în ucenicii Săi, prin exemplul Său propriu, necesitatea de a fi cu luare aminte atunci când oamenii începeau să-i vorbească de bine.

4. Domnul Isus a evitat în mod consecvent orice demonstraţie superficială, bazată pe emoţii, care ar fi aşezat coroana înaintea crucii.

5. El a pus mereu accentul suprem pe propovăduirea Cuvântului. Minunile de vindecare, deşi aveau menirea să-i izbăvească pe oameni de suferinţă şi mizerie, urmăreau un scop şi mai profund: acela de a le atrage oamenilor atenţia la propovăduirea Cuvântului.

Astfel Isus S-a dus predicând în sinagogile din toată Galileea şi scoţând demonii. El a îmbinat propovăduirea Cuvântului cu punerea sa în practică, stabilind o legătură vie între vorbă şi faptă. Este interesant să observăm cât de multe au fost cazurile de scoatere a demonilor săvârşite de El în sinagogi. Nu cumva bisericile liberale de astăzi ar fi echivalentul sinagogilor din vremea aceea?!

G. Curăţirea unui lepros

Relatarea vindecării leprosului ne dă prilejul să cunoaştem genul de rugăciune pe care o ascultă Dumnezeu, răspunzându-i:

1. A fost o rugăciune serioasă, rostită din toată inima, cu disperare, implorân-du-L, cum se spune în textul original.

2. A fost o rugăciune rostită cu un sentiment de reverenţă - îngenunchind înaintea Lui.

3. Persoana care s-a rugat a fost smerită şi supusă - „Dacă vrei..."

4. A fost pătrunsă de credinţă - „poţi"

5. A recunoscut nevoia - „să mă cureţi"

6. A fost la obiect (concretă, specifică) - cel care s-a rugat nu a spus „binecuvântează-mă!", ci „curăţă-mă!"

7. A fost personală - „curăţă-mă!"

8. A fost scurtă - rezumându-se, în textul original, la cinci cuvinte.

Observaţi acum ce s-a întâmplat:

Lui Isus i S-a făcut milă. Să nu citim niciodată aceste cuvinte fără să fim pătrunşi de un sentiment de înălţare şi recunoştinţă!

„...a întins mâna" Gândiţi-vă! Mâna lui Dumnezeu S-a întins ca răspuns la rugăciunea rostită cu smerenie şi credinţă!

„...l-a atins" Conform prevederilor legii, persoana care se atingea de un lepros devenea necurată din punct de vedere ceremonial, în plus, desigur, mai era şi pericolul contaminării de lepră. Dar Fiul Sfânt al Omului S-a identificat cu mizeriile omenirii, îndepărtând ravagiile provocate de păcat, fără ca El însuşi să fie întinat de ele.

El a zis: „Vreau!" Cu mult mai mult este dispus El să vindece, decât suntem noi dispuşi să ne lăsăm vindecaţi! Apoi a zis: „Fii curăţit!" Într-o clipită pielea leprosului s-a vindecat de toate efectele leprei.

Domnul Isus a interzis să se facă publicitate vindecării respective, omul trebuind să se înfăţişeze mai întâi înaintea preotului şi să aducă ofranda cerută (Levitic 14:2). Scopul urmărit, în primul rând, a fost acela de a-l pune la probă pe omul vindecat, în privinţa ascultării sale. A făcut el ceea ce i s-a cerut? Nu a făcut, ci a popularizat cazul, făcând greutăţi lucrării Domnului (v. 45). Dar şi preotul era supus la un test, verificându-se discernământul. Oare avea să priceapă el că îndelung-aşteptatul Mesia a venit deja şi a început să săvârşească lucrările Sale minunate de vindecare? Dacă era la fel ca majoritatea israeliţilor, atunci însemna că nu avea să-L recunoască pe Mesia.

Din nou observăm că Isus S-a retras din calea mulţimilor, slujind în locuri pustii. La Domnul succesul nu se măsura în funcţie de numărul persoanelor.

H. Vindecarea unui paralitic (2:1-12)

Curând după ce Domnul a intrat în Capernaum, s-au adunat mulţi în jurul casei unde Se afla. Vestea sosirii Lui s-a răspândit cu iuţeală iar oamenii au venit îndată, dornici să-L vadă în acţiune pe Săvârşitorul de Minuni. Oriunde Dumnezeu lucrează cu putere, oamenii vor fi atraşi. Mântuitorul le-a propovăduit cu credincioşie Cuvântul, în timp ce ei stăteau înghesuiţi în jurul uşii. Mai la coadă se afla un paralitic, ce fusese adus de patru oameni pe o targa improvizată, dar nu se putea apropia de Domnul Isus din pricina mulţimii. De obicei, mulţimea este o piedică în calea aducerii oamenilor la Isus. Dar credinţa e plină de ingeniozitate! Cei patru cărăuşi au urcat pe acoperişul casei, făcând o gaură în el şi coborându-l pe paralitic în interiorul a ceea ce va fi fost probabil o curte interioară, unde acesta să poată fi adus în faţa Fiului lui Dumnezeu. Cineva i-a numit pe aceşti prieteni de nădejde ai paraliticului: Compasiune, Cooperare, Originalitate şi Persistenţă. Fiecare din noi trebuie să ne străduim să manifestăm aceste calităţi.

Impresionat de credinţa lor, Isus i-a zis paraliticului: „Fiule, păcatele îţi sunt iertate!" La prima vedere cuvintele ni se par ciudate. În fond, era vorba de paralizie, nu de păcat, nu-i aşa? Da, dar Isus a mers mai departe, trecând de simptoamele păcatului şi ţintind în cauza bolii. El nu putea să neglijeze sufletul, mărginindu-Se la vindecarea trupului. El nu putea să-Şi îngăduie să remedieze condiţia temporară, lăsând neatinsă starea veşnică a omului. Prin urmare i-a zis omului: „Păcatele îţi sunt iertate!" Ce anunţ minunat! Chiar în clipa aceea, pe când se afla încă pe pământ, păcatele omului au fost iertate, el nemaifiind nevoit să aştepte până în Ziua Judecăţii. El a posedat chiar din clipa aceea siguranţa imediată a iertării de păcate. Tot aşa se întâmplă cu cei ce-şi pun încrederea în Domnul Isus, crezând în El.

Cărturarii au priceput imediat semnificaţia afirmaţiei. Ei cunoşteau suficient de bine doctrinele biblice pentru a-şi da seama că numai Dumnezeu poate ierta păcatele. Prin urmare, oricine susţinea că iartă păcatele se făcea egal cu Dumnezeu. Până în acest punct logica lor a fost corectă. Dar în loc să-L recunoască pe Domnul Isus ca Dumnezeu, ei L-au acuzat în inimile lor de blasfemie.

Isus le-a citit gândurile - faptul în sine fiind o dovadă a puterii Sale supranaturale. Domnul Isus le-a pus o întrebare răscolitoare: „Este mai uşor sa declari păcatele cuiva iertate sau să-l vindeci de paralizia sa?" De fapt, este la fel de uşor să spui şi una, şi alta. Dar este la fel de imposibil, din punct de vedere omenesc, să săvârşeşti atât una, cât şi cealaltă!

Domnul deja declarase păcatele omului iertate. Da, dar oare s-a întâmplat întocmai? Cărturarii nu puteau vedea păcatele omului iertate, prin urmare, ei n-au crezut că acestea au fost iertate. Pentru a demonstra că păcatele omului au fost cu adevărat iertate, Mântuitorul le-a dat

cărturarilor un obiect tangibil, care să-i ajute să vadă înfăptuirea iertării. Astfel El i-a spus paraliticului să se ridice, să-şi ia patul de paie şi să umble. Omul a răspuns imediat. Oamenii au rămas uimiţi. Niciodată nu mai văzuseră aşa ceva. Dar cărturarii n-au crezut, nici de data aceasta, în pofida celor mai copleşitoare dovezi. Credinţa implică voinţă, or, ei nu voiau să creadă.

I. Chemarea lui Levi (2:13-17)

Pe când îi învăţa pe oameni pe malul mării, Isus l-a văzut pe Levi colectând impozitul. Pe Levi îl cunoaştem sub numele de Matei, cel care avea să scrie evanghelia după Matei. Levi era evreu, dar profesia lui era în contradicţie cu spiritul şi obiceiurile iudeilor, având în vedere faptul că se ocupa cu strângerea impozitelor pentru stăpânirea romană atât de urâtă de evrei! Cei care ocupau acest post nu aveau reputaţia de oameni cinstiţi - mai degrabă, ei erau priviţi cu dispreţ, fiind puşi pe picior de egalitate cu prostituatele şi cu declasaţii societăţii. Dar Levi are meritul că răspunde la chemarea lui Cristos, când EI îl strigă, lasă totul şi-L urmează. Dea Domnul ca şi noi să fim ca Levi, ascultând imediat şi fără murmur de chemarea Domnului. La prima vedere s-ar părea că a fost un sacrificiu foarte mare din partea lui Levi, dar în veşnicie se va vedea că nu a fost deloc un sacrificiu. După cum s-a exprimat misionarul martir Jim Elliot: „Nu e nechibzuit cel care dăruieşte tot ceea ce, oricum, nu poate păstra, pentru a câştiga ceea ce nu poate pierde."

În casa lui Levi s-a organizat un banchet, menit să-i dea prilejul să le facă cunoştinţă prietenilor săi cu Domnul Isus. Cei mai mulţi prieteni ai lui Levi aparţineau aceluiaşi grup social: erau vameşi şi păcătoşi. Isus a acceptat invitaţia de a petrece cu ei.

Cărturarii şi fariseii au crezut că L-au prins într-un delict flagrant, în loc să I se adreseze însă direct Lui, ei s-au dus la ucenicii Lui şi au încercat să le submineze încrederea şi loialitatea. „Cum se face că Învăţătorul vostru mănâncă şi bea cu vameşii şi păcătoşii?"

Isus a auzit aceasta şi le-a reamintit că nu sănătoşii au trebuinţă de medic, ci bolnavii. Cărturarii se credeau sănătoşi, prin urmare, nu au recunoscut că aveau nevoie de. Marele Medic. Vameşii şi păcătoşii şi-au recunoscut vinovăţia şi nevoia de ajutor. Isus a venit să-i cheme pe păcătoşii de genul lor - nu pe oamenii neprihăniţi.

Găsim aici încă o învăţătură. Nu este bine să ne izolăm în interiorul comunităţilor noastre creştinizate. Mai degrabă, e bine să ne împrietenim cu cei nemântuiţi, pentru a-i putea aduce la Domnul şi Mântuitorul nostru, împrietenindu-ne cu păcătoşii, trebuie să avem însă grijă să nu facem nici un lucru care ar putea compromite mărturia noastră, după cum nu trebuie să îngăduim ca cei nemântuiţi să ne coboare la nivelul lor. Noi trebuie să luăm iniţiativa de a călăuzi mersul prieteniei spre canale pozitive de utilitate spirituală. Ar fi mult mai uşor să ne izolam de lumea rea, dar Isus n-a procedat aşa, şi nici noi nu avem voie să facem acest lucru.

Cărturarii au crezut că îi vor păta reputaţia Domnului, numindu-L „prieten" al păcătoşilor. Dar insulta îndreptată asupra Lui s-a transformat într-un omagiu neintenţionat. Toţi răscumpăraţii îl recunosc, cu bucurie, ca prieten al păcătoşilor - motiv pentru care-I poartă recunoştinţă eternă.

Ucenicii lui Ioan şi fariseii practicau postul, ca formă de exerciţiu religios. Postul a fost instituit în Vechiul Testament, ca mod de expresie a unei dureri profunde, între timp însă postul şi-a pierdut o mare parte din semnificaţie, devenind un ritual lipsit de conţinut. Ei au observat că ucenicii lui Isus nu posteau şi poate că va fi fost o umbră de autocompătimire şi invidie în inimile lor, când I-au cerut Domnului o explicaţie.

Drept răspuns, El i-a comparat pe ucenici cu prietenii mirelui. El însuşi era Mirele. Atâta timp cât era cu ei, nu era loc pentru o demonstraţie exterioară a întristării. Dar aveau să vină zilele când El avea să fie luat de la ei. Atunci ei aveau să aibă prilej să postească.

Imediat Domnul a adăugat două ilustraţii, menite să vestească sosirea Noii Ere, de o factură cu totul deosebită de cea precedenta. Prima ilustraţie s-a referit la petecul nou adăugat la un material neintrat la apă. Daca se încerca repararea hainei vechi, petecul nou ar fi intrat la apă şi ar fi produs o ruptură inevitabilă. Haina, confecţionată dintr-un material mai vechi, va fi mai slabă decât petecul şi se va rupe din nou, ori de câte ori se va coase un nou petec pe ea. Isus făcea astfel o comparaţie a Vechii Dispensaţii cu haina veche. Dumnezeu nu a dorit niciodată peticirea iudaismului cu doctrina nouă a creştinismului. Mai degrabă, creştinismul era un nou punct de plecare. Întristarea Vechii Ere, exprimată prin post, trebuia să cedeze acum loc bucuriei Noii Ere.

A doua ilustraţie privea vinul nou în burdufuri vechi. Burdufurile din piele şi-au pierdut elasticitatea. Dacă se turna în ele must („vinul nou"), presiunea crescândă din interiorul lor, rezultată în urma fermentării, ducea în mod inevitabil la ruperea burdufurilor. Burdufurile vechi reprezintă formele şi ritualurile iudaismului. Vinul nou are nevoie de vase noi. Nu avea nici un rost ca ucenicii lui Isus şi fariseii să-i oblige pe adepţii lui Isus la robia postului întristat, aşa cum fusese practicat acesta până atunci. Bucuria şi efervescenţa noii vieţi trebuie să fie lăsate să se manifeste liber. Creştinismul a suferit dintotdeauna de pe urma încercărilor omului de a-l combina cu legalismul. Domnul Isus ne-a învăţat că cele două aspecte sunt incompatibile. Legea şi harul sunt principii diametral opuse.

K. Controversa despre sabat (2:23-28)

Incidentul acesta ilustrează conflictul la care s-a referit Isus în învăţăturile Sale, dintre tradiţiile iudaismului şi libertatea evangheliei.

Trecând printre lanurile de grâne, în ziua de sabat, ucenicii Săi au cules spice, ca să mănânce. Aceasta nu era o încălcare a legii lui Dumnezeu. Dar, după tradiţiile minuţioase ale bătrânilor, care tăiau firul în patru cu argumentele lor, ucenicii au călcat legea sabatului, prin faptul că „au cules" ba chiar „au secerat" în această zi (adică au frecat spicele în mână, pentru a elibera boabele de pleavă)!

Domnul le-a răspuns printr-o referire la un incident din Vechiul Testament, în care David, deşi fusese uns ca rege, a fost respins şi, în loc să domnească, era în momentul respectiv urmărit ca o prepeliţă. Într-o zi, când s-au terminat proviziile, el s-a dus în casa lui Dumnezeu şi atât el, cât şi oamenii care erau cu el, s-au hrănit din pâinile punerii înainte, ce se aflau în templu. În mod obişnuit, această pâine a punerii înainte era rezervată exclusiv preoţilor, dar David nu a fost mustrat de Dumnezeu pentru că a consumat pâinea menţionată. De ce? Pentru că în Israel situaţia nu era cea normală. Atâta timp cât lui David nu i se acorda locul ce-l merita, de rege, Dumnezeu i-a permis să facă o faptă ce în alte condiţii ar fi fost considerată ilegală.

Era exact situaţia în care se găsea acum Domnul Isus. Deşi uns, El nu domnea. însuşi faptul că ucenicii Săi au fost nevoiţi să culeagă spice de grâu dovedea că în Israel nu domnea o stare normală de lucruri. Fariseii înşişi ar fi trebuit să-I ofere Domnului Isus şi ucenicilor Săi ospitalitate, iar nu să-i critice.

Dacă David a călcat realmente legea, mâncând din pâinea punerii înainte, şi totuşi nu a fost mustrat de Dumnezeu, cu atât mai lipsiţi de vinovăţie erau ucenicii, care, în împrejurări similare, nu au călcat, în realitate, nici o lege, decât datinile bătrânilor.

Versetul 26 afirmă că David a mâncat pâinea punerii înainte, pe când Abiatar era mare preot. Potrivit textului de la 1Samuel 21:1, Abimelec era preot în vremea aceea. Abiatar a fost tatăl său. E posibil ca loialitatea marelui preot faţă de David să-l fi influenţat, în aşa fel încât să permită această îndepărtare neobişnuită de la prevederile legii.

Domnul nostru Şi-a încheiat discursul reamintindu-le fariseilor că sabatul a fost instituit de Dumnezeu în folosul omului, iar nu spre robia lui. El a adăugat apoi că Fiul Omului este Domn şi al sabatului - în fond, El este cel care a dat sabatul, din capul locului. Prin urmare, El avea autoritate să decidă ce era îngăduit şi ce era interzis să se facă în acea zi. Negreşit sabatul nu fusese niciodată dat cu intenţia de a interzice efectuarea unor lucrări de strictă necesitate sau a unor fapte de îndurare. Creştinii nu sunt obligaţi să ţină sabatul. Ziua aceasta a fost dată poporului Israel. Ziua distinctivă a creştinismului este Ziua Domnului, respectiv, prima zi a săptămânii. Dar ziua aceasta nu trebuie împovărată cu o serie de porunci privitoare la ceea ce trebuie şi ce nu trebuie înfăptuit în ea. Mai degrabă, ea este o zi de privilegiu, în care credincioşii, eliberaţi de obligativitatea prestării muncii obişnuite de peste săptămână, se pot închina, pot sluji şi pot frecventa lăcaşurile de închinăciune, în care îşi pot hrăni sufletul. Pentru noi nu se pune problema: „Este greşit să faci cutare sau cutare lucru în Ziua Domnului?", ci, mai degrabă, „Cum voi putea eu folosi în modul cel mai optim această zi, spre slava lui Dumnezeu, pentru binecuvântarea semenilor mei şi spre edificarea mea spirituală?"

L. Robul vindecă în ziua de sabat (3:1-6)

În această zi de sabat a intervenit o nouă punere la probă. Pe când intra Isus din nou în sinagogă, a întâlnit un om cu mâna uscată. Asta i-a făcut pe oameni să se întrebe dacă Isus îl va vindeca în ziua de sabat. Dacă îl va vindeca, fariseii vor avea pricină împotriva Lui - cel puţin aşa gândeau ei. Imaginaţi-vă ipocrizia şi nesinceritatea lor. Ei erau total neputincioşi de a-l ajuta pe omul acesta, dar nici altora nu le dădeau voie să-l ajute. Prin urmare, au căutat prilej de a-l condamna pe Domnul vieţii. Dacă va vindeca în ziua de sabat, ei se vor năpusti asupra Lui, ca o haită de lupi.

Domnul i-a spus omului să se apropie. Atmosfera era încărcată cu un sentiment de aşteptare. Apoi le-a spus fariseilor: „Este legal în ziua de sabat să faci bine sau să faci rău, să salvezi viaţa, sau să omori?" Întrebarea Lui a evidenţiat răutatea fariseilor. Ei considerau că este greşit ca El să săvârşească o minune de vindecare în sabat, în schimb, în cazul lor nu vedeau nimic greşit în a urzi planuri pentru nimicirea lui, în aceeaşi zi de sabat!

Nu e de mirare că fariseii nu I-au răspuns. După această tăcere ruşinoasă, Mântuitorul i-a poruncit omului să întindă mâna. Pe când făcea el aşa, i-a fost redată tăria deplină, carnea a revenit la normal şi au dispărut cutele.

Asta a fost prea mult pentru farisei. Ei au ieşit afară şi i-au contactat pe irodieni, duşmanii lor tradiţionali, complotând cu aceştia cum să-L piardă pe Isus. Toate acestea s-au petrecut pe când era încă sabat. Irod pusese la cale moartea lui Ioan Botezătorul. Poate că partidul său va reuşi să-l piardă şi pe Isus. Cel puţin, aşa sperau fariseii.

M. Mulţimi mari de oameni se înghesuie în jurul Robului (3:7-12)

Părăsind sinagoga, Isus s-a retras la Marea Galileii. Marea în Biblie adesea simbolizează Neamurile. Prin urmare, acţiunea Domnului ar putea fi interpretată în sensul schimbării de direcţie a lucrării Sale, de la iudei, către Neamuri. O mare mulţime s-a adunat, nu numai din Galileea, ci şi din alte părţi îndepărtate. S-au adunat atât de mulţi oameni, încât Isus a cerut să I se pună la dispoziţie o barcă; pentru ca să le poată vorbi oamenilor de pe apă, ca să nu fie strivit de mulţimea celor care veniseră să fie vindecaţi.

Când au strigat duhurile necurate din oameni că El este Fiul lui Dumnezeu, El le-a admonestat cu asprime să nu mai spună acest lucru. După cum s-a remarcat deja, El nu voia să primească mărturia duhurilor rele. El n-a negat că este Fiul lui Dumnezeu, dar a dorit să aibă controlul asupra alegerii momentului şi manierei în care să se descopere acest adevăr. Isus avea puterea de a vindeca, dar minunile Sale au fost săvârşite numai asupra celor care au cerut ajutor. Tot aşa este şi cu mântuirea. Puterea Sa de mântuire este suficientă pentru toţi, dar devine eficientă doar pentru cei care îşi pun încrederea în El.

Constatăm din lucrarea Mântuitorului că nevoia în sine nu constituie o chemare, un strigăt după ajutor. Pretutindeni puteau fi întâlniţi oameni, cu mari nevoi în viaţa lor. Isus a depins de instrucţiuni din partea lui Dumnezeu, Tatăl, cu privire la locul şi timpul în care să slujească. Tot aşa trebuie să procedăm şi noi.

A. Alegerea celor doisprezece ucenici (3:13-19)

Confruntat cu sarcina evanghelizării lumii, Isus a rânduit doisprezece ucenici. Oamenii nu aveau nici o trăsătură deosebită, care să-i scoată în evidenţă. Doar legătura lor cu Isus le-a conferit măreţia lor. Erau cu toţii oameni tineri. Redăm, mai jos, splendidul comentariu al lui James E. Stewart, referitor la vârsta fragedă a ucenicilor:

Creştinismul a început ca o mişcare de tineret. Din nefericire, acest fapt a fost învăluit în tăcere de arta şi propovăduirea creştină. Dar este absolut cert că grupul iniţial de ucenici a fost format din tineri. Prin urmare, nu trebuie să ne mire că creştinismul a pătruns în lume ca o mişcare a tineretului. Cei mai mulţi dintre ucenici erau încă în prima tinereţe, nedepăşind vârsta de treizeci de ani, când au pornit după Isus. Isus însuşi - şi acest lucru nu trebuie scăpat niciodată din vedere - Şi-a început lucrarea pământească pe când „rouă tinereţii Sale" era încă asupra lui (Psalmul 110:3 - acest psalm a fost aplicat la Isus mai întâi de către El însuşi iar apoi de biserica apostolică). A fost întru totul corect instinctul de mai târziu al creştinilor, care au redat artistic chipul învăţătorului şi stăpânului lor pe zidurile Catacombelor, înfăţişându-L nu ca pe un om bătrân, istovit şi răpus de durere, ci ca un tânăr păstor, care a ieşit în zorii zilei pe dealuri.

Versiunea originală a măreţului imn al lui Isaac Watts a corespuns realităţii:

When I survey the wondrous cross Where the young Prince of Glory died.

(Când privesc crucea minunată, pe care a murit Prinţul tânăr al Slavei, traducere textuală, n.tr.)

Nimeni nu a reuşit încă să înţeleagă inima plină de elan, de veselie şi generozitate, de noblețe şi speranţă, dar şi ne neaşteptată tristeţe, singurătate, înfricoşătoare visuri şi ascuţite conflicte, de puternice ispite a unei fiinţe omeneşti tinere, aşa cum a înţeles-o Isus. Şi nimeni nu a putut să înţeleagă cu mai multă profunzime decât şi-a dat seama Isus că anii adolescenţei, când încep să iasă din amorţire tot felul de gânduri ciudate, când întreaga fiinţă începe să se deschidă plenar spre viaţă, sunt anii cei mai potriviţi în care să-Şi desfăşoare Dumnezeu lucrarea în viaţa cuiva. Când studiem istoria celor doisprezece ucenici, avem în faţă aventura plină de farmec pe care au trăit-o aceşti tineri. Astfel, vedem cum ei Şi-au urmat conducătorul, păşind pe un drum total necunoscut, fără să-şi fi dat bine seama cine este Acesta, de ce s-au angajat în această aventură sau unde va sfârşi ea. Atraşi însă de magnetismul personalităţii Sale, de farmecul irezistibil al sufletului Său, au păşit pe urmele Sale, chiar atunci când au fost luaţi în râs de prieteni, când au devenit ţinta uneltirilor vrăjmaşilor lor, şi când, în propria lor inimă, s-au născut îndoieli, care îi ispiteau să renunţe la această aventură. Ei au rămas însă alipiţi de El, chiar atunci când le-au fost năruite speranţele omeneşti, din această înfrângere născându-se în ei o mult mai trainică loialitate, câştigându-şi, în cele din urmă, triumfătorul titlu pe care li-l acordă Te Deum-ul „Glorioasa ceată a ucenicilor". Să-i privim, dar, cu luare aminte, căci poate vom putea fi animaţi şi noi de irezistibila lor bucurie spirituală, putând, astfel, păşi şi noi pe urmele lui Isus.

Chemarea celor doisprezece a avut un scop triplu:

(1) ca ei să fie cu El;

(2) ca El să-i poată trimite să predice; şi

(3) ca ei să poată avea puterea de a vindeca boli şi de a scoate demoni.

Mai întâi însă se impunea un curs de calificare, în cadrul căruia ei să poată fi instruiţi cu privire la predicarea în public. Găsim aici principiul care stă la temelia slujirii publice. Noi trebuie să petrecem timp cu El, înainte de a ieşi în lume, ca reprezentanţi ai lui Dumnezeu.

În al doilea rând, ei au fost trimişi să predice. Propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu - metoda lor esenţială de evanghelizare - trebuie să ocupe un loc central în activitatea noastră. Nimic nu are voie să pună această acţiune pe planul doi în lucrarea noastră.

Şi, în final, ei au fost dotaţi cu putere supranaturală. Scoaterea demonilor avea să le ateste oamenilor faptul că Dumnezeu vorbea prin intermediul apostolilor. În contextul în care nu se redactase încă textul integral al Bibliei, minunile erau acelea care îi acreditau pe ucenici ca trimişi ai lui Dumnezeu. În schimb, astăzi oamenii au acces la Cuvântul lui Dumnezeu integral şi, prin urmare, au datoria de a-l crede fără ca acesta să trebuiască să fie însoţit de dovada minunilor.

Între numele apostolilor, se remarcă cel al lui Iuda Iscarioteanul. Astfel cel care a fost ales apostol, pentru ca mai apoi să se dovedească a fi trădătorul Domnului, este învăluit în mister. Una dintre cele mai dureroase experienţe pe care le poate trăi un creştin în slujirea sa este să-l vadă pe cineva care s-a dovedit un om foarte înzestrat, plin de râvnă şi devotament aparent, întorcându-l mai târziu spatele Mântuitorului şi revenind în mijlocul lumii, care L-a răstignit pe Domnul.

Unsprezece s-au dovedit loiali Domnului şi prin ei El a întors lumea pe dos. Ei s-au reprodus şi înmulţit, în număr tot mai mare, pe măsura ce înainta lucrarea lor, care a ajuns până la noi cei de azi, ce culegem, într-un sens, roadele strădaniilor lor, învăţătura pe care o desprindem de aici este că nimeni nu poate şti cât de cuprinzător poate fi efectul influenţei exercitate de noi, atunci când îl slujim pe Cristos.

B. Păcatul care nu se iartă (3:20-30)

Revenind de pe muntele pe care i-a chemat pe ucenici; Isus atras în casa unei familii din Galileea. Îndată s-a adunat o mulţime atât de mare, încât El şi ucenicii nu au prididdit nici să mănânce. Auzind despre activităţile Domnului, membrii propriei Sale familii au considerat că Şi-a ieşit din minţi şi au încercat să-L ia cu ei. Probabil vor fi considerat o mare ruşine, ca familia lor să aibă în mijlocul ei un fanatic, cuprins de acest zel înflăcărat.

Iată ce scrie comentatorul J.R. Miller în această privinţă:

Singura explicaţie pe care o puteau găsi ei cu privire la zelul Său nestăpânit a fost să-L considere alienat mintal. Tot aşa şi în zilele noastre auzim cum este etichetat la fel câte un urmaş plin de râvnă al lui Cristos, care uită cu desăvârşire de sine, topindu-se de iubire pentru Domnul său. „E nebun", afirmă oamenii, crezând că orice om a cărui religie se înfierbânta, îmbrăcând forma unei fervori neobişnuite, sau a cărui slujire devine mai pătrunsă de devotament - pentru Stăpânul şi învăţătorul decât cea a majorităţii credincioşilor, trebuie neapărat să fie într-o ureche...

Dar dacă asta înseamnă nebunie, atunci e o formă recomandabilă de nebunie. Ce păcat că nu se întâlneşte mai des! Căci dacă ar exista mai multă aşa-zisă „nebunie", n-ar mai muri atâtea suflete nemântuite, chiar în umbra bisericilor noastre; atunci nu ne-ar fi atât de greu să avem misionari dedicaţi şi fondurile necesare pentru a-i trimite să vestească evanghelia în colţurile întunecate ale pământului; iar bisericile noastre nu ar avea atâtea locuri neocupate; nu ar fi atâtea pauze îndelungi în serviciile noastre de rugăciune; nu am asista la lipsa de personal dispus şi calificat să ţină şcoala duminicală. Ce slăvită ar fi situaţia în care toţi creştinii ar fi cuprinşi de un freamăt sfânt, de o neobosită râvnă, cum era învăţătorul sau apostolul Pavel. Este mult mai gravă forma de nebunie prezentă în lumea actuală, care nu se gândeşte deloc la altă lume; care, petrecându-şi tot timpul în mijlocul oamenilor pierduţi, niciodată nu i se face milă de ei, nici nu cugetă la condiţia lor de oameni care se îndreaptă spre pierzare, nici nu depune nici un efort în direcţia mântuirii lor. Este mult mai lesne să ai „un cap şi o inimă rece" şi să nu te preocupi deloc de sufletele care pier; dar noi suntem păzitorii fraţilor noştri şi nici o neîndeplinire a datoriei noastre nu poate fi mai gravă decât aceea, în virtutea căreia, noi nu acordăm nici o importanţă mântuirii lor veşnice.

Prin urmare, întotdeauna se vor găsi oameni din generaţia celui cu adevărat înflăcărat pentru Dumnezeu, care să-l considere „deplasat", „excentric" şi de-a dreptul scrântit la minte. Cu cât vom semăna mai mult cu Cristos, cu atât vom trăi mai intens experienţa dureroasă de a fi neînţeleşi sau greşit interpretaţi de prietenii şi chiar de rudele noastre. Dacă ne hotărâm să ne îmbogăţim, prietenii noştri ne vor ura succes, dar dacă devenim fanatici pentru Isus Cristos, vom fi batjocoriţi de ei.

Cărturarii nu credeau că Isus este nebun. Ei L-au acuzat că scoate demonii prin puterea lui Beelzebub, nume care înseamnă „domnul muştelor" sau „domnul murdăriei". A fost o acuzaţie serioasă, murdară şi blasfemiatoare!

Mai întâi, Isus a infirmat-o, apoi a rostit judecată asupra celor care au făcut acuzaţia. Dacă El scotea demoni prin Beelzebub, atunci asta însemna că Satan ar acţiona împotriva lui însuşi, zădărnicindu-şi propriile sale planuri. Scopul urmărit de el este să-i stăpânească pe oameni, prin intermediul demonilor, şi nu să-i elibereze de demoni!

O împărăţie, o casă sau o persoană dezbinată împotriva ei însăşi nu poate dăinui. Pentru a continua să supravieţuiască, oamenii trebuie să coopereze între ei, nu să aibă relaţii de antagonism.

Acuzaţia cărturarilor a fost lipsită de sens, sub trei aspecte. De fapt, Domnul Isus acţiona în sens diametral opus acuzaţiei lor. Minunile Sale semnificau căderea Satanei, mai degrabă decât puterea sa. Asta a vrut Mântuitorul să spună când a afirmat: „Nimeni nu poate să intre în casa celui tare şi să-i jefuiască averea dacă n-a legat mai întâi pe cel tare; şi atunci îi va jefui casa."

Satan este omul tare. Casa este domeniul său, stăpânirea sa. El este zeul acestui veac. Averea sa e alcătuită din oamenii asupra cărora are stăpânire. Isus este Cel care îl leagă pe Satan şi-i jefuieşte casa. La a doua venire a lui Cristos, Satan va fi legat şi aruncat în groapa fără fund, pe o perioadă de o mie de ani. Scoaterea demonilor de către Mântuitorul în timpul lucrării Sale pământeşti a fost o anticipare a legării totale a diavolului.

În versetele 28-30 Domnul a rostit judecata veşnică asupra cărturarilor care s-au făcut vinovaţi de păcatul de neiertat. Acuzându-L pe Isus că scoate demonii prin puterea demonică, când, în realitate, El făcea aceasta prin puterea Duhului Sfânt, în esenţă ei L-au numit pe Duhul Sfânt un demon. Aceasta este hula sau blasfemia împotriva Duhului Sfânt. Toate felurile de păcat pot fi iertate, dar păcatul acesta deosebit nu are iertare. Este un păcat veşnic.

Pot oamenii comite acest păcat în ziua de astăzi? Probabil că nu. A fost un păcat comis pe vremea când Isus Se afla pe pământ, săvârşind minuni. Întrucât El nu se află fizic pe pământ astăzi, scoţând demoni, nu există aceeaşi posibilitate de a huli împotriva Duhului Sfânt. Oamenii care se îngrijorează că au comis păcatul de neiertat în mod expres nu au comis acest păcat. Însuşi faptul că ei sunt îngrijoraţi cu privire la acest lucru demonstrează că nu s-au făcut vinovaţi de blasfemie împotriva Duhului Sfânt.

C. Adevărata mamă şi adevăraţii fraţi ai Robului

Maria, mama lui Isus, a venit împreună cu fraţii Lui, (atât textul critic grecesc, cel mai vechi, cât şi majoritatea manuscriselor adaugă cuvintele „şi surorile Tale". Negreşit aceasta este versiunea corectă) ca să stea de vorbă cu El. Mulţimea i-a împiedicat să ajungă la El, şi astfel ei I-au trimis vorbă că-L aşteaptă afară. Când I-a spus mesagerul că mama şi fraţii Lui vor să stea de vorbă cu El, El a privit în jur şi a declarat că mama şi fraţii Lui sunt toţi cei ce fac voia lui Dumnezeu.

Mai multe învăţăminte se desprind de aici:

1. Mai întâi de toate, cuvintele Domnului Isus au fost rostite ca o formă de mustrare la adresa mariolatriei sau a închinării la Maria. El nu a dezonorat-o, ca mamă a Lui naturală, ci a spus că relaţia spirituală ocupă un rol superior relaţiilor naturale, de sânge. Pentru Maria este mai important să facă voia lui Dumnezeu, decât să fie mama Lui.

2. În al doilea rând, se infirmă dogma potrivit căreia Maria ar fi rămas permanent fecioară. Isus a avut fraţi. El a fost primul născut dintre copiii Mariei, dar ea a mai avut alţi fii şi fiice, care i s-au născut după aceea (vezi Matei. 13:55;Marcu 6:3;Ioan 2:12;7:3,10;Fapte 1:14;1Corinteni 9:5;Galateni 1:19 şi Psalmul 69:8).

3. Isus a aşezat interesele lui Dumnezeu mai presus de legăturile de rudenie. Urmaşilor Săi El le spune şi astăzi: „Dacă vine cineva la Mine şi nu-şi urăşte tatăl şi mama, soţia şi copiii, fraţii şi surorile, ba chiar şi propria sa viaţă, nu poate fi ucenicul Meu" (Luca 14:26).

4. Textul acesta ne reaminteşte că credincioşii sunt legaţi între ei de legături mai puternice decât cele de rudenie, atunci când acele rude nu sunt mântuite.

5. Şi, în fine, textul subliniază importanţa pe care a acordat-o Isus asupra facerii voii lui Dumnezeu. Mă ridic eu oare la înălţimea chemării? Sunt eu mama sau fratele Său?

D. Parabola semănătorului (4:1-20)

Din nou Isus a început să-i înveţe pe oameni la mare. Din nou mulţimea L-a obligat să facă dintr-o barcă amvonul Său, la scurtă distanţă de malul mării. Şi din nou El a predat lecţii spirituale din lumea naturii din jurul Lui. El putea vedea adevăr spiritual în domeniul natural. Adevărul spiritual este vizibil pentru noi toţi.

Parabola aceasta se referă la un semănător, la sămânţă şi la sol. Solul de la marginea drumului a fost prea bătătorit pentru ca sămânţa să pătrundă în el. Au venit păsările şi au mâncat sămânţa.

Pământul pietros a fost acoperit doar cu un strat subţire de sol, peste stratul de piatră. Solul neadânc a împiedicat sămânţa să se înfigă adânc şi să prindă rădăcini.

Pământul plin de spini avea tufişuri de spini, care furau lumina soarelui de care avea nevoie sămânţa ca să prindă rădăcini şi să rodească.

Pământul bun a fost adânc şi fertil, având condiţiile favorabile dezvoltării seminţei. Unele seminţe au produs de treizeci de ori, altele de şaizeci iar altele de o sută de ori cantitatea însămânţată.

Când ucenicii au fost singuri cu Domnul Isus, L-au întrebat de ce vorbeşte în parabole. El le-a explicat că numai cei dotaţi cu o inimă receptivă aveau voie să cunoască tainele împărăţiei lui Dumnezeu. O taină în Noul Testament este un adevăr până atunci necunoscut, nedescoperit, care poate fi făcut cunoscut doar prin intermediul unei revelaţii speciale.

Taina împărăţiei lui Dumnezeu constă în faptul că:

1. Domnul Isus a fost respins când S-a oferit pe Sine ca Rege al Israelului.

2. Înainte ca împărăţia să devină o realitate, fiind realmente întemeiată pe pământ, trebuia să intervină o perioadă prealabilă.

3. În timpul acestei perioade interimare, ea există sub formă spirituală. Toţi cei care îl recunosc pe Cristos ca Rege vor face parte din împărăţie, se află în ea, chiar dacă Regele însuşi lipseşte.

4. Cuvântul lui Dumnezeu avea să fie semănat în perioada interimara, cu diverse grade de succes. Unii oameni vor fi cu adevărat convertiţi, dar alţii vor fi doar creştini cu numele. Toţi creştinii care au mărturisit vor fi în împărăţie, în forma ei exterioară, dar numai cei autentici vor intra în împărăţia aflată sub forma realităţii ei lăuntrice.

Versetele 11 şi 12 explică de ce adevărul acesta a fost prezentat în parabole. Dumnezeu le descoperă secretele familiei Sale doar celor ale căror inimi sunt deschise, receptive şi ascultătoare, ascunzând, în mod intenţionat, adevărul de cei care resping lumina ce le-a fost dăruită. Aceştia sunt oamenii despre care Isus spune că sunt afară. Cuvintele din versetul 12 ar putea părea aspre şi inechitabile unui cititor neavizat: „...ca, văzând, să vadă şi să nu zărească, şi auzind, să audă şi să nu înţeleagă, ca nu cumva să se întoarcă şi să li se ierte (păcatele)."

Dar să nu uităm privilegiul extraordinar de mare pe care l-au avut aceşti oameni, însuşi Fiul lui Dumnezeu îi învăţase pe oameni în mijlocul lor şi făcuse minuni măreţe înaintea lor. În loc să-L recunoască pe El, ca adevăratul Mesia, ei îl respingeau de pe atunci. Datorită faptului că L-au respins, lor nu avea să li se mai dea lumina învăţăturilor Sale. Din acel moment ei vor vedea minunile Sale, dar nu le vor înţelege semnificaţia spirituală. Vor auzi cuvintele Sale, dar nu le vor putea aprecia lecţiile profund spirituale pentru ei înşişi.

Există acea situaţie în care cineva a auzit evanghelia pentru ultima oară. Este posibil să te îndepărtezi, prin păcat, de ziua harului. Da, unii ajung într-adevăr să se rătăcească dincolo de punctul de a mai putea fi răscumpăraţi. Sunt fiinţe omeneşti care L-au refuzat pe Mântuitorul şi nu vor mai avea niciodată prilejul să se pocăiască şi să fie iertaţi. S-ar putea ca ei să audă în continuare evanghelia, dar urechile lor vor rămâne împietrite iar inimile închise. În limba engleză există proverbul: „Where there's life, there's hope", sau, „cât mai este viaţă mai este şi nădejde", dar Biblia îi menţionează pe unii care sunt încă în viaţă, dar au trecut de punctul oricărei nădejdi de pocăinţă (vezi, de pildă, Evrei 6:4-6).

Revenind la parabola semănătorului, Domnul Isus i-a întrebat pe ucenici cum s-ar putea ei să se aştepte să înţeleagă parabole mai complexe, dacă nu puteau înţelege parabola aceasta simplă.

Mântuitorul nu l-a identificat pe semănător. E posibil ca El să fie semănătorul sau cei care predică în calitate de reprezentanţi ai Săi. Sămânţa însă El a afirmat că este Cuvântul.

Diversele tipuri de sol reprezintă inima omenească şi receptivitatea acesteia la Cuvânt, după cum urmează:

Solul de pe marginea drumului (v. 15). Această inimă este împietrită. Persoana, încăpăţânată şi nezdrobită, neînfrântă, îi spune un „nu" categoric Mântuitorului. Satan, înfăţişat prin păsări, smulge Cuvântul. Păcătosul rămâne nemişcat şi netulburat când aude mesajul. Este indiferent şi insensibil la mesaj şi după audierea lui.

Pământul pietros (v. 16,17). Persoana din această categorie răspunde în mod superficial la Cuvânt. Poate cuprins de emoţia unui îndemn fierbinte, face o mărturisire de credinţă în Cristos. Dar este doar o recunoaştere intelectuală, fără ca persoana respectivă să se fi predat pe de-ntregul lui Cristos. El primeşte Cuvântul cu bucurie; dar mult mai bine ar fi dacă l-ar primi cu pocăinţă adâncă şi cu căinţă. Un timp, omul nostru pare să meargă înainte, dar când vin necazurile şi prigoanele datorate mărturisirii lui, el se decide că preţul este prea mare şi astfel renunţă la toată situaţia. El se declară creştin atâta timp cât este la modă să fie creştin, dar de îndată ce vin persecuţiile, i se dă pe faţă creştinismul neautentic.

Pământul spinos (v. 18,19). Şi cei din categoria aceasta au un început promiţător. După toate aparenţele, ei par a fi credincioşi adevăraţi. Dar mai apoi ei încep să se preocupe de afaceri, de grijile lumii, fiind animaţi de dorinţa de îmbogăţire. Ei îşi pierd interesul pentru lucrurile spirituale, până când, în cele din urmă, renunţă la orice pretenţie de a mai fi creştini.

Pământul bun (v. 20). Aici avem de a face cu o acceptare certă a Cuvântului, indiferent de preţul pe care trebuie să-l plătească. Aceştia sunt oamenii născuţi cu adevărat din nou. Ei sunt supuşi loiali ai lui Cristos, Regele. Nici lumea, nici firea veche, nici diavolul nu le poate zdruncina încrederea în El.

Chiar printre ascultătorii din categoria terenului bun, există o gamă mare de rodnicie. Unii aduc rod de treizeci de ori, alţii de şaizeci de ori iar alţii o sută. Ce determină gradul productivităţii? Viaţa cea mai productivă este aceea care ascultă de Cuvânt cu promptitudine, fără să-l pună la îndoială, fără murmur, ci cu bucurie în suflet.

Lampa de aici reprezintă adevărurile pe care Domnul le-a împărtăşit ucenicilor Săi. Aceste adevăruri nu trebuiau puse sub un coş sau sub un pat, ci expuse la vedere, ca toţi oamenii să le vadă. Obrocul ar putea reprezenta afacerile, care, dacă li se permite, le fură oamenilor timpul pe care ar trebui să-l acorde lucrurilor Domnului. Patul ar putea însemna comoditatea sau lenea, ambele duşmane ale evanghelismului.

Isus le-a vorbit mulţimilor în parabole. Adevărul dindărătul lor era ascuns. Dar intenţia divină a fost ca ucenicii să explice aceste adevăruri ascunse celor cu inima doritoare să cunoască. Versetul 22 ar putea însemna însă şi faptul că ucenicii trebuie să slujească cu gândul mereu îndreptat la faptul că va veni o zi când se va da pe faţă dacă afacerile sau satisfacerea plăcerilor proprii au fost lăsate să ia locul ce trebuia acordat mărturiei aduse pentru Mântuitorul.

Gravitatea acestor cuvinte este indicată prin îndemnul lui Isus: „Dacă are cineva urechi de auzit, să audă!"

Atunci Mântuitorul a rostit un alt avertisment grav: „Luaţi seama la ce auziţi!" Dacă aud o poruncă din Cuvântul lui Dumnezeu, şi nu o pun în practica, nu pot s-o transmit altora. Ceea ce conferă putere şi eficacitate învăţăturii propovăduite este posibilitatea oamenilor de a vedea adevărul exemplificat în viaţa propovăduitorului.

Tot ce măsurăm prin împărtăşirea adevărului la alţii se va întoarce la noi cu dobândă sporită. De cele mai multe ori, profesorul învaţă mai mult din pregătirea lecţiei decât învaţă elevii lui, iar răsplata viitoare va fi mai mare decât micile noastre sacrificii.

De fiecare dată când ne însuşim un adevăr nou şi-i dăm acestuia prilejul de a deveni o realitate în viaţa. noastră, putem fi siguri că vom primi şi alte adevăruri. Pe de altă parte, eşecul de a da răspuns la adevăr va duce la o pierdere până şi a ceea ce agonisisem anterior.

F. Parabola seminţei care creşte

Această parabolă se găseşte numai la Marcu. Ea poate fi interpretată în cel puţin două feluri. Omul ar putea să-L reprezinte pe Domnul Isus, care aruncă sămânţa pe pământ în timpul lucrării Sale publice, întorcându-se apoi în cer. Sămânţa începe să crească - în chip tainic, imperceptibil, dar invincibil. De la acest început mic, se dezvoltă o recoltă de adevăraţi credincioşi. Când este coaptă roadă... secerişul va fi dus în hambarul ceresc.

Sau, parabola ar putea avea drept scop să-i încurajeze pe ucenici. Datoria lor este să semene sămânţa. Ei s-ar putea să doarmă noaptea şi să se scoale ziua, ştiind că Cuvântul lui Dumnezeu nu se va întoarce fără rod, ci va înfăptui tot ceea ce a intenţionat El să înfăptuiască. Prin intermediul unui proces tainic şi miraculos, fără intervenţia tăriei şi priceperii omeneşti, Cuvântul lucrează în inimile oamenilor, producând roadă pentru Dumnezeu. Omul sădeşte şi udă, dar Dumnezeu face să crească. Dificultatea acestei interpretări se află însă în versetul 29. Numai Dumnezeu poate să trimită sau să intre cu secera la vremea secerişului. Dar în parabolă, acelaşi om care seamănă sămânţa introduce secera când s-au copt grânele.

G. Parabola seminţei de muştar (4:30-34)

Această parabolă înfăţişează creşterea împărăţiei, de la un început mic ca o sămânţă de muştar, până la un pom sau un arbore suficient de mare pentru a adăposti în el păsările. împărăţia a început cu o mică minoritate, persecutată. Apoi a devenit mai populară, fiind îmbrăţişată de guverne ca religie de stat. Această dezvoltare a fost spectaculoasă, dar nesănătoasă, întrucât o mare parte din cei care au mărturisit cu buzele loialitate Regelui nu au fost convertiţi cu adevărat.

După cum s-a exprimat în privinţa aceasta Vance Havner:

Atâta timp cât biserica a purtat cicatrici, ea a înaintat. Când a început să poarte medalii, cauza ei a lâncezit. Pentru creştini a fost mai măreaţă ziua când erau aruncaţi de vii la lei, decât atunci când au cumpărat abonamente şi au putut urmări spectacolul de la tribuna mare.

Arborele de muştar înfăţişează, prin urmare, creştinismul oficial, care a devenit un cuib în care s-au născut tot felul de învăţători falşi. Este forma exterioară a împărăţiei, aşa cum există ea astăzi.

Versetele 33 şi 34 ne familiarizează cu un important principiu în munca de predare. Isus i-a învăţat pe oameni după cum puteau ei să înţeleagă. El a clădit pe cunoştinţele predate anterior, dându-le timp să asimileze lecţia precedentă, înainte de a trece la una nouă. Conştient de capacitatea ascultătorilor Săi, El a avut grijă să nu-i aglomereze cu mai multe învăţături decât puteau absorbi ei (vezi şi Ioan 16:12;1Corinteni 3:2;Evrei 5:12). Metoda folosită însă de unii predicatori din vremea noastră ne-ar putea determina să credem că Isus ar fi spus: „Hrăniţi girafele Mele", şi nu „Hrăniţi oile Mele", cum a spus El în realitate!

Deşi învăţătura Sa generală a fost în pilde, El le-a explicat ucenicilor Săi, în particular. El le dăruieşte lumină celor care o doresc cu sinceritate.

H. Vântul şi Valurile îl slujesc pe Robul, fiindu-I supuse (4:35-41)

În seara aceleiaşi zile, Isus şi ucenicii au pornit să traverseze Marea Galileii, spre malul de răsărit. Ei nu au făcut însă pregătiri în vederea acestei călătorii. Alte bărci mai mici au venit după ei. Apoi deodată s-a stârnit o furtună năpraznică. Valuri mari ameninţau să scufunde barca.

Isus dormea în partea din spate a corăbiei. Disperaţi, ucenicii L-au trezit, mustrându-L pentru aparenta Sa lipsă de preocupare pentru siguranţa lor. Domnul S-a trezit, a certat vântul şi a zis mării: „Taci! Fii tăcută!" Vântul a încetat şi s-a făcut o linişte mare." Apoi Isus i-a certat puţin pe adepţii Lui, pentru faptul că s-au temut şi nu au avut încredere. Ei au rămas înmărmuriţi de minunea săvârşită. Deşi ei ştiau cine este Isus, ei au fost impresionaţi din nou de puterea Aceluia care avea stăpânire asupra elementelor naturii.

Incidentul ne relevă umanitatea şi dumnezeirea Domnului Isus. El dormea la pupa corăbiei - acest fapt i-a dezvăluit umanitatea. El a rostit un cuvânt, şi marea s-a liniştit - prin aceasta s-a revelat dumnezeirea Sa! A fost demonstrată puterea Sa asupra naturii, după cum minunile Sale anterioare au dezvăluit puterea Sa asupra bolilor şi demonilor.

În cele din urmă, faptul ne încurajează şi pe noi să alergăm la Isus în toate furtunile vieţii, ştiind că barca nu se poate scufunda niciodată atunci când El se află în ea.

I. Vindecarea demonizatului din Gadara (5:1-20)

Ţinutul Gadarenilor se afla pe malul de răsărit al Mării Galileii. Acolo Isus a întâlnit un om neobişnuit de violent, posedat de un demon, care constituia un pericol pentru societate. Toate eforturile de a-l supune eşuaseră. Omul locuia printre morminte şi în munţi, ţipând încontinuu şi tăindu-se cu pietre ascuţite.

Când demonizatul L-a văzut pe Isus, mai întâi s-a purtat respectuos, dar apoi s-a plâns cu aman „Ce imagine veridică şi groaznică în acelaşi timp avem în faţă: un om aplecat în adoraţie, cu cerere şi cu credinţa, iar apoi plin de ură, sfidător şi zguduit de spaimă; o personalitate dublă, care tânjeşte după libertate, nerenunţând însă la patimă" (Scripture Union Notes, Notiţe de la Uniunea Scripturală).

Nu se poate stabili ordinea exactă în care s-au petrecut lucrurile, doar un scenariu probabil:

1. Demonizatul a săvârşit un act de reverenţă în faţa Domnului Isus (v. 6).

2. Isus i-a poruncit duhului necurat să iasă afară din el (v. 8).

3. Duhul, vorbind prin gura omului, a recunoscut Cine este Isus, i-a contestat dreptul de a interveni şi L-a rugat pe Isus cu un jurământ să înceteze de a-l mai chinui (v. 7).

4. Isus i-a cerut omului să-şi spună numele, care a fost Legiune, semnificând faptul .că era stăpânit sau locuit de mulţi demoni (v. 9). Acest fapt nu contrazice versetul 2, unde se spune că avea un duh necurat (la singular).

5. Poate că acel duh era purtătorul de cuvânt pentru demonii care au cerut permisiunea să intre în turma de porci (v. 10-12).

6. Li s-a dat permisiunea, urmarea fiind faptul că două mii de porci au năvălit pe panta muntelui, înecându-se în mare (v. 13).

Domnul a fost adesea criticat că a provocat distrugerea acelor porci. Se pot face însă următoarele observaţii:

1. Nu El a provocat nimicirea lor. Ci doar a îngăduit-o. Puterea distrugătoare a Satanei a fost aceea care a distrus porcii.

2. Nu se consemnează nicăieri că proprietarii porcilor ar fi făcut vreo reclamaţie. Poate că erau evrei, pentru care oricum era interzisă creşterea porcilor.

3. Sufletul omului a valorat mai mult decât toţi porcii din lume.

4. Dacă am cunoaşte tot ce cunoştea Isus, şi noi am fi procedat exact la fel ca El.

Cei care au asistat la distrugerea porcilor au alergat înapoi în oraş să dea de veste cele întâmplate. O mulţime a venit apoi şi l-a găsit pe fostul demonizat stând la picioarele lui Isus, îmbrăcat şi în toate minţile. Oamenii s-au umplut de spaimă. Cineva a spus: „Ei s-au temut când El a potolit furtuna de pe mare şi cea de acum, din sufletul unui om". Martorii au povestit tot ce s-a întâmplat celor proaspăt sosiţi. Pentru populaţia acelei localităţi asta a fost prea mult. L-au rugat pe Isus să plece din regiune. Acest aspect, şi nu distrugerea porcilor, este partea şocantă a incidentului! Cristos a devenit un oaspete prea costisitor!

„Mulţimi fără număr încă insistă şi acum ca Cristos să stea cât mai departe de ei, de teamă ca nu cumva părtăşia Lui să prileju-iască vreo pierdere pe plan social, financiar sau personal. Căutând să-şi salveze averile, ei îşi pierd sufletele" (Scrieri alese).

Pe când se pregătea Isus să părăsească regiunea, la bordul corăbiei, omul L-a rugat fierbinte să-i dea voie să-L însoţească. A fost o cerere demnă, evidenţiind noua sa viaţă, dar Isus l-a trimis acasă, ca să fie martor viu al marii puteri şi îndurări a lui Dumnezeu. Omul s-a supus, şi astfel a răspândit vestea bună în Decapolis, regiunea ce cuprindea zece oraşe.

Acesta este ordinul de înaintare pentru toţi cei care au trăit experienţa harului salvator al lui Dumnezeu: „Du-te în casa ta, la ai tăi, şi vesteşte-le tot ce a făcut Domnul pentru tine, şi cum a avut milă de tine." Evanghelizarea începe de la casa cuiva!

J. Vindecarea incurabililor şi învierea morţilor (5:21-43)

Revenit pe malul de vest al Galileii de azur, Domnul Isus S-a aflat în curând în centrul unei mari mulţimi. Un tată disperat a alergat la El. Era Iair, unul din fruntaşii sinagogii. Fiica mică a acestuia era pe moarte. L-a rugat îndată pe Isus să se ducă şi să-Şi pună mâinile peste ea, ca să fie vindecată.

Domnul a răspuns şi a pornit spre casa acestuia. O mulţime de oameni venea după El, foarte aproape. Este interesant de observat că imediat după afirmaţia despre mulţimea care se îmbulzea după EI, avem relatarea despre femeia plină de credinţă, care s-a atins de El pentru a fi vindecată.

O femeie disperată L-a interceptat pe Isus, în timp ce El se îndrepta spre casa lui Iair. Domnul nostru n-a fost nici agasat, nici deranjat şi nici şifonat de această aparentă întrerupere. Cum reacţionăm noi la întreruperi?

Cred că-mi este de folos să încerc să privesc toate întreruperile şi piedicile în calea lucrării pe care mi-am propus s-o îndeplinesc ca o formă de disciplină, ca încercări trimise de Dumnezeu, pentru a mă ajuta să nu devin egoist faţă de propria-mi lucrare. Ea nu este pierdere de timp, cum ar fi ispitit cineva să creadă, ci constituie cea mai, importanta parte a lucrării din ziua respectivă - acea parte pe care i-o pot oferi cu cea mai mare libertate lui Dumnezeu (din culegerea de meditaţii Choice Gleanings Calendar).

Femeia aceasta suferise de o cronică scurgere de sânge timp de doisprezece ani. Toţi doctorii numeroşi pe la care fusese se pare că folosiseră forme drastice de tratament, o ruinaseră financiar şi o lăsaseră într-o stare mai rea decât fusese înainte. Când nu-i mai rămăsese aproape nici o speranţă de vindecare, cineva i-a vorbit despre Isus. Femeia nu a pierdut nici o clipă, pornind imediat în căutarea Lui. Iar Domnul a simţit că s-a scurs din El putere divina, când s-a atins femeia de poala hainei Lui. Imediat scurgerea de sânge a încetat şi femeia s-a simţit complet vindecată.

Ea îşi făcuse planul să se retragă neobservată, dar Domnul n-a vrut s-o lase să piardă binecuvântarea de a-L recunoaşte public pe Mântuitorul. El îşi dăduse seama că se scursese putere divină, când ea s-a atins de El. Deci, L-a costat ceva ca s-o vindece. Aşadar, El a întrebat: „Cine M-a atins? El cunoştea răspunsul, dar a pus întrebarea pentru a o aduce pe femeie în faţa mulţimii.

Ucenicii Lui au crezut că întrebarea e fără rost. Mulţi oameni se înghesuiau încontinuu în jurul Lui. Prin urmare, ce rost mai avea să întrebe: „Cine S-a atins de Mine?" Dar există o deosebire între atingerea apropierii fizice şi atingerea credinţei disperate. Este posibil ca cineva să fie atât de aproape de El, fără însă să se încreadă în El, dar este imposibil să-L atingi prin credinţă, fără ca El să ştie lucrul acesta şi fără ca persoana respectivă să fie vindecată..

Femeia a venit în faţă, plină de teamă şi cutremur, şi a căzut cu faţa în jos, înaintea Lui, făcând prima ei mărturisire publică a lui Isus.

Apoi El a rostit cuvinte de asigurare pentru sufletul ei. Mărturisirea deschisă a lui Cristos este de o extraordinară importanţă. Fără ea prea puţină creştere se va manifesta în viaţa creştină. Pe măsură ce luăm o poziţie îndrăzneaţă pentru El, El ne inundă sufletul cu deplina asigurare a credinţei. Cuvintele Domnului Isus nu numai că au confirmat vindecarea ei fizică, ci fără îndoială au inclus şi marea binecuvântare a mântuirii sufletului ei.

Între timp, au sosit solii, anunţând că fiica lui Iair a murit şi, prin urmare, nu mai e nevoie să-L aducă pe învăţătorul. Domnul l-a încurajat, călduros, pe Iair, apoi i-a luat pe Petru, pe Iacov şi pe Ioan cu El şi S-a dus în casa lui Iair. Acolo au fost întâmpinaţi de bocetele caracteristice culturii estice în asemenea împrejurări de doliu, când uneori sunt angajate serviciile unor bocitoare de profesie.

Când Isus i-a asigurat că fetiţa nu e moartă, ci doar adormită, lacrimile lor s-au transformat în batjocuri. Neluând în seamă batjocurile lor, Domnul i-a luat pe membrii imediaţi ai familiei la căpătâiul copilei nemişcate şi apoi, apucând-o de mână, i-a zis în aramaică: „Fetiţă, scoală-te!" Imediat fetiţa de doisprezece ani s-a ridicat şi a umblat. Rudele ei au rămas înmărmurite, fiind cuprinse de o bucurie fără margini.

Domnul le-a interzis însă să facă publicitate acestei minuni. Pe El nu-L interesau aclamaţiile mulţimii. El trebuia să meargă fără şovăire pe drumul spre cruce.

Dacă fetiţa murise cu adevărat, atunci acest capitol ilustrează puterea lui Isus asupra demonilor, a bolii şi a morţii. Nu toţi învăţaţii Bibliei sunt de acord cu privire la faptul că fata a murit cu adevărat. Isus a spus că nu e moartă, ci doar adormită. Poate că era într-o comă adâncă. Negreşit El ar fi putut la fel de uşor s-o învie din morţi, dar El n-a voit să-şi asume creditul pentru învierea ei, când, în realitate, fetiţa nu era decât în stare de inconştienţa.

Nu trebuie să trecem cu vederea peste cuvintele cu care se încheie acest capitol: „...şi a zis să dea de mâncare fetiţei." În lucrarea de slujire spirituală, această acţiune se înscrie în rândul lucrărilor ulterioare convertirii. Sufletele care au simţit în ele pulsul vieţii noi trebuie să fie hrănite. O modalitate prin care un ucenic poate să-şi manifeste dragostea pentru Mântuitorul său este să hrănească oile Sale.

K. Respingerea Robului la Nazaret (6:1-6)

Isus S-a întors la Nazaret cu ucenicii Lui. El Se afla acum în patria Sa, unde lucrase ca tâmplar. În ziua de sabat, El îi învăţa pe oameni în sinagogă. Uimiţi, oamenii nu puteau tăgădui înţelepciunea învăţăturilor Sale sau caracterul miraculos al minunilor săvârşite de El. Cu toate acestea, ei nu erau dispuşi să-L recunoască în capacitatea Sa de Fiu al lui Dumnezeu. Mai degrabă, ei îl considerau drept tâmplarul, fiul Mariei, ai cărui fraţi şi surori locuiau acolo. În schimb, dacă El ar fi revenit la Nazaret ca Erou cuceritor, atunci poate L-ar fi acceptat mai lesne. Dar El a venit îmbrăcat cu har, umil şi smerit. Or, asta i-a făcut să se poticnească.

Cu acea ocazie a făcut Isus remarca potrivit căreia un profet este mai bine primit în alte locuri decât în patria sa. Rudele şi prietenii săi sunt mult prea apropiaţi de el pentru a putea aprecia la justa valoare persoana sau lucrarea lui. „Nicăieri nu este mai greu să-L slujeşti pe Domnul decât acasă" - a spus cineva. Nazarinenii înşişi erau un popor dispreţuit; în cazul lor se încetăţenise expresia: „Poate proveni ceva bun din Nazaret?" Şi totuşi, aceşti declasaţi sociali au avut cutezanţa de a-L dispreţui pe Domnul Isus, ilustrând cât se poate de convingător aroganţa şi necredinţa inimii omeneşti. În acest context, Domnul Isus Şi-a pus mâinile peste câţiva bolnavi şi i-a vindecat. Doar atât! Căci necredinţa acestor oameni L-a uimit.

J.G. Miller ne previne asupra pericolului acestui soi de necredinţă:

O atare necredinţă are consecinţe imense în rău, deoarece blochează canalele harului şi îndurării, nelăsând să mai curgă decât un fir subţire de ajutor pentru vieţile umane atât de nevoiaşe.

Din nou, Isus a gustat sentimentul de singurătate încercat de cei înjosiţi şi greşit înţeleşi de semenii lor. Mulţi dintre adepţii Săi au împărtăşit aceeaşi durere de care a avut parte Domnul. Adesea slujitorii Domnului par îmbrăcaţi într-o alură foarte umilă. Întrebarea care se pune este: vom reuşi noi sa pătrundem dincolo de înfăţişarea lor exterioară, recunoscând adevărata lor valoare spirituală? Nelăsându-Se înfricat de faptul că cei din Nazaret L-au respins, Domnul a străbătut satele din jur, predând Cuvântul lui Dumnezeu.

A sosit apoi vremea lansării celor doisprezece, care beneficiaseră de pregătirea şi instruirea fără egal pe care le-o acordase Mântuitorul. El i-a trimis doi câte doi. În felul acesta, propovăduirea avea să fie confirmată prin mărturia a două persoane. În plus, se puteau ajuta reciproc, în călătoria lor. În fine, prezenţa celor doi putea fi utilă, în împrejurări delicate, datorate unei culturi cu standarde morale foarte scăzute. Apoi El le-a dat putere asupra duhurilor necurate. Această afirmaţie este demnă de a fi remarcată. Una este să scoţi afară demoni; însă numai Dumnezeu poate conferi această putere altora.

Dacă Împărăţia Domnului nostru ar fi din lumea aceasta, El niciodată n-ar fi emis instrucţiunile care urmează în versetele 8-11, întrucât acestea sunt diametral opuse celor pe care le-ar emite un conducător din lumea noastră. Ucenicii urmau să plece la drum fără provizii - să nu ia nimic... decât un toiag; nici pâine, nici traistă, nici bani la brâu („aramă", în original, dar, prin metonimie, termenului i se atribuie sensul de „bani", n.tr.). Ucenicii trebuiau să se bizuie întrutotul pe Domnul, pentru acoperirea acestor nevoi.

Aveau însă voie să ia cu ei sandale şi un toiag - acest element fiind, probabil, necesar ca mijloc de apărare împotriva animalelor sălbatice - şi o singura cămaşă! Aşadar, efectele personale ale ucenicilor nu erau deloc de invidiat, oamenii nefiind atraşi la creştinism de perspectiva îmbogăţirii! În aceste condiţii, singura putere aflată la dispoziţia ucenicilor provenea exclusiv de la Dumnezeu. Ei erau nevoiţi să depindă în întregime de El. Şi totuşi, deşi au fost trimişi în aceste condiţii de extremă frugalitate, ei erau reprezentanţii Fiului lui Dumnezeu, învestiţi cu puterea Lui.

Ei aveau datoria să accepte ospitalitatea, ori de câte ori le era oferită, urmând să rămână în casa respectivă până când plecau din ţinutul respectiv - această instrucţiune având menirea expresă de a-i împiedica să se mute din casă în casă, până găseau condiţiile cele mai confortabile. Misiunea lor era să predice despre Cel care n-a venit să-Şi facă Sieşi pe plac şi nu a urmărit împlinirea dorinţelor Eului Său. Prin urmare, ei nu aveau voie să compromită acest mesaj sacru, prin încercarea de a sta în condiţii de lux sau chiar de comoditate.

Dacă oamenii dintr-un anumit loc îi respingeau pe ucenici şi mesajul lor, ucenicii erau dezlegaţi de obligaţia de a rămâne în acel loc. A continua să rămână acolo ar fi însemnat să arunce mărgăritarele în gura porcilor. Dar la plecarea lor din acel loc, ucenicii aveau datoria să-şi scuture praful de pe tălpile picioarelor, ca simbol al faptului că Dumnezeu îi respinge pe cei ce-L resping pe preaiubitul Său Fiu.

Deşi unele dintre instrucţiunile date ucenicilor au avut un caracter temporar, fiind ulterior retrase de Domnul Isus (Luca 22:35,36), în ele găsim însă întipărite principii cu valabilitatea universală pentru slujitorii Iui Cristos din orice epocă.

Ucenicii au plecat şi au predicat pocăinţa, scoţând mulţi demoni şi ungând cu untdelemn o seamă de bolnavi şi vindecându-i. „Ungerea cu untdelemn", credem noi, era un gest simbolic, înfăţişând puterea binefăcătoare şi tămăduitoare a Duhului Sfânt, alinarea pe care o aduce El.

M. Tăierea capului predecesorului Robului (6:14-29)

Când a ajuns la urechea lui Irod vestea că făcătorul de minuni străbate ţinutul acela, îndată a conchis că trebuie să fie neapărat Ioan Botezătorul... înviat din morţi. Alţii au afirmat că este Ilie sau unul dintre ceilalţi profeţi. Dar Irod era convins că este omul căruia îi tăiase capul. Ioan Botezătorul fusese glasul lui Dumnezeu, glas pe care însă Irod îl redusese la tăcere. Acum Irod a fost cuprins de cumplite remuşcări pentru fapta săvârşită, învăţând pe propria lui piele cât de cumplită poate să devină viaţa pentru cei care calcă legea, al căror cuget încărcat nu le dă nici o clipă de linişte!

În acest punct cititorul este purtat în urmă, la momentul anterior, al executării lui Ioan. Botezătorul îl mustrase pe Irod, pentru faptul că acesta încheiase o căsnicie ilegală cu soţia lui Filip, fratele său. Irodiada, care era acum soţia lui Irod, a reacţionat cu furie la această mustrare şi a jurat răzbunare. Dar Irod, care îl respecta pe Ioan, considerându-L un om sfânt, i-a zădărnicit eforturile.

Iată însă că s-a ivit şi şansa Irodiadei. Cu prilejul unei petreceri organizate de ziua de naştere a lui Irod, la care au participat notabilităţile din partea locului, Irodiada a aranjat ca fiica ei să execute un dans. Irod a fost atât de încântat de acest dans, încât i-a promis fetei că-i va da tot ce-şi va dori, până la jumătate din împărăţie. La îndemnul mamei ei, fata i-a cerut lui Irod capul lui Ioan Botezătorul pe o farfurie.

Regele s-a văzut dintr-odată prins în capcană. Călcându-şi pe inimă, el i-a acordat fetei cererea. Păcatul ţesuse o pânză deasă în jurul regelui vasal, care a căzut astfel victimă uneltirilor unei femei rele, prin faptul că s-a lăsat ademenit de senzualitatea acelui dans.

Când au auzit credincioşii ucenici ai lui Ioan ce s-a întâmplat, au venit şi i-au luat trupul neînsufleţit, înhumându-l, după care s-au dus şi l-au spus lui Isus.

Minunea aceasta, consemnată în toate patru evangheliile, a avut loc la începutul celui de-al treilea an al lucrării Sale publice. Apostolii tocmai reveniseră la Capemaum, din misiunea lor anterioară de propovăduire (vezi versetele 7-13). Poate că erau încântaţi de succesul dobândit, dar şi epuizaţi fizic, cu dureri de picioare. Recunoscând nevoia ucenicilor de a se odihni şi de a avea parte de linişte, Domnul i-a luat cu El în corabie, ducându-i într-o zonă retrasă de pe malul Mării Galileii.

Adesea auzim afirmaţia: „Veniţi la o parte, într-un loc pustiu, şi odihniţi-vă puţin" cu referire la concepţia unor creştini, potrivit căreia, în lumina acestui verset, îşi pot permite să se lăfăie, luându-şi concedii prelungite, în condiţii de lux. Iată însă ce spune Kelly în această privinţă:

Nu ar fi nici o problemă, dacă am avea nevoie justificată de odihnă suplimentară de acest gen; în cazul în care am lucrat din răsputeri, am depus eforturi altruiste întru binecuvântarea altora şi nu ne-a interesat propriul nostru confort, atunci am putea, negreşit, considera că îndemnul Domnului (din versetul amintit) se referă cu adevărat la noi.

Domnul Isus şi ucencii Săi au fost însă urmaţi de o mare mulţime de oameni, care au venit după ei, pe malul lacului. Lui Isus I S-a făcut milă de ei, căci rătăceau fără nici un îndrumător spiritual, flămânzi şi lipsiţi de apărare. Şi a început să-i înveţe multe.

Întrucât ziua era pe sfârşite, ucenicii au început să se îngrijoreze că toţi oamenii aceia nu aveau cu ce se hrăni şi astfel L-au rugat pe Isus să le dea drumul să plece. E demn de remarcat că aceeaşi mulţime de oameni care a stârnit mila Domnului a produs în ucenici un sentiment de agasare. Care este reacţia noastră faţă de oameni? Sunt aceştia nişte intruşi, sau subiectul iubirii noastre?

Isus S-a întors spre ucenici şi a spus: „Daţi-le voi să mănânce!" Ucenicii au rămas înmărmuriţi în faţa acestor cuvinte. Cum adică, să hrănească cinci mii de bărbaţi, plus femei şi copii, doar cu cinci pâini şi doi peştişori? - evident, ei L-au lăsat pe Dumnezeu afară din ecuaţie!

În cadrul minunii ce a urmat, ucenicii au asistat la o anticipare a hrănirii mult mai mari, prin care Mântuitorul avea să Se dăruiască pe Sine, ca pâine a vieţii pentru o lume înfometată. Trupul Său avea să fie frânt, pentru ca alţii să poată avea viaţa veşnică. În realitate, succesiunea verbelor din acest pasaj ne aminteşte foarte clar de Cina Domnului, prin care comemorăm moartea Sa: „...luând cele cinci pâini... a binecuvântat şi a frânt pâinile şi le dădea ucenicilor Săi, ca ei să le pună înaintea lor..."

Ucenicii au învăţat lecţii nepreţuite, cu privire la slujirea lor pentru El:

1. Ucenicii Domnului Isus nu trebuie să se îndoiască niciodată de puterea Sa de a le împlini nevoile. Dacă poate El să hrănească cinci mii de oameni cu cinci pâini şi doi peşti, negreşit va putea să le asigure cele necesare slujitorilor Săi încrezători, indiferent în ce împrejurări s-ar găsi aceştia. Ei îşi pot desfăşura lucrarea de slujire fără să se îngrijoreze deloc cu privire la sursa de la care va proveni hrana lor. Dacă ei vor căuta mai întâi de toate împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, toate nevoile lor vor fi împlinite.

2. Cum va putea fi evanghelizată o lume ce se îndreaptă spre pieire? Isus spune: „Daţi-le voi ceva să mănânce!" Dacă îi vom pune la dispoziţie ceea ce avem - indiferent cât de nesemnificativ ar părea acest lucru - El îl poate înmulţi, ca să aducă binecuvântare unui număr foarte mare de oameni.

3. Domnul Şi-a desfăşurat activitatea în mod sistematic, punând oamenii să şadă în grupuri de câte o sută şi câte treizeci.

4. El a binecuvântat şi a frânt pâinile şi peştii. Nebinecuvântate de El, acestea nu ar fi fost de nici un folos. Nefrânte, ele ar fi fost total insuficiente. „Motivul pentru care nu ni se dă cu mai multă generozitate este faptul că nu suntem frânţi cum se cuvine" (citat anonim).

5. Isus nu a distribuit hrana El însuşi, ci le-a permis ucenicilor Săi să facă acest lucru. Planul Său este să hrănească lumea prin intermediul oamenilor Săi.

6. Hrana a fost suficientă pentru toţi. Dacă credincioşii de azi vor pune tot ce depăşeşte necesităţile lor actuale în slujba lucrării lui Dumnezeu, întreaga lume va putea auzi evanghelia în decursul actualei generaţii.

7. Rămăşiţele de la pâini şi peşti (douăsprezece coşuri!) au depăşit cu mult cantitatea iniţială, de la care a pornit Domnul! Dumnezeu dă cu mână largă. Observaţi însă că nu s-a făcut nici o risipă. Tot surplusul a fost adunat. Risipa este un păcat.

8. Una din cele mai mari minuni nu ar fi avut loc niciodată, dacă ucenicii ar fi ţinut morţiş să se odihnească. Cât de adevărate sunt aceste cuvinte şi în cazul nostru!

O. Isus umblă pe mare (6:45-52)

Mântuitorul poate asigura împlinirea nu doar a nevoilor de întreţinere a slujitorilor Săi, ci şi a celor referitoare la siguranţa persoanei lor.

După ce i-a trimis pe ucenici înapoi pe ţărmul lacului, cu barca, Isus S-a suit pe munte să Se roage. Prin bezna nopţii, El i-a văzut vâslind din răsputeri, luptându-se cu vântul potrivnic. Atunci Domnul le-a venit în ajutor, umblând pe mare. La început, ei s-au îngrozit, crezând că este o fantomă. Dar El le-a vorbit, liniştindu-i, şi a urcat în corabie, îndată vântul a încetat să mai bată.

Episodul se încheie cu următorul comentariu: „Ei erau nespus de uimiţi de ei înşişi, căci nu înţelesese-ră minunea cu pâinile, ci inima le era împietrită." Ideea care se desprinde de aici este că după ce au văzut puterea Domnului, cu prilejul minunii înmulţirii pâinilor, ei tot nu şi-au dat seama că nimic nu-I era cu neputinţă Domnului. În lumina celor întâmplate, ei n-ar fi trebuit să se mire de faptul că L-au văzut umblând pe apă, deoarece această minune nu era cu nimic mai mare decât cea la care tocmai asistaseră cu puţin timp înainte. Lipsa lor de credinţă a dus la împietrirea inimii şi la înceţoşarea percepţiei spirituale.

Biserica a văzut în această minune o întruchipare a epocii în care trăim şi a sfârşitului veacului. Isus pe munte este o întruchipare a actualei lucrări desfăşurate de Cristos în cer, de mijlocire pentru copiii Săi. Ucenicii îi reprezintă pe slujitorii Săi, loviţi de furtunile şi încercările vieţii. Curând Mântuitorul Se va întoarce la ai Săi, îi va izbăvi de primejdie şi strâmtorare şi-i va călăuzi teferi la limanul ceresc.

P. Robul vindecă la Ghenesaret

Revenit pe malul de vest al lacului, Domnul a fost împresurat de bolnavi. Oriunde mergea, oamenii îi aduceau pe tărgi oamenii nevoiaşi. Ei nu doreau decât să se apropie suficient pentru a se putea atinge de poala hainei Lui. Şi toţi cei care îl atingeau erau vindecaţi.

Fariseii şi cărturarii erau conducătorii religioşi ai evreilor, care clădiseră un vast sistem de datini şi tradiţii impuse cu forţa, care se întreţesuseră atât de strâns în legea lui Dumnezeu, încât dobândiseră un statut aproape egal cu cel de „text autorizat al Scripturii". În unele cazuri, aceste tradiţii se băteau cap în cap cu doctrina Scripturii sau diluau legea lui Dumnezeu. Liderilor religioşi le făcea o plăcere deosebită să pună pe umerii oamenilor obligativitatea respectării unor reguli, pe care oamenii le respectau fără murmur, împăcaţi cu gândul că şi-au făcut datoria, satisfăcând cerinţele unui sistem ritualistic ce era, însă, golit de adevărata sa semnificaţie.

Aici îi vedem pe farisei şi pe cărturari criticându-L pe Isus pentru faptul că ucenicii Lui au mâncat cu mâinile nespălate. Asta nu înseamnă că ucenicii nu se spălau înainte de a sta la masă, ci doar faptul că nu se conformau unui ritual foarte complex, prescris de datina fariseilor şi a cărturarilor. De pildă, dacă nu-şi spălau şi coatele, erau întinaţi din punct de vedere ceremonial. Dacă s-au dus cumva la piaţă, trebuiau să facă o baie ceremonială. Acest sistem complicat de spălare se aplica până şi în cazul cufundării în apă a oalelor şi cratiţelor.

Iată ce spune E. Stanley Jones cu privire la farisei:

,,Ei au venit tocmai de la Ierusalim, ca să-L întâlnească, dar atitudinea adoptată de ei în viaţă era atât de negativă, ei căutând mereu nod în papură, încât n-au văzut decât mâinile aparent nespălate. Ei au rămas orbi în faţa celei mai măreţe lucrări de răscumpărare cu care fusese binecuvântată vreodată planeta noastră - mişcare ce consta în curăţirea minţilor, sufletelor şi trupurilor oamenilor. Ei au făcut ochi mari la nişte chestiuni mărunte şi lipsite de semnificaţie, rămânând însă orbi cu privire la imaginea de ansamblu a tabloului. Şi astfel, istoria îi dă uitării pe aceşti negativişti, singurul rost pentru care sunt totuşi amintiţi fiind acela al fundalului pe care se prefigurează impactul extraordinar de pozitiv pe care îl imprimă Cristos. Ei lasă în urma lor numai critici; Domnul lasă convertiri! Ei găsesc numai pricini de poticnire; Domnul găseşte adepţi devotaţi."

Isus a scos imediat în evidenţă ipocrizia unor atari comportări. Oamenii se comportau exact aşa cum prezisese Isaia. Ei mărturiseau cu gura presupusul lor devotament faţă de Domnul, dar, în sinea lor, erau stricaţi. Prin intermediul unor ritualuri complicate, ei se făceau că se închină lui Dumnezeu, dar în realitate înlocuiseră învăţăturile adevărate ale Bibliei cu propriile lor tradiţii, în loc să recunoască în Cuvântul lui Dumnezeu singura autoritate în toate chestiunile care ţin de credinţă şi morală, ei au evitat în întregime sau, prin explicaţii bine ticluite şi datini de provenienţă pur umană, ei s-au eschivat de la ascultarea de poruncile lămurite ale Scripturii.

Isus S-a referit doar la unul din cazurile prin care tradiţia lor anulase legea lui Dumnezeu. Una din cele zece porunci ale Decalogului obliga copiii să-şi cinstească părinţii (cinste în care intra şi grija pentru acoperirea nevoilor lor fizice). Împotriva oricui şi-ar fi vorbit de rău tatăl sau mama se decretase pedeapsa cu moartea.

Dar, între timp, s-a ivit o tradiţie iudaică, purtând denumirea de „Corban", care însemna „dat" sau „dedicat". Să presupunem că nişte părinţi evrei se aflau la mare strâmtoare, trecând prin lipsuri materiale. Fiul lor dispunea de banii necesari pentru a avea grijă de ei, dar refuza să-i ajute. Ei bine, nu trebuia decât să spună: „Corban", semnificând prin aceasta că banii lui au fost dedicaţi lui Dumnezeu sau templului, şi era absolvit de orice responsabilitate de a se mai îngriji de întreţinerea părinţilor săi. Banii astfel desemnaţi de el puteau fi păstraţi la infinit sau puteau fi investiţi în afaceri. Nu importa nici dacă aceştia erau ulterior vărsaţi în vistieria templului.

Iată ce spune Kelly în această privinţă:

Liderii (religioşi ai evreilor) concepuseră această stratagemă pentru a putea acapara proprietăţi în scopuri religioase şi a linişti conştiinţa oamenilor, scutindu-i de remuşcarea izvorâtă din neîmplinirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Dar Dumnezeu a poruncit omului să-şi onoreze părinţii şi a condamnat orice act de înjosire a acestora. Aici avem însă oameni care, sub masca religiei, călcau ambele porunci pe care le dăduse Dumnezeu! Domnul tratează datina aceasta de a spune „Corban" nu doar ca un rău comis faţă de părinţi, ci ca act de răzvrătire împotriva poruncii exprese a lui Dumnezeu.

Începând cu versetul 14, Domnul a rostit acea afirmaţie revoluţionară, potrivit căreia nu ceea ce pătrunde prin gura unui om (de pildă, alimentele consumate de el fără să se fi spălat pe mâini) îl pângăreşte, ci ceea ce iese din om (cum ar fi, tradiţiile şi datinile care, efectiv, înlătură Cuvântul lui Dumnezeu).

Chiar şi ucenicii au rămas nedumeriţi în faţa acestei afirmaţii. Fiind educaţi în învăţăturile Vechiului Testament, ei consideraseră întotdeauna că anumite alimente, cum ar fi carnea de porc, de iepure şi de crevete, sunt necurate şi că se întinează dacă le consumă. Isus afirmă acum pe faţă că omul nu este întinat de ceea ce intră în el. Într-o anumită privinţă, această afirmaţie marchează sfârşitul dispensaţiei legii.

Ceea ce iese din inima omului îl întinează: gândurile rele, adulterele, desfrânările, uciderile, furturile, lăcomiile, răutăţile, înşelăciunile, faptele de ruşine, ochiul rău, hula, orgoliul şi nebunia." În acest context, ar trebui adăugată şi tradiţia sau datina omenească. Datina Corbanului echivala cu uciderea, căci părinţii puteau muri de foame, până să se hotărască fiul lor să-şi calce jurământul „Corbanului" şi să le dea totuşi o mână de ajutor!

Una din învăţămintele foarte importante care se desprind din acest pasaj este faptul că trebuie să verificăm mereu orice învăţătură, datină sau tradiţie cu care suntem confruntaţi, aducându-le la lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Iar apoi, după ce am văzut cum stau lucrurile faţă de ce ni spune acolo, să transpunem în practică tot ceea ce vine de la Dumnezeu şi să respingem tot ceea ce provine de la oameni. S-ar putea ca la început cineva să aducă o învăţătură sănătoasă şi să predice un mesaj biblic, curat, câştigând încrederea credincioşilor fideli Bibliei. Dar, de îndată ce şi-a asigurat încrederea acestora, s-ar putea ca el să înceapă să adauge elemente de provenienţă umană la învăţătura propovăduită de el. Între timp, adepţii săi devotaţi, care nu pot concepe ca liderul lor să poată greşi cu ceva, îl vor urma orbeşte, chiar atunci când mesajul propagat de el atenuează tăişul ascuţit al Cuvântului lui Dumnezeu sau îi diluează sensul lămurit.

Exact aşa au dobândit cărturarii şi fariseii autoritatea de dascăli ai Cuvântului. Numai că la data la care s-au petrecut evenimentele descrise în evanghelia după Marcu, ei erau antrenaţi în anularea adevăratului mesaj al Cuvântului lui Dumnezeu. Domnul Isus a trebuit să le atragă atenţia oamenilor asupra principiului potrivit căruia Cuvântul este acela care îi acreditează pe oameni, nu oamenii acreditează Cuvântul! Prin urmare, totdeauna piatra de încercare să fie: „Ce spune Cuvântul?"

R. O femeie dintre Neamuri e binecuvântată pentru credinţa ei (7:24-30)

În incidentul precedent, Isus a arătat că toate alimentele sunt curate. Aici El demonstrează că Neamurile nu mai sunt necurate sau lipsite de importanţă. Isus S-a deplasat spre nord-vest, în ţinutul Tirului şi al Sidonului, cunoscut şi sub denumirea de Siro-Fenicia. El a încercat să pătrundă într-o casă nebăgat în seamă, dar faima Sa I-o luase înainte şi astfel vestea sosirii Lui s-a răspândit cu iuţeală. O femeie a venit la El să-L roage s-o ajute cu privire la fetiţa ei, ce era posedată de un demon.

Subliniem faptul că femeia era o grecoaică, nu o evreică. Evreii, poporul ales al lui Dumnezeu, ocupau un loc privilegiat în ochii lui Dumnezeu. El încheiase cu ei o seamă de legăminte, le încredinţase Scripturile şi locuise cu ei, în tabernacolul din pustiu iar mai târziu în templu. În schimb, Neamurile erau străine de moştenirea Israelului, străine de legămintele făgăduinţei, fără Cristos, fără nădejde şi fără Dumnezeu în lume (Efeseni 2:11,12). Domnul Isus a venit în primul rând pentru poporul Israel. El S-a înfăţişat naţiunii Israel ca Rege al ei. Evanghelia a fost mai întâi propovăduită casei lui Israel. Este important să reţinem acest lucru, pentru a putea înţelege modul în care S-a ocupat Domnul de femeia siro-feniciană. Când ea L-a rugat să scoată demonul din fiica ei, la prima vedere s-ar părea că Domnul a mustrat-o.

Isus a zis că mai întâi trebuie hrăniţi copiii (israeliţii) şi că nu se cuvine să fie luată pâinea de la copii şi să fie dată căţeilor (adică păgânilor, neevreilor). Răspunsul Lui nu a constituit un refuz, căci El a spus: „Să se sature mai întâi copiii". Această afirmaţie s-ar putea totuşi să ni se pară cam aspră. Dar, în realitate, prin ea este pusă la încercare pocăinţa şi credinţa femeii. Lucrarea Domnului în această etapă se adresa în principal evreilor. Or, siro-feniciana, nefiind evreică, nu putea pretinde nici un acces la El. Întrebarea se punea: Va accepta ea acest adevăr?

Slavă Domnului că ea l-a acceptat, deoarece, parafrazând, ea a spus cam aşa: „Da, Doamne. Eu nu sunt decât unul din căţeii neevrei, de sub masa, dar am observat că şi aceştia se hrănesc, din firimiturile care cad de la copii. Nu cer decât nişte firimituri rămase de pe urma slujirii Tale către evrei!"

Credinţa demonstrată de această femeie a fost cu totul ieşită din comun. Domnul a răsplătit-o pe. loc, vindecându-i fiica de la distanţă. Când femeia s-a întors acasă, fiica ei era complet însănătoşită.

S. Vindecarea unui surdomut (7:31-37)

De pe coasta Mediteranei, Domnul nostru S-a întors pe malul de răsărit al Mării Galileii - în zona cunoscută sub denumirea de Decapolis (termen însemnând „Zece Oraşe"). Acolo a avut loc un incident care apare doar în evanghelia după Marcu. Prieteni interesaţi I-au adus un surd care nu putea vorbi bine şi L-au rugat să-Şi pună mâinile peste el. Poate că acest defect de vorbire a rezultat în urma faptului că, întrucât nu auzea bine, nu putea reproduce corect sunetele. În orice caz, este o întruchipare a păcătosului, surd la glasul lui Dumnezeu şi, prin urmare, incapabil să le vorbească altora despre El.

Isus l-a luat deoparte pe om. I-a pus degetele la urechi şi, scuipând, i-a atins limba, comunicându-i astfel, printr-un fel de limbaj al semnelor, că avea să-i deschidă urechile şi să-i dezlege limba. Apoi Isus a privit spre cer, arătând prin aceasta că puterea Lui provenea de la Dumnezeu. Suspinul Domnului a fost expresia durerii resimţite de El în faţa suferinţei provocate de păcat asupra omenirii, în cele din urmă, a zis: „Efrata", care înseamnă, în aramaică: „Deschide-te!".

Omul a început imediat să audă şi să vorbească normal. Domnul i-a rugat pe oameni să nu facă publicitate acestui miracol, dar ei nu I-au luat în seamă rugămintea. Neascultarea nu e scuzabilă în nici o împrejurare, indiferent cât de bune ar fi intenţiile celor care se fac vinovaţi de ea.

Cei care au asistat la această minune au rămas uimiţi de lucrările Sale minunate, spunând: „Toate le face bine; chiar şi pe surzi îi face să audă şi pe muţi să vorbească". Ei nu şi-au dat seama cât adevăr era în cuvintele lor! Dacă ar fi trăit în epoca de după răstignirea şi învierea Domnului, ar fi rostit aceste cuvinte cu şi mai multă râvnă şi convingere.

Şi, întrucât sufletele noastre au aflat dragostea Lui,

Ce îndurări ne-a făcut El să dovedim!

Îndurări pe care lauda noastră nu poate să le exprime îndeajuns.

Domnul nostru Isus toate lucrurile minunat le-a făcut.

Samuel Medley

T. Hrănirea celor patru mii (8:1-10)

Minunea aceasta se aseamănă cu hrănirea celor cinci mii, dar observaţi pe planşa următoare care sunt deosebirile majore dintre cele două hrăniri:

Cu cât Isus avea mai puţin la dispoziţie, cu atât El realiza mai mult şi cu atât mai mult rămânea. În capitolul 7, am văzut cum firimiturile căzute de la masă au hrănit o femeie dintre Neamuri. Aici o mulţime de oameni din afara poporului Israel este hrănită din belşug.

Erdman face aici următoarele comentarii:

Prima minune în această perioadă a lăsat să se înţeleagă că firimiturile de pâine ar putea cădea de la masă, spre folosul Neamurilor nevoiaşe; aici ele ar putea semnifica faptul că Isus, după ce a fost respins de propriul Său popor, urmează să-Şi dea viaţa pentru lumea întreagă, urmând să fie Pâinea vie pentru toate popoarele.

Există un pericol în tratarea unor incidente cum ar fi hrănirea celor patru mii drept o repetare lipsită de semnificaţie. Trebuie să abordăm studierea Bibliei cu convingerea că fiecare cuvânt din Scriptură este încărcat de adevăr spiritual, chiar dacă noi nu vedem adevărul respectiv, în actuala fază a înţelegerii noastre.

	HRĂNIREA CELOR CINCI MII		HRĂNIREA CELOR PATRU MII
1.	Oamenii erau evrei (vezi Ioan 6:14,16).	1.	Oamenii erau probabil ne-evrei (neamuri), căci locuiau la Decapolis.
2.	Mulţimea petrecuse o zi cu Domnul Isus (Marcu 6:35).	2.	Mulţimea din această hrănire stătuse timp de trei zile cu El (Marcu 8:3).
3.	Isus S-a folosit de cinci pâini şi doi peşti (Matei 14:17).	3.	Aici S-a folosit de şapte pâini şi câţiva peştişori (Marcu 8:5,7).
4.	Au fost hrăniţi cinci mii de bărbaţi, plus femei şi copii (Matei 14:21).	4.	Aici au fost hrăniţi patru mii de bărbaţi, plus femei şi copii (Matei 15:38).
5.	Surplusul a umplut douăsprezece coşuri (Matei 14:20).	5.	Surplusul a umplut şapte coşuri de nuiele (Marcu 8:8).

De la Decapolis Isus împreună cu ucenicii Lui au traversat Marea Galileii, spre malul de vest, într-o localitate numită Dalmanuta (care la Matei 15:39 e numită Magdala).

Fariseii îl aşteptau, pentru a-I cere un semn din cer. Orbirea şi cutezanţa lor au fost din cale-afară de mari, căci în faţa lor se afla Cel mai mare semn dintre toate: însuşi Domnul Isus. El era cu adevărat semnul venit din cer, dar ei nu-L preţuiau deloc. Ei i-au auzit cuvintele fără seamăn, i-au văzut minunile extraordinare, au intrat în contact cu Omul fără păcat - cu Dumnezeu întrupat - şi totuşi, în orbirea lor, au mai cutezat să ceară un semn din cer!

Nu e de mirare că Mântuitorul a suspinat adânc! Nu a existat vreo generaţie din toată istoria omenirii care să fi fost mai privilegiată decât generaţia iudaică din care făceau parte acei farisei! Cu toate acestea, fiind orbi cu privire la cele mai lămurite dovezi după care Mesia a venit cu adevărat, ei au cerut să se facă o minune în cer, mai degrabă decât pe pământ. Isus a spus în realitate: „Nu vor mai fi semne, căci aţi pierdut prilejul care vi s-a acordat." Intrând în corabie, ei au trecut de cealaltă parte, spre est.

V. Aluatul fariseilor şi al lui Irod (8:14-21)

În timpul călătoriei ucenicii uitaseră să ia cu ei pâine. Isus încă se gândea la întâlnirea pe care o avusese cu fariseii, când le-a spus să se păzească de aluatul fariseilor şi de aluatul lui Irod. Aluatul în Biblie este întotdeauna întruchiparea răului, care se răspândeşte încet şi nebăgat în seamă, până când afectează toate lucrurile de care se atinge. Aluatul fariseilor cuprinde ipocrizia, ritualismul, neprihănirea proprie şi bigotismul. Fariseii afişau o mare aderenţă exterioară la sfinţenie, dar înăuntrul lor erau plini de corupţie şi răutate. Aluatul lui Irod ar putea cuprinde scepticismul, imoralitatea şi spiritul lumesc. Irodienii erau cunoscuţi pentru practicarea acestor păcate.

Ucenicii nu au înţeles deloc ideea subliniată de Domnul. Ei se gândeau doar la hrană. Prin urmare, El le-a adresat în succesiune rapidă nouă întrebări. Primele cinci erau o dojana la adresa îngustimii priceperii lor. Ultimele patru erau o mustrare la adresa faptului că se îngrijorau pentru asigurarea celor necesare traiului, când, de fapt, El era cu ei. Oare nu hrănise El cinci mii cu cinci pâini, după care rămăseseră douăsprezece coşuri? Ba da! Atunci de ce nu puteau pricepe că El era atotputernic să asigure împlinirea deplină a tuturor nevoilor micului grup de ucenici aflat în acea corabie? Oare nu-şi dădeau ei seama că însuşi Creatorul şi Susţinătorul universului Se afla cu ei în corabie?

W. Vindecarea orbului de la Betsaida

Această minune, aflată numai în evanghelia după Marcu, ridică unele întrebări vrednice de interes. Mai întâi, de ce l-a condus Isus pe om afară din cetate, înainte de a-l vindeca? De ce nu l-a vindecat pur şi simplu prin atingere? De ce a recurs la o metodă atât de neconvenţională cum era folosirea salivei? De ce nu şi-a recăpătat omul vederea complet, imediat? Este posibil totuşi ca omul să-şi fi dobândit vederea perfectă, asemenea unui copil nou născut, dotat cu vederea perfectă, dar care trebuie să-şi deprindă ochii să se focalizeze. (Aceasta este singura vindecare din Evanghelii care a avut loc în etape.) În fine, de ce i-a interzis Isus omului să vorbească despre minunea aceasta în oraş? Domnul nostru este suveran şi nu este obligat să ne dea nouă socoteală pentru acţiunile Sale. Tot ce a făcut El a avut o perfectă justificare, chiar dacă noi nu am reuşit să-i înţelegem sensul. Fiecare caz de vindecare este diferit, după cum nici o convertire nu e identică cu cealaltă. Unii dobândesc o remarcabilă vedere spirituală, de îndată ce sunt convertiţi. Alţii văd înceţoşat la început, dar mai apoi intră în siguranţa deplină a mântuirii.

Ultimele două paragrafe din acest capitol ne duc la punctul culminant din cadrul educării celor doisprezece. Ucenicii trebuiau să ajungă la o cunoaştere şi apreciere personală şi profundă a persoanei şi identităţii lui Isus, abia după aceea fiind posibil ca El să le împărtăşească traiectoria ce avea să urmeze şi să-I invite să-L urmeze printr-o viaţă de devotament şi jertfire. Pasajul acesta ne transpune în însuşi miezul uceniciei. Nu greşim dacă afirmă că este cel mai neglijat sector din gândirea şi practica creştină de astăzi.

Isus cu ucenicii au căutat un loc în care să fie singuri, în partea de nord. Pe drum spre Cezarea lui Filip, El a abordat subiectul pe care avea să-l dezvolte, întrebând care este opinia publicului despre El. în general, oamenii vedeau în El un om mare - de aceeaşi statură cu Ioan Botezătorul, Ilie sau alţi profeţi. Dar onoarea omului este, în realitate, dezonoare. Dacă Isus nu este Dumnezeu, atunci este un înşelător, un nebun sau o legendă. Altă posibilitate nu există.

Atunci Domnul i-a întrebat direct pe ucenici ce părere au ei despre El. Îndată Petru L-a declarat drept Cristosul, adică Mesia sau Unsul. Din punct de vedere intelectual, Petru cunoscuse acest lucru. Dar în viaţa sa se petrecuse un lucru, care făcea ca această declaraţie să fie rostită cu profundă convingere personală. În viaţa lui Petru intervenise o schimbare radicală. De acum el nu se mai putea mulţumi cu o existenţă egocentristă. Dacă Cristos era Mesia, atunci asta însemna că Petru trebuia să trăiască cu toată fiinţa sa pentru Domnul.

Dar cărarea slujirii lui Dumnezeu duce mai departe, trecând prin suferinţă şi moarte. Şi astfel Mântuitorul le spune acum ucenicilor pe faţă că El va trebui:

(1) să sufere;

(2) să fie respins;

(3) să fie omorât;

(4) să învie.

Pentru El cărarea spre slavă avea să treacă mai întâi pe la cruce şi mormânt sau, cum s-a exprimat EW. Grant: „miezul slujirii avea să fie revelat în jertfă".

Petru nu a putut accepta ideea că Isus va trebui să sufere şi să moară. Asta contrazicea imaginea pe care o avea el despre Mesia. După cum nu se putea împăca cu gândul că Domnul şi învăţătorul său avea să fie ucis de duşmanii Săi. Prin urmare, L-a mustrat pe Mântuitorul pentru faptul că a sugerat una ca asta. În clipa aceea Isus i-a spus lui Petru: „Înapoia Mea, Satano! Fiindcă gândurile tale nu sunt la lucrurile lui Dumnezeu, ci la lucrurile oamenilor." Asta nu înseamnă că Domnul l-a acuzat pe Petru de a fi Satana sau de a fi fost posedat de Satana. Mai degrabă, El a vrut să spună: „Tu vorbeşti acum ca Satana. Or, el mereu încearcă să ne descurajeze, să ne devieze de la ascultarea de Dumnezeu. El ne ispiteşte să alegem calea uşoară spre Tron." Cuvintele lui Petru au fost satanice în origine şi conţinut, fapt care a determinat indignarea Domnului.

Iată ce spune Kelly în această privinţă:

Ce L-a stârnit atât de tare pe Domnul? Aceeaşi capcană la care suntem expuşi cu toţii: anume dorinţa de a ne salva eul; preferinţa unei căi lesnicioase spre cruce. Oare nu este adevărat că în mod natural dorim să scăpăm de încercări, de ruşine şi de respingere; şi că ne eschivăm de la suferinţa de care, atunci când facem voia lui Dumnezeu, vom avea negreşit parte în lumea aceasta; şi că preferăm o cale liniştita, confortabilă, respectabilă pe acest pământ - pe scurt, vrem să ne fie cât mai bine şi în lumea de acum şi în cea de apoi?

O, ce uşor e să cădem în cursa aceasta! Petru nu putea pricepe de ce Mesia trebuie să treacă prin toată cărarea aceasta a suferinţei. Numai că noi, dacă ne-am fi aflat acolo, poate că am fi rostit lucruri şi mai rele. Mustrarea adresată de Petru lui Isus nu a fost lipsită de o puternică afecţiune umană. Şi El îl iubea cu toată inima pe Mântuitorul. Dar, fără ca el să-şi dea seama, era pătruns de un spirit lumesc necenzurat.

Observaţi vă rog că Isus mai întâi S-a uitat la ucenicii Săi, şi abia apoi l-a mustrat pe Petru, de parcă ar fi zis: „Dacă Eu nu mă duc la cruce, cum vor putea fi mântuiţi aceşti ucenici ai Mei?"

Apoi Isus le-a spus, în esenţă: „Eu voi suferi şi voi muri, pentru ca oamenii să poată fi mântuiţi. Dacă doriţi să veniţi după Mine, trebuie să vă lepădaţi de orice impuls egoist şi în mod deliberat trebuie să alegeţi calea ocării, suferinţei şi morţii şi să Mă urmaţi. S-ar putea să fie nevoie să renunţaţi la confort personal, la satisfacţiile oferite de societate, la legăturile pământeşti, la ambiţiile şi năzuinţele voastre cele mai înalte, la bogăţiile materiale, şi chiar la eul vostru." Cuvintele acestea ne obligă să reflectăm la gravitatea de a mai crede că ne putem permite să trăim în comoditate şi lux. Cum am mai putea scuza materialismul, egocentrismul şi răceala din inimile noastre? Cuvintele Sale ne cheamă la o viaţă de lepădare de noi înşine, de predare, suferinţă şi sacrificiu.

Există întotdeauna ispita de a ne salva viaţa - adică de a trăi în confort, de a ne asigura cu privire la viitor, de a ne alege calea proprie, având mereu în centrul oricărei acţiuni interesele eului nostru. Dar aceasta este calea cea mai sigură de a ne pierde viaţa. Cristos ne cheamă să ne turnăm viaţa de dragul Său şi al evangheliei, dedicându-ne Lui cu tot duhul, sufletul şi trupul nostru. El ne roagă să cheltuim şi să fim cheltuiţi în slujbă sfântă pentru El, dându-ne viaţa, dacă e nevoie, pentru evanghelizarea lumii. Aceasta se înţelege prin a ne pierde viaţa. Procedând astfel, nu va exista cale mai sigură de a ne-o câştiga.

Chiar dacă un credincios ar putea câştiga toate bogăţiile din lumea întreagă, în cursul vieţii sale, la ce i-ar folosi aceasta? Căci ar însemna că a pierdut prilejul de a-şi folosi viaţa spre slava lui Dumnezeu şi mântuirea celor pierduţi. Nu ar fi un târg deloc avantajos. Viaţa noastră valorează mai mult decât tot ce ne poate oferi lumea. Oare o vom folosi noi pentru Cristos, sau pentru eul nostru?

Domnul nostru Şi-a dat seama că unii din ucenicii Săi tineri ar putea să se poticnească pe cărarea uceniciei, datorită temerii de ruşine. Şi astfel El le-a amintit că cei care caută să scape de ocara dezlănţuită de oameni din pricina Sa vor suferi o ruşine şi mai mare atunci când se va întoarce El pe pământ cu putere. E un gând menit să ne trezească! În curând Domnul nostru va veni iarăşi pe pământ, dar de data aceasta nu va mai veni în umilinţă, ci în gloria Sa personală şi în gloria Tatălui Său, cu îngerii sfinţi. Va fi o scenă de splendoare nemaipomenită. Atunci şi El se va ruşina de cei care se ruşinează de El acum. Facă Domnul ca aceste cuvinte: „oricine se va ruşina de Mine... în această generaţie păcătoasă" să se întipărească adânc în inimile noastre. Câtă incongruitate să te ruşinezi de Mântuitorul fără păcat, într-o lume care e caracterizată de necredinţă şi păcătoşenie!

După ce le-a prezentat ucenicilor cărarea ocării, suferinţei şi morţii pe care urma să se înscrie, şi după ce i-a invitat să-L urmeze, printr-o viaţă de jertfire şi renunţare de sine, Domnul prezintă acum cealaltă faţetă a tabloului. Da, e adevărat că ucenicia îi va costa mult în viaţa aceasta, dar ea va fi răsplătită cu slavă, în viaţa de apoi.

Domnul a început prin a spune că unii din ucenici nu vor gusta moartea până când nu vor vedea împărăţia lui Dumnezeu venită în putere. El S-a referit la Petru, Iacov şi Ioan. Pe Muntele Schimbării la Faţă ei au văzut împărăţia lui Dumnezeu în putere. Argumentul pasajului este că pentru orice suferinţă de care avem parte acum vom fi răsplătiţi din plin când se va întoarce El şi slujitorii Săi se vor arăta cu El în slavă. Condiţiile care au domnit pe Munte anticipează şi întruchipează Domnia de O Mie de Ani a lui Cristos.

1. Isus a fost schimbat la faţă - o splendoare şi o strălucire orbitoare radia din Persoana Sa. Chiar şi hainele Sale străluceau, fiind mai albe decât le puteau face orice substanţă. În timpul primei Sale veniri, gloria lui Cristos a fost acoperită cu un văl. El a venit în umilinţă, ca Om al Durerilor şi obişnuit cu suferinţa. Dar El se va întoarce în glorie. Nu va fi nimeni care să nu-L recunoască. În modul cel mai vizibil cu putinţă, El va fi Regele regilor şi Domnul domnilor.

2. Ilie şi Moise s-au aflat acolo. Ei reprezintă:

(a) sfinţii din Vechiul Testament sau

(b) legea (Moise) şi profeţii (Ilie) sau

(c) sfinţii care au murit şi cei care au fost strămutaţi.

3. Petru, Iacov şi Ioan s-au aflat acolo. Probabil ei îi reprezintă pe sfinţii din Noul Testament în general, sau pe aceia care vor fi în viaţă la data când se va instaura împărăţia.

4. Isus a fost Personajul central. Sugestia lui Petru de a face trei tabernacole (corturi, colibe) a fost mustrată de nor şi de glasul din cer. În toate lucrurile Cristos trebuie să aibă pre-eminenţa, întâietatea absolută. El va fi gloria ţării lui Emanuel,

5. Norul a fost probabil „şekina" sau norul de slavă care plana în Sfânta Sfintelor din cort şi din templu, în epoca Vechiului Testament. Era expresia vizibilă a prezenţei lui Dumnezeu.

6. Glasul era vocea lui Dumnezeu Tatăl, recunoscându-L pe Cristos ca Fiul Său preaiubit.

Când a fost ridicat norul, ucenicii n-au mai văzut pe nimeni, decât numai pe Isus singur cu ei. A fost o imagine a locului unic, glorios şi pre-eminent pe care îl va ocupa El când va veni împărăţia, cu putere, loc pe care trebuie să-l ocupe El în inimile urmaşilor Săi, în vremea de acum.

Pe când se coborau ei de pe munte, El le-a poruncit să nu discute cu nimeni ce au văzut, până va învia Fiul omului dintre cei morţi. Lucrul acesta de la urmă i-a pus în nedumerire. Poate că încă tot nu-şi dădeau seama că El avea să fie ucis şi să învie apoi din morţi. Expresia „învierii din morţi" le-a dat de furcă. Ca evrei, ei cunoşteau adevărul potrivit căruia toţi vor învia. Dar Isus se referea aici la o înviere selectivă. El avea să fie învie dintre cei morţi - cu alte cuvinte, nu toţi aveau să învie la învierea Lui! Acesta e un adevăr care se găseşte numai în Noul Testament.

Ucenicii au mai avut o problemă. Ei tocmai primiseră privilegiul de a vedea o avanpremieră a împărăţiei. Dar oare nu prezisese Maleahi că Ilie trebuie să vină ca premergător al lui Mesia, începând să restaureze toate lucrurile şi să pregătească calea pentru stabilirea domniei Sale universale (Maleahi 4:5)? Unde era Ilie? Va veni el oare, mai întâi, aşa cum spuneau cărturarii?

Isus le-a răspuns, de fapt, astfel: „Da, e adevărat că Ilie trebuie să vină mai întâi. Dar o întrebare şi mai importantă şi mai presantă este aceasta: «Oare nu prezic Scripturile din Vechiul Testament că Fiul Omului trebuie să îndure mari suferinţe şi să fie tratat cu dispreţ?» Cât despre Ilie, Ilie a şi venit (în persoana şi lucrarea lui Ioan Botezătorul), dar oamenii l-au tratat exact aşa cum au vrut - aşa cum l-au tratat şi pe Ilie. Moartea lui Ioan Botezătorul a fost un semn prealabil al lucrurilor pe care aveau să I le facă Fiului Omului. Ei l-au respins pe predecesor; îl vor respinge şi pe Rege."

B. Vindecarea unui băiat posedat de demon (9:14-29)

Ucenicilor nu li s-a permis să rămână, pe vârful muntelui, acoperit de glorie. În valea de la picioarele lor se afla o omenire înlăcrimată, care gemea de durere. O lume cuprinsă de nevoie îi aştepta. Când Isus şi cei trei ucenici au ajuns la poalele muntelui, între cărturari, mulţime şi ceilalţi ucenici se purta o discuţie animată. De îndată ce a apărut Domnul, conversaţia s-a întrerupt şi mulţimea a alergat la El. „Despre ce discutaţi cu ucenicii Mei?" a întrebat El.

Un tată îndurerat i-a povestit cu înfrigurare Domnului despre fiul său, care era posedat de un duh de muţenie. Demonul îl trântea pe copil la pământ, îl făcea să-şi scrâşnească dinţii şi să facă spume la gură. Aceste convulsii violente îl făceau pe copil să se stingă. Tatăl îi rugase pe ucenici să-l ajute, dar ei n-au putut.

Isus i-a dojenit pe ucenici pentru necredinţa lor. Oare nu le dăduse El puterea de a scoate demoni? Cât va mai trebui să stea cu ei, până ca ei să înceapă să facă uz de autoritatea pe care le-a încredinţat-o? Câtă vreme va mai trebui să suporte vieţi de neputinţă şi înfrângere?

Pe când aduceau copilul la Domnul, demonul a provocat o criză neobişnuit de violentă. Domnul l-a întrebat pe tatăl lui de când s-a întâmplat aşa iar tatăl i-a explicat că a fost aşa din copilărie. Spasmele acestea îl aruncaseră adesea pe copil în foc şi în apă, încât cât pe aci fusese să-şi piardă viaţa. Apoi tatăl copilului L-a rugat pe Domnul să facă ceva, dacă poate - un strigăt sfâşietor izvorât din inimă unui tată, care a trăit atâţia ani disperaţi. Isus i-a spus că nu se punea problema capacităţii Sale de a vindeca, ci a tatălui de a crede. Credinţa în Dumnezeul cel viu este întotdeauna răsplătită. Nici un caz nu este prea greu pentru El.

Tatăl a exprimat paradoxul credinţei şi necredinţei, pe care îl cunosc toţi copiii lui Dumnezeu din toate veacurile. „Doamne, cred. Ajută necredinţei mele!" Noi vrem să credem, dar constatăm că suntem copleşiţi de îndoială. Detestăm această contradicţie lăuntrică, această combinaţie nelogică, şi totuşi se pare că luptăm în van.

Când Isus i-a poruncit duhului necurat să părăsească copilul, s-a produs încă un spasm groaznic, şi apoi trupul băieţelului s-a relaxat complet, de parcă ar fi murit. Mântuitorul l-a înviat şi l-a redat tatălui său.

Ulterior, când Domnul nostru s-a aflat singur cu ucenicii Săi în casă, ei L-au întrebat în particular de ce nu au fost în stare să facă vindecarea. El a răspuns că anumite minuni necesită rugăciune şi post. Care dintre noi nu a fost confruntat uneori, în cursul slujirii creştine, cu un sentiment de înfrângere şi frustrare? Am trudit din răsputeri, cu toată conştiinciozitatea, şi totuşi nu s-au arătat nici un fel de dovezi ale lucrării puternice a Duhului Sfânt Şi noi vom auzi în asemenea clipe cuvintele Mântuitorului, care ne aminteşte: „Acest fel de..." etc.

Vizita Domnului nostru în Cezareea lui Filip s-a încheiat. Acum El trecea prin Galileea - călătorie ce avea să-L ducă la Ierusalim şi la cruce. El a dorit să călătorească fără să fie observat. În mare, lucrarea Sa se încheiase. Acum El dorea să petreacă timp cu ucenicii, instruindu-i şi pregătindu-i pentru ceea ce-i aştepta.

El le-a spus pe faţă că va fi arestat şi omorât şi că va învia din morţi a treia zi. Ei încă nu realizaseră totuşi acest lucru şi s-au temut să-L întrebe. Şi noi ne temem adesea şi astfel pierdem o binecuvântare.

D. Măreţia împărăţiei (9;33-37)

Când au ajuns în casa din Capernaum în care aveau să stea, Isus i-a întrebat ce discutaseră în contradictoriu pe drum. Lor le-a fost însă ruşine să recunoască faptul că au polemizat, încercând să decidă care dintre ei va fi cel mai mare. Poate că Schimbarea la faţă a Domnului va fi reînviat în ei speranţele unei împărăţii iminente, fapt care i-a determinat să încerce să apuce fiecare un loc cât mai de cinste în această împărăţie. Ce dureros este să constaţi că tocmai acum, când Isus le spusese că se apropia moartea Sa, ei se considerau fiecare mai grozav decât celălalt! Inima omenească este nespus de înşelătoare şi cumplit de rea, mai presus de toate lucrurile, exact cum a spus Ieremia.

Ştiind despre ce au discutat în contradictoriu, Isus le-a dat o lecţie de smerenie. El a spus că modul în care poate cineva să fie cel dintâi este să ocupe de bunăvoie locul cel mai umil de slujire şi să trăiască pentru alţii, şi nu pentru el însuşi. Un copilaş a fost aşezat înaintea lor şi îmbrăţişat de Domnul Isus. El a subliniat că bunătatea dovedită în numele Lui faţă de cei mai mici, cei mai puţin recunoscuţi, a fost un act de măreţie. Era ca şi cum bunătatea respectivă era demonstrată faţă de Domnul însuşi, da, chiar faţă de Dumnezeu Tatăl. „O, binecuvântate Doamne Isuse, învăţăturile Tale răscolesc şi demască această inimă carnală a mea. Frânge în mine eul meu şi trăieşte-Ţi astfel viaţa, prin mine!"

Ioan, ucenicul iubit, a fost cel care i-a raportat lui Isus că au găsit un om care scotea demoni în numele Lui. Ucenicii i-au spus să înceteze, deoarece omul acesta nu se identifica cu ei. El nu preda o învăţătură falsă, nici nu trăia în păcat ci, pur şi simplu, nu se alăturase ucenicilor.

„Nu-1 opriţi", a spus Isus. Dacă are suficientă credinţă în Mine, ca să recurgă la numele Meu pentru a scoate demoni, atunci este de partea Mea şi lucrează împotriva Satanei. Nu sunt şanse prea mari ca el să se întoarcă degrabă şi să Mă vorbească de rău sau să-Mi fie duşman."

Versetul 40 pare să contrazică textul de la Matei 12:30, unde Isus a spus: „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea şi cine nu strânge cu Mine risipeşte." În realitate, nu există nici un conflict. La Matei problema care se punea era dacă Cristosul era Fiul lui Dumnezeu sau dacă puterea Lui provenea de la demoni. Într-o chestiune atât de esenţială, oricine nu este cu El acţionează împotriva Lui.

Aici la Marcu problema care se punea nu era Persoana sau lucrarea lui Cristos, ci chestiunea asociaţilor pe care îi are cineva în slujirea lui Cristos. Aici trebuie să se manifeste îngăduinţă şi dragoste. Oricine nu este împotriva Lui în slujire neapărat va fi împotriva Satanei şi, prin urmare, se va afla de partea Domnului.

Chiar şi cel mai mic gest de bunătate săvârşit în numele lui Cristos îşi va primi răsplata. Un pahar de apă dăruit unui ucenic, din pricina faptului că acesta aparţine lui Cristos, nu va rămâne neobservat. Scoaterea unui demon în numele Lui este însă un gest destul de spectaculos. Dăruirea unui pahar de apă este un gest destul de comun. Dar ambele sunt scumpe în ochii Lui, atunci când sunt săvârşite spre slava Lui.„Pentru că sunteţi ai lui Cristos" ar trebui să fie motoul care să-i unească pe credincioşi. Cuvintele acestea, dacă vor rămâne pururea înaintea ochilor noştri, ne vor păzi de un spirit de partidă, de ciorovăieli fără rost şi de gelozie, în slujirea noastră creştină.

Slujitorul Domnului trebuie să aibă mereu în vedere efectul pe care îl vor avea cuvintele rostite de el şi faptele săvârşite de el asupra altora, căci este posibil să-l faci să se poticnească pe un alt credincios prin acestea, provocându-i pagube spirituale pe toată durata vieţii lui. Ar fi mai bine pentru el să i se lege de gât o piatră de moară şi să fie aruncat în mare, decât să-l facă pe vreunul din aceşti micuţi să se îndepărteze de la cărarea sfinţeniei şi adevărului.

Restul versetelor din acest capitol subliniază necesitatea aplicării disciplinei şi renunţării de sine. Cei care pornesc pe calea adevăratei ucenicii trebuie să se lupte în permanenţă cu dorinţele şi apetiturile lor naturale, căci a le face pe plac acestora ar însemna ruinare spirituală. Pe când, ţinerea lor în frâu aduce biruinţă pe plan spiritual.

Domnul a vorbit despre mână, picior şi ochi, explicând că ar fi mai bine să pierzi oricare din aceste organe, mai degrabă decât să te poticneşti din pricina lui şi să mergi în iad. Nici un sacrificiu nu este prea mare, dacă doreşti cu orice chip să ajungi la ţintă. Mâna ar putea sugera faptele noastre, piciorul umblarea noastră iar ochiul lucrurile pe care le poftim. Acestea sunt principalele noastre puncte de pericol. Dacă nu ne vom ocupa de ele cu toată seriozitatea, vom risca ruinare eternă.

Se poate oare deduce din acest text că un credincios se poate pierde, până la urmă, ajungând să-şi petreacă veşnicia în iad? Luat izolat, acest text ar putea sugera acest lucru. Dar atunci când îl considerăm în lumina celorlalte învăţături clare ale Noului Testament pe această temă, vom conchide că oricine a ajuns în iad nu a fost niciodată un creştin adevărat. E posibil ca cineva să declare că este născut din nou şi chiar să pară a merge pe calea bună, o vreme, dar dacă persoana respectivă continuă în permanenţă să se bălăcească în plăcerile firii vechi, este clar că nu a fost mântuită, că nu s-a întors niciodată la Domnul.

Domnul s-a referit de repetate ori la iad, ca un loc unde viermele lor nu moare şi focul nu se stinge. De trei ori (versetele 44,46 şi 48) Domnul nostru citează Isaia 66:24, prevenindu-ne cu privire la pericolele iadului. Această formă emfatică de paralelism (întâlnită în TR şi în textul majoritar) este atenuată, credem noi, de textul critic grec, care omite acest text de două ori.

Este un pasaj de o extraordinară solemnitate. Dacă am crede cu adevărat în el, nu am căuta atâtea satisfacţii personale şi nu am acumula atâtea lucruri materiale, când în jurul nostru atâtea suflete se îndreaptă spre pierzare. „Dă-ne Doamne dorinţa arzătoare de a câştiga suflete, de a le aduce la mântuire!"

Din fericire, nu este nevoie niciodată să amputezi moral o mână sau un picior sau să scoţi un ochi. Isus nu a sugerat că trebuie să recurgem la practici atât de extreme. El a spus doar că ar fi mai bine să renunţi la utilizarea acestor organe, decât să fii târât în iad, prin folosirea lor abuzivă.

Versetele 49 şi 50 sunt deosebit de dificile. Prin urmare, le vom examina propoziţie cu propoziţie:

„Pentru că fiecare om va fi sărat cu foc." Iată cele trei probleme principale care se pun:

(1) La care foc se referă Domnul?

(2) Ce se înţelege prin sărat (sau condimentat)?

(3) Termenul fiecare se referă la cei mântuiţi, la cei nemântuiţi sau şi la unii, şi la alţii?

Prin foc s-ar putea înţelege iadul (ca în versetele 44,46 şi 48) sau judecata de orice fel, inclusiv judecata divină a faptelor credinciosului şi autojudecarea credincioşilor.

Sarea semnifică elementul conservator, purificator sau un condiment. în Orient ea mai semnifică un angajament de loialitate, prietenie sau credincioşie, care însoţeşte o făgăduinţă.

Dacă termenul fiecare se referă la cei nemântuiţi, atunci înseamnă că ei vor fi păstraţi sau conservaţi în focurile iadului, adică vor suferi pedeapsă veşnică. Dacă fiecare se referă la credincioşi, atunci textul acesta ne învaţă că credincioşii

(1) vor fi purificaţi în focurile disciplinei lui Dumnezeu în viaţa aceasta sau că

(2) aceste focuri au menirea de a-i păzi de stricăciune, prin practicarea disciplinei proprii şi a renunţării la pretenţiile firii vechi; sau

(3) mai înseamnă că ei for fi supuşi la probă, la scaunul de judecată al lui Cristos.

„...şi orice jertfă va fi sărată cu sare. " Această propoziţie este un citat din Levitic 2:13 (vezi şi Numeri 18:19;2Cronici 13:5) (textul critic grec omite această propoziţie). Sarea, ca simbol al legământului încheiat între Dumnezeu şi poporal Său, a avut menirea de a le aminti oamenilor că acest tratat solemn era inviolabil. În epoca actuală, când ne prezentăm trupurile noastre ca o jertfa vie lui Dumnezeu (Romani 12:1,2), trebuie să condimentăm jertfa cu sare, încheind astfel un angajament irevocabil.

„Sarea este bună". Creştinii sunt sarea pământului (Matei 5:13). Dumnezeu se aşteaptă de la creştini ca ei să exercite o influenţă sănătoasă, purificatoare. Atâta vreme cât ei îşi împlinesc comandamentele uceniciei lor, vor fi o binecuvântare pentru toţi.

„dar dacă sarea îşi pierde gustul, cu ce o veţi săra?" Lipsită de caracterul ei salin, sarea nu mai este bună de nimic. Un creştin care nu-şi îndeplineşte datoriile sale de adevărat ucenic devine sterp şi ineficace. Nu este de ajuns să porneşti cum trebuie în viaţa creştină. Fără o permanentă şi radicală auto-judecare, copilul lui Dumnezeu nu va reuşi să împlinească scopul pentru care Dumnezeu l-a mântuit.

„Să aveţi sare în voi înşivă!" Fiţi o forţă pentru Dumnezeu în lume! Exercitaţi o influenţă benefică, spre slava lui Cristos! Nu toleraţi în viaţa dvs. nici un lucru care ar putea diminua eficacitatea dvs. pentru El!

„Şi fiţi în pace unii cu alţii!" Asta pare să se refere la versetele 33 şi 34, unde ucenicii se certaseră pentru a stabili care dintre ei este cel mai mare. Mândria trebuie tăiată şi îndepărtată, fără milă, fiind înlocuită cu slujirea plină de smerenie, spre folosul tuturor.

Recapitulând, vom spune că versetele 49 şi 50 par să constituie un tablou al vieţii credinciosului, ca jertfă adusă lui Dumnezeu. Ea este sărată cu foc, adică combinată cu judecată de sine şi renunţare de sine. Este sărată cu sare, adică oferta este însoţită de un angajament de devotament irevocabil. Dacă credinciosul îşi va călca jurămintele sau nu se va ocupa cu toată asprimea de înfrânarea poftelor sale păcătoase, atunci viaţa lui îşi va pierde aroma, devenind inutilă şi searbădă.

Prin urmare, el va trebui să eradicheze din viaţa lui tot ceea ce ar putea să se interfereze cu misiunea ce i-a încredinţat-o Dumnezeu şi să întreţină relaţii de pace cu ceilalţi credincioşi.

Din Galileea Domnul nostru s-a deplasat spre sud-est, ajungând în Pereea, districtul de pe malul de est al Iordanului. Lucrarea Sa pereeană este descrisă până la versetul 45 din capitolul 10.

Fariseii au aflat imediat unde se află Domnul. Ei îl urmăreau ca o haită de lupi, gata să-L sfâşie, în efortul de a-l prinde în cursă, ei L-au întrebat dacă divorţul este legal sau permis. Domnul le-a reamintit de Pentateuc, întrebându-i ce le-a poruncit Moise.

Ei au evitat întrebarea Sa, afirmând ceea ce permitea Moise. El permitea unui om să divorţeze de soţia sa, cu condiţia ca să-i dea un certificat de divorţ. Dar nu acesta a fost idealul lui Dumnezeu. Divorţul a fost îngăduit numai datorită împietririi inimii oamenilor. Planul divin prevedea ca un bărbat şi o femeie să fie uniţi în căsnicie toată viaţa lor. Asta ne duce înapoi, la momentul creării de către Dumnezeu a bărbatului şi a femeii. Bărbatul îşi va părăsi părinţii, unindu-se în căsătorie în aşa chip încât el şi soţia lui vor fi un singur trup. Astfel uniţi de Dumnezeu, ei nu mai au voie să fie separaţi prin nici un decret omenesc.

Se pare că lucrul acesta a fost greu de acceptat, până şi de către ucenici. În vremea aceea, femeile nu ocupau un loc de onoare şi siguranţă. Ele erau adesea tratate cu nepăsare, ba chiar cu lipsă de respect. Un om putea divorţa de nevasta lui pentru simplul fapt că nu-i mai plăcea de ea sau o găsea necorespunzătoare. Cât despre soţie, aceasta nu avea nici o posibilitate de recurs, în multe cazuri, era tratată ca un bun personal, ca o proprietate.

După ce ucenicii i-au cerat Domnului explicaţii suplimentare, El a precizat fără echivoc că a te recăsători, după ce ai divorţat, înseamnă a comite adulter, fie că divorţul a fost înaintat de bărbat, fie de femeie. Luat izolat, versetul acesta ar putea însemna că divorţul, indiferent de împrejurări, este interzis. Dar la Matei 19:9 Domnul a permis o excepţie. Acolo unde unul din soţi s-a făcut vinovat de imoralitate, celălalt are voie să divorţeze şi e de presupus că se poate recăsători. De asemenea, în lumina textului de la 1Corinteni 7:15 divorţul pare să fie îngăduit, atunci când unul din cei doi, fiind necredincios, îşi părăseşte soţul sau soţia credincioasă.

Negreşit întreg subiectul divorţului şi recăsătoriei este complicat. Oamenii se încurcă atât de mult în hăţişul complicaţiilor ce pot rezulta dintr-o căsnicie încât e nevoie de înţelepciunea lui Solomon pentru a-i smulge din acest păienjeniş. Cel mai bun mod de a evita aceste păienjeniş este acela de a evita divorţul, căci divorţul umbreşte viaţa celor doi şi pune un semn de întrebare asupra lor. Atunci când persoanele divorţate caută părtăşia unei biserici locale, bătrânii bisericii trebuie să examineze cazul lor cu toată frica de Dumnezeu. Fiecare caz este unic şi trebuie discutat individual.

Poate că acest pasaj demonstrează nu numai preocuparea lui Cristos pentru caracterul sacru al căsătoriei, ci şi pentru drepturile femeilor. Creştinismul acordă femeii un loc de onoare nemaiîntâlnit în nici o altă religie.

Observăm aici solicitudinea şi atenţia acordată de Domnul Isus copilaşilor. Părinţii care şi-au adus copilaşii la Bunul Păstor şi învăţător, ca El să-i binecuvânteze, au fost supuşi criticilor ucenicilor.

Domnul Isus a fost adânc mâhnit de această atitudine şi a explicat că Împărăţia lui Dumnezeu este a copilaşilor şi a celor care posedă o credinţă şi smerenie asemănătoare copiilor. Adulţii trebuie să devină ca nişte copilaşi, pentru a putea intra în împărăţie.

George MacDonald avea obiceiul să spună că nu se putea avea încredere în creştinismul cuiva, dacă la uşa acestuia nu puteau fi văzuţi niciodată copii jucându-se. Fără îndoială aceste versete ar trebui să constituie un prilej de atenţionare pentru slujitorul Domnului, asupra importanţei de a-i sluji pe cei mici, vestindu-le Cuvântul lui Dumnezeu! Minţile copiilor sunt extrem de receptive, ca o sugativă. Sau, după cum spunea W. Graham Scroggie: „Caută să fii mereu la înălţime, dăruind ce ai mai bun copiilor (tăi)!"

Un om bogat L-a abordat pe Domnul Isus cu o întrebare aparent sinceră. Adresându-se lui Isus cu formula: „Bunule învăţător", el L-a întrebat ce trebuie să facă pentru a moşteni viaţa veşnică.

Isus s-a oprit îndată la cuvintele „Bunule învăţător". El nu a refuzat titlul atribuit, dar s-a folosit de el pentru a pune la încercare credinţa interlocutorului său. Numai Dumnezeu este bun. Era dispus tânărul bogat să-L mărturisească pe Domnul Isus ca Dumnezeu? Se pare că nu.

Apoi Mântuitorul a recurs la lege, pentru a evidenţia conştienta cu privire la păcat. Omul respectiv încă trăia sub iluzia că poate moşteni împărăţia pe baza principiului săvârşirii unor fapte. În acest caz, nu avea decât să se supună preceptelor legii, care îi puteau spune ce trebuie să facă. Domnul nostru a menţionat cele cinci porunci care se ocupă în principal de relaţiile noastre cu semenii. Aceste cinci porunci afirmă, în esenţă: „Să-ţi iubeşti semenul ca pe tine însuţi!" Omul a declarat că le-a păzit din tinereţea sa.

Dar oare îşi iubea el semenul ca pe sine însuşi? Dacă îl iubea, atunci de ce nu-şi vindea averile, dăruind banii la săraci? Numai că în acest punct lucrurile au cunoscut o întorsătură bruscă. Omul a plecat mâhnit de tot, căci avea multe avuţii!

Domnul Isus nu a afirmat că acest om ar fi putut fi mântuit prin vânzarea averilor sale şi dăruirea sumelor rezultate la organizaţii de caritate. Căci nu există decât o singură cale de a fi mântuit: prin credinţa în Domnul Isus Cristos. Dar pentru a fi mântuit, un om trebuie să recunoască că este păcătos, că nu este pe măsura cerinţelor de sfinţenie ale lui Dumnezeu. Domnul i-a reamintit bogatului despre Cele Zece Porunci, pentru a produce în el convingerea că este păcătos şi căinţa de păcatele sale. Reticenţa tânărului bogat de a-şi împărţi averile cu alţii a demonstrat că nu-şi iubeşte semenul ca pe sine însuşi. El ar fi trebuit să spună: „Doamne, dacă asta se cere, atunci sunt păcătos. Eu nu mă pot mântui prin eforturile mele proprii. De aceea, Te rog să mă mântuieşti prin harul Tău." Însă el îşi iubea averile prea mult, pentru a fi dispus să renunţe la ele. Şi astfel a refuzat să fie frânt.

Când Isus i-a spus omului să vândă totul, El nu a enunţat că aceasta ar fi calea mântuirii. El i-a arătat doar omului că a călcat legea lui Dumnezeu şi, prin urmare, trebuie să fie mântuit. Dacă ar fi răspuns la îndrumarea Mântuitorului, i s-ar fi dăruit calea mântuirii.

Ne lovim aici de o problemă. Suntem noi credincioşii chemaţi să ne iubim semenul ca pe noi înşine? Ne spune oare Isus nouă:

„Vinde tot ce ai, dă la săraci şi vei avea o comoară în cer; apoi vino şi urmează-Mă, luându-ţi crucea"?

Fiecare are datoria să răspundă pentru el însuşi, dar înainte de a proceda aşa, trebuie să ţină neapărat seama de următoarele fapte ineludabile:

1. Mii de oameni mor zilnic de foame.

2. Mai bine de jumătate din populaţia globului nu a auzit niciodată vestea bună.

3. Bunurile materiale de care dispunem în prezent ar putea fi folosite pentru a uşura suferinţa acută, spirituală şi fizică, a omenirii.

4. Pilda lui Cristos ne învaţă că trebuie să ne facem săraci, pentru a putea deveni bogaţi (2Corinteni 8:9).

5. Faptul că viaţa e atât de scurtă iar venirea Domnului e atât de aproape ar trebui să ne înveţe importanţa de a pune banii noştri în slujba Lui, acum, deoarece după ce va veni El, va fi prea târziu.

Urmărindu-l pe tânărul bogat pierzându-se în mulţime, Isus a remarcat cât de greu este ca bogaţii să intre în Împărăţia lui Dumnezeu. Ucenicii au fost uimiţi de această remarcă, deoarece puneau semnul egalităţii între bogăţii şi binecuvântările lui Dumnezeu. De aceea, Isus a spus din nou: „Copii, cât de greu este pentru cei care se încred în bogăţii să intre în Împărăţia lui Dumnezeu!" (textul grec omite cuvintele „pentru cei care se încred în bogăţii", dar acesta este accentul principal al pasajului) „De fapt", a continuat El, „Este mai uşor să treacă o cămilă prin urechea acului decât să intre un bogat în Împărăţia lui Dumnezeu."

Asta i-a determinat pe ucenici să se întrebe „Cine mai poate atunci să fie mântuit?" Ca evrei, care trăiau sub lege, pe bună dreptate ei considerau bogăţiile ca un indiciu al binecuvântării lui Dumnezeu. Conform prevederilor codului mozaic, Dumnezeu făgăduia prosperitate tuturor celor care ascultau de El. Ucenicii au raţionat, prin urmare, că, dacă un om bogat nu poate intra în împărăţie, atunci nici alţii nu vor putea intra. Isus a răspuns că ceea ce e cu neputinţă la oameni este cu putinţă la Dumnezeu.

Ce concluzie vom desprinde din acest pasaj?

Mai întâi, că este extraordinar de greu pentru bogaţi să fie mântuiţi (v. 23), întrucât aceşti oameni tind să iubească bogăţiile lor mai mult decât pe Dumnezeu. Mai degrabă vor renunţa la Dumnezeu, decât la banii lor. Ei îşi pun încrederea în bogăţii, mai degrabă decât în Domnul. Or, atâta timp cât persistă acestei condiţii, ei nu pot fi mântuiţi.

Da, e adevărat că în Vechiul Testament bogăţiile erau un semn al bunăvoinţei lui Dumnezeu. Dar acest lucru s-a schimbat acum. În loc să marcheze binecuvântarea Domnului, bogăţiile sunt un mijloc de a supune la probă devotamentul unui om. O cămilă ar putea trece prin urechea unui ac mai uşor decât ar putea intra un om bogat pe uşa împărăţiei. Omeneşte vorbind, un om bogat pur şi simplu nu poate fi mântuit. Cineva ar putea obiecta în acest punct, că, omeneşte vorbind, nimeni nu poate fi mântuit. Aşa este! Dar această afirmaţie este cu atât mai valabilă în cazul unui om bogat, deoarece acesta este confruntat cu obstacole necunoscute celui sărac. Zeul Mamona (sau zeul banilor, n.tr.) trebuie smuls de pe tronul inimii sale iar el trebuie să stea înaintea lui Dumnezeu ca un sărac. Omeneşte este cu neputinţă a efectua această schimbare. Numai Dumnezeu o poate realiza.

Creştinii care îşi adună comori pe pământ în general plătesc pentru neascultarea lor în vieţile copiilor lor. Foarte puţini copii din asemenea familii înaintează frumos pe cărarea slujirii Domnului.

Petru a prins semnificaţia învăţăturii Mântuitorului. El şi-a dat seama că Isus spunea de fapt: „Renunţă la toate şi urmează-Mă pe Mine!" Isus a confirmat valabilitatea acestei interpretări, promiţând răsplată în viaţa de acum şi în cea viitoare celor care renunţă la toate de dragul Său şi al evangheliei.

1. Răsplata pentru viaţa de acum este un profit de 10000 la sută (al investiţiei), nu în bani, ci în:

a. case - locuinţele altora, în care el este găzduit, ca slujitor al Domnului.

b. fraţi şi surori şi mame şi copii - prieteni creştini, a căror părtăşie înnobilează viaţa

c. holde - ţări din lume pe care le-a trecut sub numele Regelui, pe care le-a pus la dispoziţia Sa.

d. persecuţii - acestea se înscriu în răsplata actuală. Este (sau ar trebui să fie! - n.tr.) un prilej de bucurie când cineva a fost găsit vrednic să sufere din pricina lui Isus, pentru numele Său, de dragul Lui!

2. Răsplata viitoare este viaţa veşnică. Asta nu înseamnă că dobândim viaţa veşnică prin renunţarea la toate lucrurile. Viaţa veşnică este un dar. Gândul care se desprinde de aici este că cei care renunţă la toate vor fi răsplătiţi cu o mai mare capacitate de a gusta viaţa veşnică în cer.

Toţi credincioşii vor avea parte de această viaţă veşnică, dar nu toţi o vor gusta în aceeaşi măsură.

Apoi Domnul a adăugat un cuvânt de atenţionare: „Mulţi din cei dintâi vor fi cei de pe urmă şi cei din urmă vor fi cei dintâi." Nu e de ajuns să porneşti cum trebuie pe cărarea uceniciei. Ceea ce contează este cum ai sfârşit pe această cărare! Iată ce spune Ironside în această privinţă:

Nu toţi cei care promiteau să fie urmaşi credincioşi şi devotaţi au rămas statornici pe cărarea lepădării de sine, de dragul Numelui lui Cristos, după cum, unii care păreau la început rămaşi în urmă, cu un devotament aflat sub semnul întrebării, s-au dovedit, până la urmă, credincioşi autentici, care nu s-au afişat pe ei înşişi sau meritele lor, atunci când a venit ceasul încercării.

Sosise acum clipa să se suie la Ierusalim. Pentru Domnul Isus asta însemna întristarea şi suferinţa din Ghetsimane, ruşinea şi agonia crucii.

Ce emoţii îl animau în acele clipe? Oare nu le putem deduce din cuvintele: „Şi Isus mergea înaintea lor"? Putem desprinde din ele: hotărârea de a face voia lui Dumnezeu, în deplină cunoştinţă de cauză cu privire la preţul extraordinar de ridicat al acestei ascultări. Apoi singurătate - El mergea înaintea ucenicilor, nu păşea alături de ei. Dar ele mai relevă şi bucurie - acea bucurie profundă, statornicită de a fi în voia lui Dumnezeu, anticiparea plină de fericire a gloriei care avea să urmeze, bucuria de a o răscumpăra pentru Sine pe mireasă. Pentru bucuria care i-a fost pusă înainte, El a îndurat crucea, dispreţuind ruşinea.

Privindu-L cum păşeşte în avangardă, şi noi suntem umpluţi de uimire. Liderul nostru neînfricat, Autorul şi Desăvârşitorul credinţei noastre, slăvitul nostru Stăpân, Prinţ divin! Erdman scrie:

Să ne oprim o clipă, pentru a privi chipul şi trupul acela: Fiul lui Dumnezeu, păşind fără şovăire către Cruce! Oare nu ne va trezi aceasta la noi culmi de eroism, păşind şi noi pe urmele Sale? Nu va aprinde în noi flacăra unei iubiri şi mai fierbinţi, văzând cu câtă dăruire S-a învoit să moară pentru noi? Şi nu ne minunam şi cutremurăm în faţa semnificaţiei şi tainei (de nepătruns) a acelei morţi?

Cei care veneau în urma Lui se temeau. Ei ştiau că liderii religioşi de la Ierusalim erau hotărâţi să-L piardă cu orice preţ.

Pentru a treia oară Isus le-a oferit ucenicilor Săi o explicaţie detaliată a modului în care se vor desfăşura evenimentele. Această relatare profetica demonstrează că este mai mult decât un simplu om:

1. „Iată, ne suim la Ierusalim" (11:1-13:37).

2. „Fiul Omului va fi vândut în mâinile preoţilor celor mai de seamă şi al cărturarilor" (14:1,2,43-53).

3. „Ei îl vor condamna la moarte" (14:55-65).

4. „şi-L vor da în mâinile păgânilor (al Neamurilor, n.tr.)" (15:1).

5. „Îl vor batjocori, Îl vor biciui, Îl vor scuipa şi-L vor omora;" (15:2-38).

6. „Iar a treia zi El va învia" (16:1-11).

K. Mare este cel care slujeşte (10:35-45)

Îndată după această pătrunzătoare prezicere a răstignirii Sale ce avea să urmeze în curând, Iacov şi Ioan s-au apropiat de Isus, cu o cerere care a fost deopotrivă: nobilă dar rostită la momentul nepotrivit. A fost nobilă, în sensul că ei doreau să fie aproape de Cristos, dar nu era potrivit ca în acel moment ei să ceară lucruri pentru ei înşişi. Ei au manifestat credinţa potrivit căreia Isus îşi va întemeia împărăţia, dar ei ar fi trebuit să se gândească în acele momente la patimile Sale care se apropiau.

Isus i-a întrebat dacă sunt în stare să bea paharul Său, referindu-se la suferinţele Sale, şi să ia parte la botezul Său - o aluzie la moartea Sa. Ei au declarat că sunt în stare şi Domnul a confirmat acest lucru. Ei aveau să sufere din pricina loialităţii lor faţă de El şi, cel puţin Iacov, avea să fie martirizat (Fapte 12:2)

Dar El a explicat că poziţiile de onoare în Împărăţie nu se acordă arbitrar. Ele se dobândesc. E bine să reţinem în acest punct că primirea în Împărăţie se face prin har, prin credinţă, dar poziţia ocupată de cineva în cadrul împărăţiei va fi stabilită prin credincioşia cu care îl va fi slujit pe Cristos.

Ceilalţi zece ucenici au fost foarte indignaţi de faptul că Iacov şi Ioan au încercat să le-o ia înainte. Dar indignarea lor a trădat faptul că şi ei erau stăpâniţi de acelaşi spirit. Asta i-a oferit Domnului prilejul de a rosti acea lecţie minunată şi totodată revoluţionară asupra măreţiei. Între cei neconvertiţi, mari sunt cei care stăpânesc cu putere arbitrară, care fac pe şefii şi îi domină pe alţii. Dar în Împărăţia lui Cristos cât eşti de mare depinde de slujirea ta. Oricine doreşte să fie primul trebuie să devină un sclav pentru toţi.

Pilda Supremă ne-o oferă însuşi Fiul Omului. El nu a venit să I se slujească, ci El să slujească şi să-Şi dea viaţa ca preţ de răscumpărare pentru mulţi. Gândiţi-vă! El a venit prin naşterea Sa miraculoasă. A slujit toată viaţa Sa. Şi prin moartea Sa ispăşitoare Şi-a dat viaţa.

După cum am arătat deja, versetul 45 este versetul cheie al întregii Evanghelii. Este o teologie în miniatură, o vignetă a celei mai mari Vieţi pe care a cunoscut-o vreodată lumea.

Scena se deplasează acum din Pereea în Iudeea. Domnul împreună cu ucenicii trecuseră Iordanul şi sosiseră la Ierihon. Acolo l-a întâlnit pe orbul Bartimeu, un om având o nevoie disperată în Viaţa sa, o conştientă a nevoii sale şi o hotărâre fermă de a face totul pentru a i se împlini acea nevoie.

Bartimeu L-a recunoscut pe Domnul ca Fiul lui David şi I s-a adresat cu acest titlu. Ce ironie este să constatăm că, în timp ce naţiunea Israel era oarbă faţă de prezenţa lui Mesia, un iudeu orb poseda, în realitate, această minunată vedere spirituală!

Apelurile sale persistente la îndurare nu au rămas fără răspuns. Rugăciunea sa concret formulată - să i se (re)dea vederea - a primit un răspuns concret. Recunoştinţa lui a fost exprimată printr-un act fidel de ucenicie: urmându-L pe Isus pe ultimul Său drum, către Ierusalim. Inima Domnului va fi fost înviorată să constate existenţa unei credinţe atât de mari în Ierihon, pe când se îndrepta spre cruce. Şi ce inspirat a fost Bartimeu să-L caute pe Domnul chiar în ziua aceea, întrucât Mântuitorul n-a mai trecut niciodată pe acolo după aceea.

A. Intrarea triumfală (11:1-11)

Cu aceasta începe consemnarea ultimei săptămâni din viaţa Domnului. Isus se oprise pe versantul de răsărit al Muntelui Măslinilor, în apropiere de Betfaghe (care înseamnă casa smochinelor necoapte) şi de Betania (casa celor săraci, umili şi oprimaţi).

Sosise vremea ca El să se înfăţişeze pe faţă poporului evreu, ca Mesia şi Regele lor. El făcea acest lucru ca împlinire a profeţiei de la Zaharia 9:9, călărind pe un măgăruş. Aşadar El i-a trimis pe doi din ucenicii Lui de la Betania la Betfaghe. Cu deplină cunoştinţă şi autoritate totală, El le-a spus să aducă un măgăruş încă nedeprins cu călăritul, pe care îl vor găsi legat. Dacă le va cere cineva socoteală, trebuiau să spună: „Domnul are trebuinţă de el". Atotştiinţa Domnului, aşa cum reiese din acest pasaj, l-a îndemnat pe cineva să exclame: Acesta nu este Cristosul modernismului, ci al istoriei şi al Cerului".

Toate lucrurile au decurs exact aşa cum prezisese Domnul. Ei au găsit măgăruşul legat la intersecţia principală din sat. Când li s-a cerut socoteală, ucenicii au răspuns cum le-a spus Isus. Apoi oamenii i-au lăsat să plece.

Deşi măgăruşul nu mai fusese călărit niciodată până atunci, nu a protestat când a fost pus să-L poarte pe Creatorul său la Ierusalim. Domnul a intrat călare în Ierusalim, înaintând pe un covor de haine şi ramuri, în aclamaţiile pline de entuziasm ale oamenilor. Cel puţin în clipa aceea, El a fost recunoscut ca Rege.

Oamenii au strigat:

1. „Osana" - care înseamnă în original: „Salvează, te rugăm!" dar care ulterior a devenit o exclamaţie de laudă. Poate că voiau să spună: „Salvează-ne, Te rugăm, de romanii care ne asupresc!"

2. „Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului" - o recunoaştere clară a faptului că Isus este Mesia Cel Făgăduit (Psalmul 118:26).

3. „Binecuvântată este împărăţia părintelui nostru David, care vine în numele Domnului!" - ei credeau că împărăţia urma să fie întemeiată atunci, Cristos urmând să ocupe tronul lui David.

4. „Osana în cele preaînalte!" - o chemare de a-L lăuda pe Domnul în cerurile preaînalte sau o chemare ca El să salveze din cerurile preaînalte.

Odată ajuns la Ierusalim, Isus S-a dus în templu - nu în sanctuarul propriu-zis, ci în curţile templului. Era de presupus că era casa lui Dumnezeu, dar El nu Se simţea acasă în templul acesta, deoarece preoţii şi oamenii refuzau să-I acorde locul ce I se cuvenea. Şi astfel, după ce S-a uitat la toate de jur împrejur, Mântuitorul S-a retras în Betania, cu cei doisprezece ucenici. Era duminică seara.

B. Smochinul fără rod

Incidentul acesta este modul în care a interpretat Mântuitorul primirea plină de entuziasm care I S-a făcut cu puţin timp înainte la Ierusalim. El vedea naţiunea Israel ca un smochin fără rod - care deşi avea frunzele mărturisirii, în realitate nu aducea nici un rod. Strigătul „Osana" avea să se transforme curând în „Răstigneşte-L!"

Se pare că ar exista o dificultate în a reconcilia faptul că a condamnat smochinul pentru că era lipsit de rod cu afirmaţia lămurită pe care o face textul biblic că: nu era timpul smochinelor. Or, la prima vedere această afirmaţie L-ar pune pe Mântuitorul într-o lumină nefavorabilă, prezentându-L drept nerezonabil sau capricios. Dar noi ştim că acest lucru nu poate fi adevărat. Totuşi, cum vom putea găsi o explicaţie plauzibilă a textului acestuia?

Smochinii din ţările biblice produceau un fruct comestibil timpuriu, înainte de a se ivi frunzele. Era un vestitor al recoltei obişnuite ce urma, descrisă aici prin expresia timpul (sau anotimpul) smochinelor. Dacă nu răsăreau smochinele timpurii, era semn că nu se va face nici recolta obişnuită de mai târziu. Când Isus a venit la naţiunea Israel, existau frunze, care întruchipau mărturia cu gura, dar nu se găseau roade pentru Dumnezeu. Cu alte cuvinte, se promisese mult, dar nu se împlinise nimic; se mărturisea, fără să existe o acoperire a ei, în realitate. Isus dorea să se hrănească cu roade ale poporului Israel. Şi, întrucât nu s-au făcut roadele timpurii, El ştia că nu se vor coace nici roadele târzii, la acest popor necredincios, ceea ce explică faptul că a blestemat smochinul, aceasta fiind o anticipare a judecăţii ce avea să se abată asupra Israelului în anul 70 d.Cr.

Dar incidentul nu poate fi interpretat în sensul că Israelul ar fi fost blestemat să rămână veşnic în această stare de nerodnicie. Poporul evreu a fost pus deoparte doar pentru un timp şi atunci când va reveni Cristos, naţiunea aceasta va renaşte şi va fi restaurată în poziţia de har în ochii lui Dumnezeu.

Este singura minune în cadrul căreia Cristos a blestemat, în loc să binecuvânteze, distrugând, mai degrabă decât redând viaţa. Este un caz care a trezit obiecţii. Ele nu sunt valabile însă, deoarece Creatorul avea dreptul suveran de a distruge obiecte neînsufleţite, cu scopul de a ne învăţa o lecţie importantă pe plan spiritual şi astfel să-i salveze pe oameni de la pierzare veşnică.

Deşi interpretarea principală a acestui pasaj se referă la naţiunea Israel, textul se aplică şi la oamenii din toate timpurile, a căror fapte se încadrează în zicătoarea: „Numai vorba e de ei!"

C. Robul curăţeşte templul (11:15-19)

La începutul lucrării Sale publice, Isus eliminase comercialismul din zona templului (Ioan 2:13-22). Acum, pe măsură ce lucrarea Sa se apropie de sfârşit, El intră din nou în curtea templului, izgonindu-i pe cei care profitau de pe urma activităţilor sacre. El a oprit chiar şi purtarea vaselor obişnuite prin zona templului.

Îmbinând citate din Isaia şi Ieremia, El a condamnat profanarea lucrurilor sfinte, exclusivismul şi comercialismul de care au dat ei dovadă. Dumnezeu rânduise ca templul să fie o casă de rugăciune pentru toate naţiunile (Isa 56:7), nu doar pentru Israel. Ei făcuseră din el o piaţă religioasă, un cuib de tâlhari şi cămătari (Ieremia 7:11).

Cărturarii şi preoţii cei mai de seamă au fost profund afectaţi de acuzaţiile Lui. Ei au vrut să-L omoare, dar nu au putut face acest lucru pe faţă, datorită oamenilor de rând, care-L priveau pe Isus cu mult respect şi uimire.

Seara, El a ieşit din cetate. Judecând după timpul gramatical folosit în textul original, s-ar părea că Isus a procedat aşa conform unui obicei bine încetăţenit, probabil din motive de securitate. Lui nu-I era teamă cu privire la persoana Sa, dar să nu uităm că unul din aspectele misiunii Sale era acela de a păstra oile sau ucenicii Săi (Ioan 17:6-19). Mai mult, ar fi fost lipsit de sens să se predea, făcând pe placul duşmanilor Săi, înainte de vreme.

D. Lecţia smochinului uscat (11:20-26)

În dimineaţa următoare blestemării smochinului, ucenicii au trecut pe lângă acesta, în drumul lor spre Ierusalim, şi au constatat că s-a uscat din rădăcini. Când Petru I-a amintit Domnului despre asta, El a spus doar atât: „Aveţi credinţă în Dumnezeu!" Ce legătură este între aceste cuvinte şi ofilirea smochinului? Din următoarele versete reiese că Isus a scos în evidenţă credinţa ca mijloc de înlăturare a obstacolelor. Dacă ucenicii au credinţă în Dumnezeu, ei pot să facă faţă problemei nerodniciei, fiind în stare să înlăture obstacole uriaşe cât munţii.

Totuşi versetele acestea nu sunt în măsură să-i confere unei persoane autoritatea de a se ruga să primească puteri miraculoase în folosul său personal sau pentru a dobândi faimă. Orice faptă a credinţei trebuie să se bizuie pe promisiunile lui Dumnezeu. Dacă ştim că este voia lui Dumnezeu să înlăturăm o anumită dificultate, atunci ne vom putea ruga cu încredere asupra acelui subiect, atâta vreme cât suntem încrezători că este în conformitate cu voia lui Dumnezeu, aşa cum este aceasta revelată în Biblie sau prin mărturia lăuntrică a Duhului Sfânt.

Când suntem cu adevărat în legătură cu Domnul şi ne rugăm în Duhul, vom avea asigurarea că rugăciunea noastră va fi ascultată, chiar înainte ca acel răspuns la rugăciune să sosească.

Dar una din cerinţele de bază pentru ca rugăciunea noastră să fie ascultată este să avem un spirit iertător. Dacă nutrim o atitudine de asprime, resentiment şi răzbunare faţă de alţii, nu ne putem aştepta ca Dumnezeu să ne asculte rugăciunea şi să răspundă la ea. Trebuie să iertăm, dacă dorim să fim şi noi iertaţi. Asta nu se referă la iertarea juridică a păcatelor, care are loc cu ocazia convertirii, ci este pur şi simplu o chestiune de har prin credinţă. Se referă la atitudinea de părinte cu care se ocupă Dumnezeu cu copiii Săi. Când credinciosul este dominat de un spirit neiertător, părtăşia Sa cu Tatăl din cer este întreruptă şi râul binecuvântărilor este obstrucţionat.

E. Autoritatea Robului este pusă sub semnul întrebării (11:27-33)

De îndată ce a ajuns în zona templului, liderii religioşi L-au acostat pe Isus, contestându-I autoritatea prin cele două întrebări pe care I le-au pus:

(1) „Prin ce autoritate faci Tu aceste lucruri?" şi

(2) „Cine Ţi-a dat autoritatea să faci aceste lucruri?" (adică, să cureţi templul, să blestemi smochinul şi să intri triumfător în Ierusalim). Ei sperau să-L poală prinde în cursă, indiferent cum ar fi răspuns. Dacă declara că are autoritate în Sine, ca Fiu al lui Dumnezeu, aveau să-L acuze de blasfemie. Dacă pretindea că are autoritatea de la-oameni, aveau să-L discrediteze. Dacă susţinea că a primit autoritate de la Dumnezeu, ei aveau să atace acea declaraţie, căci ei înşişi se considerau liderii religioşi ai poporului, numiţi de Dumnezeu.

Dar Isus a răspuns printr-o întrebare. Misiunea lui Ioan Botezătorul a fost de la Dumnezeu sau nu? (Botezul lui Ioan se referă la întreaga lucrare a lui Ioan Botezătorul.) Ei nu au putut răspunde, deoarece s-ar fi făcut de râs. Dacă misiunea lui Ioan era de la Dumnezeu, atunci ar fi trebuit să i se conformeze, dând ascultare chemării sale la pocăinţă. Dar dacă dispreţuiau misiunea lui Ioan, riscau să-şi atragă mânia oamenilor de rând, care continuau să-L considere pe Ioan un purtător de cuvânt al lui Dumnezeu.

Când ei au refuzat să răspundă, făcându-se că nu ştiu care e răspunsul, Domnul a refuzat să discute despre autoritatea Sa. Atâta timp cât ei nu erau dispuşi să recunoască meritele şi credibilitatea predecesorului, slabe şanse erau că vor recunoaşte meritele şi credibilitatea cu mult superioare ale însuşi Regelui!

Domnul Isus nu terminase cu autorităţile evreieşti, chiar dacă refuzase să le răspundă la întrebare. Prin intermediul parabolelor, El îi condamnă aspru pentru că L-au respins pe Fiul lui Dumnezeu. Omul care a sădit o vie este chiar Dumnezeu. Via reprezintă poziţia privilegiată pe care a ocupat-o Israel în faţa lui Dumnezeu. Gardul constituie Legea lui Moise, care l-a separat pe Israel de Neamuri, păstrându-l ca popor distinct pentru Domnul. Viticultorii nu erau alţii decât liderii religioşi - fariseii, cărturarii şi bătrânii poporului.

De repetate ori Dumnezeu îşi trimisese slujitorii - adică profeţii - la poporul Israel, căutând părtăşia, sfinţenia şi dragostea. Dar oamenii i-au persecutat pe profeţi şi i-au omorât pe unii dintre ei.

În cele din urmă, Dumnezeu Şi-a trimis Fiul Său preaiubit. Negreşit pe acesta aveau să-L respecte! Dar nu s-a întâmplat aşa. Ei au complotat împotriva Lui, omorându-L, în cele din urmă. Astfel Domnul Şi-a prezis propria Sa moarte, demascându-Şi asasinii vinovaţi.

Ce va face Dumnezeu cu asemenea oameni răi? Îi va nimici iar privilegiul îl va acorda altora. Termenul altora se referă probabil, aici, la Neamuri sau la rămăşiţa de israeliţi pocăiţi din vremea de pe urmă.

Toate acestea s-a întâmplat ca să se împlinească Scripturile Vechiului Testament. De pildă, la Psalmi 118:22,23 s-a profeţit că Mesia avea să fie respins de liderii iudaici, în cadrul planurilor lor de construcţie. S-a spus că nu vor găsi loc pentru Piatra aceasta. Dar după moartea Lui, El avea să învie din morţi şi să primească de la Dumnezeu o poziţie slăvită, mai presus de orice domnie şi stăpânire. El avea să devină piatra unghiulară din cadrul clădirii lui Dumnezeu.

Liderii evrei au înţeles semnificaţia. Şi ei credeau că Psalmul 118 se referă la Mesia. Numai că acum L-au auzit pe Domnul Isus aplicând acest psalm la Persoana Sa. Ei căutau să-L prindă, dar vremea Lui nu sosise încă. Mulţimea ar fi fost de partea lui Isus. Prin urmare, liderii religioşi L-au lăsat în pace, deocamdată.

Capitolul 12 cuprinde atacurile lansate de farisei, irodieni şi saduchei împotriva Domnului. Este capitolul întrebărilor. (Vezi versetele 9,10,14,15,16,23,24,26,28,35,37.)

Fariseii şi irodienii, deşi în mod obişnuit se urau între ei, acum s-au unit, datorită urii comune care o nutreau împotriva Mântuitorului. Ei au încercat cu disperare să-L prindă cu vreo vorbă care să le dea posibilitatea să-L acuze. Aşadar, L-au întrebat dacă se cuvine să plătească impozite guvernului roman.

Nici unui evreu nu-i plăcea să fie sub administraţie păgână. Fariseii în mod deosebit urau această stăpânire străină, pe când irodienii manifestau o atitudine mai tolerantă faţă de ea. Dacă Isus va aproba în mod public tributul dat Cezarului - îşi ziceau ei - asta înseamnă că vă pierde simpatia multor evrei. Pe de altă parte, dacă îl va vorbi de rău pe Cezar, ei Îl vor târî în faţa autorităţilor romane, pentru a fi arestat şi judecat ca trădător.

Isus a cerut ca cineva să-I aducă un dinar, întrucât, se pare că El nu avea asupra Sa nici un ban. Moneda respectivă avea imprimată pe ea chipul lui Tiberiu Cezar, amintindu-le, astfel, evreilor că sunt un popor subjugat. Dar oare de ce se găseau în condiţia aceea de subjugare? Pentru că păcătuiseră şi nu fuseseră credincioşi faţă de Dumnezeu. Ei ar fi trebuit să se simtă smeriţi, pentru că au fost nevoiţi să recunoască acest adevăr trist, anume că monedele folosite de ei în viaţa de zi cu zi purtau chipul unui dictator păgân.

Isus le-a spus: - Daţi Cezarului ce este al Cezarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!" Ei nu dăduseră greş în primul aspect al acestui îndemn, ci în al doilea. Ei îşi achitaseră - deşi nu cu prea multă râvnă - impozitele datorate romanilor, dar nesocotiseră îndeplinirea obligaţiilor lor faţă de Dumnezeu în viaţa lor. Moneda în cauză avea imprimat chipul lui Cezar şi, prin urmare, aparţinea lui Cezar. Omul are imprimat în el chipul lui Dumnezeu - căci Dumnezeu l-a creat după chipul Său (Geneza 1:26,27). Prin urmare, omul aparţine lui Dumnezeu.

Credinciosul are datoria de a fi supus guvernului sub a cărui stăpânire se află. El nu are voie să-i vorbească de rău pe guvernanţi, după cum i se interzice orice acţiune în direcţia răsturnării guvernului. El trebuie să-şi plătească impozitele şi să se roage pentru cei aflaţi în poziţii de autoritate. Dacă i se cere să facă vreun lucru care ar încălca loialitatea superioară pe care I-o datorează lui Cristos, el va trebui să refuze să facă acest lucru, suportând consecinţele sau pedeapsa care rezultă din acest refuz. Obligaţiile pe care le avem faţă de Dumnezeu preced orice alte obligaţii. În îndeplinirea lor, creştinul va trebui să dea totdeauna o mărturie curată în faţa lumii.

Saducheii constituiau echivalentul liberalilor sau raţionaliştilor din epoca actuală. Ei ridiculizau ideea unei învieri cu trupul. Prin urmare, s-au prezentat înaintea Domnului cu o istorisire caraghioasă şi neverosimilă, menită să exprime dispreţul lor faţă de ideea învierii.

Ei i-au amintit lui Isus că legea lui Moise conţinea prevederi speciale cu privire la văduvele din cadrul poporului Israel. Pentru a păstra numele de familie şi a asigura menţinerea averii în cadrul familiei, legea stipula că dacă un bărbat murea fără să fi avut copii, fratele acestuia trebuia s-o ia în căsătorie pe văduva lui (Deuteronom 25:5-10).

Aici avem un caz de natură fantastică, în care o femeie s-a căsătorit, rând pe rând, cu şapte fraţi, după care şi cel de-al şaptelea a murit. Şi acum intervine întrebarea încuietoare: „A cui soţie va fi ea la înviere?"

Ei se credeau tare deştepţi, crezând că l-au încuiat pe Domnul! Dar Mântuitorul le-a spus că sunt nespus de ignoranţi, atât cu privire la Scripturi, care propagă fără înconjur adevărul învierii, cât şi cu privire la puterea lui Dumnezeu de a-i învia pe morţi.

Mai întâi, ei nu ştiau că relaţia de căsnicie nu rămâne în vigoare în cer. Credincioşii se vor recunoaşte unii pe alţii, în cer, şi nu-şi vor pierde trăsăturile distinctive de bărbaţi sau femei. Dar ei nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita în cer. În această privinţă, ei se vor asemăna cu

îngerii în ceruri.

Apoi Domnul nostru i-a dus pe saduchei, care puneau mai mult preţ asupra cărţilor lui Moise decât pe toate celelalte cărţi din Vechiul Testament, la relatarea de la Exod 3:6, referitoare la Moise şi „rugul" care nu se mistuia. Acolo Dumnezeu S-a numit pe Sine Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov. Mântuitorul a amintit acest pasaj pentru a demonstra că Dumnezeu este Dumnezeul celor vii, nu al morţilor.

Dar cum vine asta? La data când i s-a arătat Dumnezeu lui Moise oare nu muriseră deja Avraam, Isaac şi Iacov? Ba da, trupurile lor erau îngropate în peştera Macpelah, din Hebron. Atunci cum este Dumnezeu Dumnezeul viilor?

Iată care pare să fie explicaţia:

1. Dumnezeu făcuse o seamă de făgăduinţe patriarhilor, cu privire la pământ şi la Mesia.

2. Aceste făgăduinţe nu fuseseră împlinite în timpul vieţii lor.

3. Când Dumnezeu i-a vorbit lui Moise, cu ocazia rugului nemistuit, trupurile patriarhilor se aflau în mormânt

4. Dar Dumnezeu, Se referise la El însuşi, ca fiind Dumnezeul celor vii.

5. El trebuie să-Şi împlinească promisiunile făcute faţă de Avraam, Isaac şi Iacov.

6. Prin urmare, învierea este o necesitate absolută, în lumina faptelor cunoscute de noi cu privire la caracterul lui Dumnezeu.

Şi astfel, Domnul rosteşte, în încheierea argumentului cu saducheii, aceste cuvinte: „Prin urmare, sunteţi foarte rătăciţi."

Unul dintre cărturari, fiind impresionat de modul abil în care a răspuns Domnul la întrebările criticilor Săi, L-a întrebat pe Isus care este cea mai importantă poruncă. A fost o întrebare sinceră, reliefând ceea ce am putea considera drept întrebarea fundamentală a vieţii. în realitate, el dorea să i se definească, în termeni concişi, care este scopul principal al existenţei omului pe acest pământ.

Isus a început cu un citat din Şema declaraţia iudaică de credinţă pe care o găsim la Deuteronom 6:4 „Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru este singurul Domn."

Apoi el a arătat care este responsabilitatea de bază a omului faţă de Dumnezeu: Să-L iubească cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea şi cu toată tăria lui. Dumnezeu trebuie să ocupe locul suprem în viaţa omului. Nimeni nu are voie să constituie obiectul iubirii noastre, mai presus de dragostea pe care i-o datorăm lui Dumnezeu.

Celelalte cinci porunci ne învaţă să ne iubim aproapele ca pe noi înşine. Pe Dumnezeu trebuie să-L iubim mai mult decât pe noi înşine iar pe aproapele nostru ca pe noi înşine. Astfel, cel care doreşte să-şi trăiască viaţa aşa cum se cuvine se va preocupa mai întâi cu privire la Dumnezeu, iar apoi faţă de alţii. Nu sunt amintite deloc lucrurile materiale. Importanţi sunt: Dumnezeu şi oamenii.

Cărturarul a fost cu totul de acord cu această afirmaţie, declarând lămurit că dragostea faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele nostru sunt mult mai importante decât respectarea unor ritualuri. El şi-a dat seama că în viaţă e posibil ca unii să se achite formal de ceremoniile religioase, afişând o mină evlavioasă, de ochii lumii, fără ca aceasta să fie dublată de o pioşenie lăuntrică, de sfinţenie în lăuntrul inimii lui. El a recunoscut că pe Dumnezeu Îl interesează ce este cineva atât în interiorul, cât şi în exteriorul lui.

Când a auzit Isus această observaţie remarcabilă, le-a spus cărturarilor că omul acesta nu era departe de împărăţia lui Dumnezeu. Adevăraţii supuşi ai împărăţiei nu încearcă să-L înşele pe Dumnezeu sau pe semenii lor sau chiar pe ei înşişi, prin executarea unei religii pur exterioare. Realizând că Dumnezeu priveşte la inima omului, ei se duc direct la El, pentru a fi curăţiţi de păcat şi a primi putere să trăiască o viaţă plăcută Lui.

După aceasta, nici un om n-a mai îndrăznit să încerce să-L prindă în cursă pe Isus, prin întrebări care se voiau încuietoare.

J. Fiul lui David este Domnul lui David

Cărturarii susţinuseră dintotdeauna că Mesia va veni, pe linie descendentă, din spiţa lui David. Deşi afirmaţia era adevărată, nu se enunţa adevărul integral. Aşa se face că Domnul Isus a pus acum o problemă celor adunaţi în jurul Lui în curtea templului. În Psalmul 10:1, David L-a numit pe Mesia cel care avea să vină drept Domnul lui. Dar cum se putea împăca această afirmaţie cu realitatea? Cum putea fi Mesia, în acelaşi timp, Fiul lui David şi Domnul lui? Desigur, noi cunoaştem răspunsul. Mesia avea să fie atât Om, cât şi Dumnezeu. Ca Fiu al lui David, El avea să fie uman. Ca Domn al lui David, El avea să fie divin.

Oamenii obişnuiţi îl ascultau bucuroşi. Se pare că ei erau dispuşi să accepte faptul acesta, chiar dacă nu-l înţelegeau deplin. Nu se spune însă nimic despre farisei şi cărturari. Peste ei se lăsase o tăcere grea!

K. Avertismentul împotriva cărturarilor (12:38-40)

Cărturarii erau religioşi, în exterior. Ei aveau o predilecţie deosebită pentru portul de haine lungi. Ei se deosebeau de oamenii de rând prin aspectul de religiozitate pe care şi-l impuneau. Le plăcea ca oamenii să li se adreseze cu titluri pompoase, în locurile publice, căci le gâdila eul. În sinagogi umblau după locurile de onoare, ca şi când locul fizic pe care-l ocupau avea vreo legătură cu sfinţenia şi evlavia. Ei nu doreau doar proeminenţă pe plan religios, ci şi pe cel social. Ei doreau să aibă locurile dintâi la ospeţe.

Înăuntrul lor însă ei erau oameni lacomi şi nesinceri. Ei le jefuiau pe văduve de averea şi însăşi mijloacele lor de întreţinere, pentru a se îmbogăţi pe ei înşişi, susţinând însă că banii respectivi ar fi destinaţi Domnului! Ei recitau rugăciuni lungi - pline de cuvinte pompoase - rugăciuni alcătuite din vorbe goale. Pe scurt, ei doreau să iasă în evidenţă (prin portul de haine lungi); îndrăgeau popularitatea (aşteptând să fie salutaţi cu mult respect în locurile publice); proeminenţa (scaunele dintâi); prioritatea (locurile dintâi); averile (casele văduvelor); pioşenia falsă (rugăciunile lungi).

L. Cei doi bănuţi ai văduvei sărace

În contrast izbitor cu avariţia cărturarilor, ni se prezintă aici cazul devotamentului ieşit din comun al unei văduve. Ei devoraseră casele văduvelor; pe când, ea dăduse tot ce avea Domnului. Incidentul demonstrează atotştiinţa Domnului. Urmărindu-i pe cei bogaţi cum depun daruri substanţiale în trezoreria templului, El ştia însă că dărnicia lor nu reprezenta deloc un act de sacrificiu, raportat la averea lor. Ei dădeau din belşugul lor. Ştiind însă şi raptul că cei doi bănuţi ai văduvei reprezentau singurele ei mijloace de întreţinere, Domnul a declarat că ea a dat mai mult decât toţi ceilalţi adunaţi laolaltă. Sub aspect strict monetar, ea dăruise foarte puţin. Dar Domnul cântăreşte dărnicia noastră în funcţie de mobilul care ne-a determinat să dăm, de mijloacele de care dispunem şi de procentajul care ne-a rămas. Asta ar trebui să-i îmbărbăteze mult pe cei care nu dispun de prea multe bunuri materiale, dar sunt animaţi de o mare dorinţă de a-I face daruri.

Uimitoare este uşurinţa cu care aprobăm gestul văduvei, acceptând verdictul Domnului, fără însă ca şi noi să procedăm ca ea! Dacă am crede cu adevărat în ceea ce afirmăm că credem, i-am urma negreşit exemplul. Darul ei a exprimat convingerea profundă care sălăşluia în inima ei că toate lucrurile aparţin Domnului, că El este mai de preţ decât toate celelalte şi că El trebuie să dispună de toate lucrurile. Mulţi creştini din vremea noastră ar fi criticat-o pe văduva din această relatare, pentru lipsa ei de prevedere cu privire la viitor. După unii, ea ar fi fost nechibzuită, căci nu se îngrijea de ziua de mâine. Ea exemplifica însă pilda desăvârşită a vieţii de credinţă, turnând tot ce avea în folosul lucrării lui Dumnezeu pentru ziua de azi, iar cu privire la viitor, lăsându-L pe Dumnezeu să se îngrijească de acesta! Oare nu făgăduise El că va avea grijă de cei care caută mai întâi de toate împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui (Matei 6:33)?

Veţi spune că sunt învăţături prea radicale sau revoluţionare. Dar dacă nu vom vedea în învăţăturile lui Cristos aspectul lor radical şi revoluţionar, nu vom prinde miezul lucrării Sale.

Pe când Domnul Isus părăsea zona templului, pentru ultima oară înaintea morţii Sale, unul din ucenicii Lui a încercat să-i trezească entuziasmul cu privire la splendoarea templului şi a întregului complex arhitectonic. Ucenicii erau absorbiţi de măiestria arhitecturală implicată în procesul stivuirii unor pietre uriaşe din care fuseseră alcătuite zidurile.

Mântuitorul a evidenţiat însă că toate aceste lucruri aveau să fie în curând distruse. Nici o piatră nu va rămâne peste cealaltă, atunci când armatele romane aveau să invadeze Ierusalimul, în anul 70 d.Cr. Prin urmare, ce rost mai avea să te preocupi de lucruri care nu sunt altceva decât nişte umbre trecătoare?

În discursul său de pe Muntele Măslinilor, Domnul a îndreptat atenţia ucenicilor către evenimente de o importanţă mult mai mare. Unele din profeţiile de aici par să se refere la distrugerea Ierusalimului, din anul 70 d.Cr. Cele mai multe dintre ele se referă, evident, la o perioadă mult mai târzie, respectiv la Marea Strâmtorare şi la Revenirea lui Cristos Cu putere şi slavă. Cuvintele de care trebuie să ţinem seama în mod deosebit în acest pasaj - cuvinte valabile în orice dispensare - sunt următoarele:

(1) Luaţi seama (v, 5,23,33);

(2) Să nu vă tulburaţi (v. 7);

(3) răbdaţi (v. 13);

(4) rugaţi-vă (v. 18, 33); şi

(5) vegheaţi (v. 9,33,35,37).

Discursul demarează prin întrebarea lui Petru, Iacov, Ioan şi Andrei. Când va fi distrus templul şi care va fi semnul care va precede împlinirea evenimentului profeţit? Răspunsul Domnului s-a referit şi la distrugerea unui templu ulterior, care va avea loc în timpul Marii Strâmtorări, anterior Venirii Sale a Doua Oară.

Mai întâi, ei trebuiau să ia seama ca nimeni să nu-i înşele prin afirmaţia că ar fi Mesia. Vor apărea mulţi Cristoşi falşi - cum reiese şi din apariţia atâtor culte false, fiecare cu anticristul ei.

În al doilea rând, ei nu trebuie să interpreteze războaiele şi zvonurile despre războaie drept un semn al sfârşitului vremurilor. Tot intervalul care va urma va fi presărat cu tulburări pe plan internaţional în plus, vor mai exista mari cataclisme ale naturii - cutremure de pământ, foamete şi necazuri. Toate acestea nu vor fi decât durerile preliminare naşterii, un preambul la o perioadă de suferinţe fără precedent.

În al treilea rând, Domnul a prezis că va veni o perioadă de mare încercare pentru cei care vor rămâne neclintiţi în mărturia dată pentru Numele Său. Ei vor fi târâţi la judecată înaintea tribunalelor civile şi eclesiastice.

Deşi pasajul acesta se aplică la toate perioadele mărturiei creştine, el pare să se refere cu deosebire la lucrarea celor 144000 de credincioşi evrei care vor duce evanghelia împărăţiei la toate naţiunile, înainte de a veni Domnul cu putere şi slavă, să domnească.

Versetul 10 nu trebuie să constituie baza învăţăturii potrivit căreia evanghelia trebuie... vestită la toate naţiunile înainte de Răpirea bisericii. Evanghelia trebuie, negreşit, să fie vestita în toată lumea şi probabil că va fi, dar a afirma că ea trebuie (vestită în toată lumea, înainte de a putea avea loc Răpirea) ar însemna a susţine un lucru pe care Biblia nu-l declară. Nici o profeţie nu trebuie să se împlinească înaintea ca Cristos să poată veni să-Şi ia la El sfinţii Săi. El poate veni în orice clipă!

Domnul promite că credincioşii persecutaţi care sunt daţi în judecată din pricina Numelui Său vor primi ajutor divin în apărarea lor. Ei nu vor trebui să-şi pregătească din timp apărarea lor. Poate că nu va fi timp. Duhul Sfânt le va da exact cuvintele potrivite pe care trebuie să le rostească. Dar această promisiune nu-i poate scuza pe cei din vremea noastră care nu-şi pregătesc temeinic predicile sau mesajele din evanghelie. Mai degrabă, ea este garanţia ajutorului supranatural, în momente de criză. Făgăduinţa se adresează, de fapt, martirilor, nu predicatorilor!

O altă trăsătură caracteristică a zilelor marii strâmtorări va fi frecvenţa cazurilor de trădare a celor care rămân credincioşi Mântuitorului. Astfel, unii credincioşi vor fi pârâţi chiar de rude din familia lor. Un mare val de sentimente anticreştine va cuprinde lumea. Va fi nevoie de mult curaj ca cineva să rămână credincios Domnului Isus, dar cine va răbda până la sfârşit va fi mântuit. Asta nu poate însemna că cei care rabdă vor primi mântuirea veşnică datorită răbdării lor - deoarece în acest caz am avea o evanghelie falsă. De asemenea nu putem interpreta

versetul în sensul că credincioşii fideli vor fi salvaţi de la moarte fizică în timpul marii strâmtorări, deoarece în alt loc din Scriptură citim că mulţi îşi vor pecetlui mărturia cu sângele lor. Mai degrabă, sensul versetului ar putea fi acela că cei ce vor răbda până la sfârşit vor demonstra realitatea mântuirii lor. Cu alte cuvinte, răbdarea fi va caracteriza pe cei care sunt cu adevărat mântuiţi.

D. Marea strâmtorare (13:14-23)

Versetul 14 marchează punctul de mijloc al perioadei tribulaţiei, începutul marii tribulaţii. Ştim că este aşa prin comparaţia cu textul de la Daniel 9:27. În vremea aceea, un mare idol abominabil va fi instalat în templul de la Ierusalim. Oamenii vor fi forţaţi să i se închine, în caz contrar fiind omorâţi. Desigur, credincioşii adevăraţi vor refuza să se închine acestui idol. Instalarea acestui chip idolatru va semnala începutul marii prigoane. Cei care citesc şi cred Biblia vor şti că a sosit timpul să fugă din Iudeea. Nu va fi timp să-şi adune lucrurile personale. Femeile gravide şi mamele care alăptează vor fi în mare dezavantaj faţă de ceilalţi. Dacă evenimentul va avea loc iarna, asta va complica şi mai mult lucrurile.

Va fi vremea unui necaz mai mare decât oricare altul din trecut sau din viitor. Acesta este Marele Necaz sau Marea Strâmtorare (sau Marea Tribulaţie). Domnul Isus nu se referă aici la o perioadă generală de necazuri sau strâmtorări prin care au trecut credincioşii din toate veacurile. Perioada de strâmtorare descrisă de Isus aici este de o intensitate unică în toată istoria.

Observaţi că necazul descris aici este în principal de natură iudaică, căci citim despre templu (v. 14, cf. Matei 24:15) şi despre Iudeea (v. 14). este vremea necazului lui Iacov (Ieremia 30:7). Biserica nu este avută în vedere aici. Ea va fi fost deja luată la cer, înainte de a începe Ziua Domnului (lTesaloniceni 4:13-18; cf. 1Tesaloniceni 5:1-3).

Potirele mâniei lui Dumnezeu vor fi turnate peste lume în zilele acelea. Va fi o vreme de calamităţi, haos şi vărsări de sânge. De fapt, măcelul va fi atât de mare, încât Dumnezeu va scurta în chip supranatural durata zilei, deoarece altfel nimeni nu ar supravieţui.

Marea Strâmtorare va cunoaşte revenirea Cristoşilor falşi. În disperarea lor, oamenii se vor duce după oricine le va promite siguranţă. Dar credincioşii vor şti că Cristos nu va apare pe furiş sau neanunţat. Chiar dacă aceşti Cristoşi falşi vor săvârşi fapte supranaturale şi minuni (şi negreşit ei vor proceda aşa), cei aleşi nu se vor lăsa amăgiţi. Ei îşi vor da seama că aceste miracole sunt de inspiraţie satanică.

Miracolele nu sunt neapărat de natură divină. Ele reprezintă abateri supraomeneşti de la legile cunoscute ale naturii, dar pot reprezenta lucrarea Satanei, a îngerilor sau a demonilor. Omul Păcatului va primi putere satanică să săvârşească miracole (2Tesaloniceni 2:9).

Aşadar, credincioşii trebuie să ia seama şi să fie preveniţi din timp.

E. A doua venire (13:24-27)

După necazul acela, se vor petrece perturbaţii tulburătoare în ceruri. Pământul va fi învăluit de întuneric, atât ziua, cât şi noaptea. Stelele vor cădea din cer ţi puterile care sunt în ceruri (forţele care menţin corpurile cereşti pe orbitele lor) vor fi clătinate.

Atunci lumea cuprinsă de groază şi uimire îl va vedea pe Fiul Omului întorcându-se pe pământ, nu ca Nazarineanul umil de altă dată, ci ca slăvit Cuceritor. El va veni pe nori, escortat de miriade de fiinţe îngereşti şi sfinţi glorificaţi. Va fi o scenă de putere copleşitoare şi splendoare nemaipomenită. El îşi va trimite îngerii să-i adune pe cei aleşi, adică pe toţi cei care L-au recunoscut ca Domn şi Mântuitor în timpul Marii Strâmtorări. De la un capăt al pământului la celălalt - din China până în Columbia - ei vor veni să se bucure de binefacerile minunatei domnii de o mie de ani a Domnului Isus pe pământ. Dar duşmanii Lui vor fi nimiciţi în acelaşi timp.

Smochinul este un simbol (sau tip) al naţiunii Israel. Isus ne învaţă că înainte de a veni El a doua oară, smochinul va înfrunzi. În 1948, a fost înfiinţat statul independent Israel. Raportat la mărimea ei, naţiunea aceasta exercită pe scena politică a lumii o influenţă mult mai mare decât mărimea ei. Se poate spune, pe drept cuvânt, că Israelul „înfrunzeşte". Încă nu s-au arătat roadele. De fapt, nici nu vor fi roade, înainte ca să se întoarcă Mesia la un popor dispus să-L primească.

Înfiinţarea şi dezvoltarea naţiunii Israel ne spune că Regele este aproape - la uşi (în textul grec subiectul este aici doar terminaţia verbului „este" (estiri), care, în context, ar putea fi: „El", adică Cristos sau „ea", vara - adică evenimentele prezise. Sensurile rezultante sunt similare). Dacă venirea Lui pentru ca să domnească este atât de aproape, cu cât mai aproape este venirea Sa pentru biserică - Răpirea!

Versetul 30 este interpretat adesea în sensul că toate lucrurile profeţite în acest capitol ar avea loc în timpul vieţii celor din vremea lui Cristos. Dar asta nu poate fi adevărat, deoarece multe din evenimentele descrise, în special cele din versetele 24-27, pur şi simplu nu s-au petrecut atunci. Alţii înţeleg că generaţia aflată în viaţă când a înfrunzit smochinul, respectiv când a fost întemeiat statul Israel, în 1948, va fi generaţia care va vedea a doua venire a lui Cristos. Noi preferăm o a trei a interpretare: Termenul din greacă: Generaţia aceasta ar putea însemna „rasa aceasta" sau „neamul acesta". În opinia noastră, textul se referă la „neamul acesta evreu caracterizat de necredinţă faţă de Mesia şi respingere a Sa." Mărturia pe care ne-o oferă istoria este că „această generaţie" nu a trecut. Naţiunea în întregimea ei nu numai că a supravieţuit, ca popor distinct, dar a persistat în animozitatea ei adânc înrădăcinată faţă de Domnul Isus. Isus a prezis că naţiunea şi caracterul ei naţional vor dăinui până la a doua Sa venire.

Domnul nostru a subliniat certitudinea absolută a tuturor prezicerilor Sale. Cerul atmosferic şi bolta cerească vor trece. Pământul însuşi se va dizolva, dar orice cuvânt rostit de El se va împlini.

Isus a spus: „Cât despre ziua aceea sau ceasul acela, nu ştie nimeni: nici îngerii care sunt în cer, nici Fiul, ci numai Tatăl." Este bine cunoscut faptul că acest verset a fost folosit de duşmanii evangheliei în încercarea de a demonstra că Isus nu a fost decât un om obişnuit, cu cunoaştere limitată, ca noi înşine. Dar şi credincioşi sinceri, însă debusolaţi, au recurs la el, pentru a demonstra că Isus S-ar fi golit pe Sine de atributele dumnezeirii, atunci când a venit pe lume ca om.

Nici una din cele două interpretări de mai sus nu este valabilă. Isus a fost şi este atât Dumnezeu, cât şi Om. El a posedat toate atributele dumnezeirii şi toate caracteristicile unui om desăvârşit. Este adevărat că dumnezeirea Lui a fost învăluită într-un trup de carne, dar a fost totuşi prezentă. Nu a existat nici o clipă în care El să fi încetat să mai fie pe dea-ntregul Dumnezeu.

Atunci cum se poate afirma despre El că nu cunoaşte vremea venirii sale a doua oară? Noi credem că cheia răspunsului o găsim în Ioan 15:15: „...robul nu ştie ce face stăpânul său..." Ca Rob Desăvârşit, nu I s-a dat Domnului Isus să cunoască vremea Venirii Sale. Desigur, ca Dumnezeu, El cunoaşte acest timp. Dar ca Rob, nu I s-a dat să cunoască acest timp în scopul de a-l dezvălui altora. Iată explicaţia lui James H. Brookes în această privinţă:

Nu este vorba de o negare a atotştiinţei divine a Domnului nostru, ci, pur şi simplu, o aserţiune că în economia răscumpărării umane, nu I-a fost dat „să cunoască vremurile sau soroacele, pe care Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa", Fapte 1:7. Isus ştia că va veni din nou, şi adesea a vorbit despre a doua sa venire, dar nu I-a fost atribuit, în cadrul funcţiei sale de Fiu, să stabilească data revenirii Sale şi, prin urmare, nu putea s-o ofere ucenicilor Săi ca obiect al aşteptării lor pline de dor.

Capitolul acesta se încheie cu îndemnul la veghere şi rugăciune, în vederea întoarcerii Domnului. Faptul că nu ştim data rânduită pentru acest eveniment ar trebui să ne menţină într-o stare de alerta.

O situaţie similară se petrece în fiecare zi din viaţă. Cineva pleacă de acasă, într-o călătorie îndelungată. El lasă instrucţiuni robului său şi-i spune paznicului (străjerului) să vegheze în vederea întoarcerii sale. Isus însuşi S-a asemănat cu omul plecat în călătorie, care s-ar putea întoarce în orice clipă din noapte. Oamenii săi, slujind pe post de străjeri, nu au voie să fie găsiţi dormind în post. Prin urmare, El le-a lăsat tuturor oamenilor săi acest îndemn: „Vegheaţi!"

A. Complotul de a-L omorî pe Isus

Era ziua de miercuri, din această săptămână fatidică. Peste două zile avea să fie Pastele, care începea perioada de şapte zile a Sărbătorii Pâinii Nedospite. Liderii religioşi erau hotărâţi să-L nimicească pe Domnul Isus, dar n-au voit s-o facă în timpul sărbătorilor religioase, deoarece mulţi dintre oameni încă îl considerau pe Isus un profet.

Deşi preoţii cei mai de seamă şi cărturarii s-au hotărât să nu-L ucidă în timpul praznicului, Providenţa divină a nesocotit dorinţa lor şi Mielul Pascal al lui Dumnezeu a fost omorât chiar atunci (vezi Matei 26:2).

Simon leprosul a dat un ospăţ în cinstea Mântuitorului, poate ca semn de recunoştinţă pentru că a fost vindecat. O femeie al cărei nume nu este menţionat (probabil că era Maria din Betania, Ioan 12:3) a uns din belşug capul lui Isus cu un parfum foarte costisitor. Mare a fost iubirea ei pentru El!

Unii din oaspeţi au considerat gestul acesta drept o mare risipă. în ochii lor femeia aceasta era o risipitoare şi nesăbuită. De ce nu a vândut parfumul iar banii să-i fi dat la săraci? (Suma menţionată: trei sute de dinari echivala cu salariul pe un an.) Şi unii din vremea noastră consideră că este o risipă să dai un an din viaţa ta Domnului, ca să nu mai spun ce totală irosire ar fi pentru ei să-I dai întreaga viaţă Domnului!

Isus a mustrat cârteala lor. Femeia aceasta recunoscuse prilejul de aur pe care I-a avut de a aduce un omagiu Mântuitorului. Dacă erau chiar atât de grijulii - faţă de săraci, ei bine, pe aceştia aveau prilejul oricând să-i ajute, deoarece săracii sunt pretutindeni în jurul nostru. Dar Domnul avea să moară şi să fie îngropat în curând. Femeia aceasta a dorit să-şi arate recunoştinţa cum s-a priceput ea. Poate îşi va fi spus că nu va reuşi să aibă grijă de trupul Lui după ce a murit, prin urmare, acum era momentul să-şi arate dragostea pentru El, cât era încă în viaţă!

Aroma parfumului acela a străbătut veacurile, până la noi. Isus a spus că fapta ei va fi imortalizată în toată lumea, cum s-a şi întâmplat, prin intermediul evangheliilor.

C. Perfidia lui Iuda

Femeia l-a preţuit nespus de mult pe Mântuitorul. În contrast cu ea, Iuda L-a preţuit foarte puţin. Deşi trăise alături de Domnul Isus cel puţin un an şi nu avusese parte decât de cea mai aleasă grijă şi binefacere din partea Lui, Iuda s-a dus acum pe finiş la preoţii cei mai de seamă, garantându-le că îl va da, prin trădare, pe Fiul lui Dumnezeu în mâinile lor. Bucuroşi la culme, ei n-au mai stat pe gânduri, ci au primit oferta lui, oferindu-se să-l răsplătească cu bani pentru actul său de vânzare. Nu-i mai rămânea decât să pună la punct detaliile vânzării.

D. Pregătirile în vederea Paştelor

Deşi nu se poate stabili cu precizie cronologia exactă a evenimentelor, putem afirma însă că în acest punct al naraţiunii ne aflăm în joia din săptămâna Pastelor. Ucenicii nu prea îşi dădeau seama că aceasta avea să fie împlinirea şi punctul culminant al tuturor Paştelor care s-au celebrat vreodată. Ei L-au rugat pe Domnul să le spună unde vor sărbători Pastele. El i-a trimis la Ierusalim, îndrumându-i să caute un om care purta un ulcior de apă - fapt de o remarcabilă raritate, deoarece de obicei femeile erau însărcinate cu această treabă. Omul acesta avea să-i conducă la casa unde aveau să petreacă Paştele. Ei aveau să-l roage apoi pe proprietarul casei să le arate încăperea în care învăţătorul putea mânca Pastele cu ucenicii Săi. Ce minunat este să-L vedem pe Domnul alegând şi comandând în felul acesta! El acţionează ca Dregător Suveran al oamenilor şi al lucrurilor. Minunat este să constatăm că au fost inimi gata să răspundă la chemarea Lui, oameni dispuşi să se pună pe ei înşişi şi averile lor la dispoziţia Lui. Ce bine e de noi când îi acordăm acces imediat şi binevoitor la oricare încăpere din viaţa noastră!

E. Isus prezice trădarea Sa

În aceeaşi seară El a venit cu cei doisprezece în odaia de sus care fusese pregătită pentru ei. Pe când stăteau întinşi şi mâncau, Isus a anunţat că unul din ucenici avea să-L trădeze. Ei au recunoscut cu toţii potenţialul propriei lor firi păcătoase. Cu un sănătos sentiment de dezgust propriu, fiecare L-a întrebat dacă nu cumva el este vinovatul. Atunci Isus l-a dezvăluit pe trădător, ca fiind cel care a înmuiat pâinea în sos împreună cu EL adică cel căruia i-a dat El bucata de pâine. Fiul Omului mergea la moarte, cum fusese prezis, a relevat Domnul, dar mare va fi pierzarea celui care îl va trăda! De fapt, bine ar fi fost pentru omul acela să nu se fi născut.

F. Prima celebrare a Cinei Domnului (14:22-26)

După ce a luat pâinea, Iuda a ieşit afară în bezna nopţii (Ioan 13:30). Isus a instituit apoi ceea ce noi numim azi: Cina Domnului. Sensul ei este minunat subliniat în trei cuvinte:

(1) a luat - asupra Sa umanitatea;

(2) a frânt - El urma să fie frânt pe cruce;

(3) a dat - S-a dat pe Sine pentru noi.

Pâinea a semnificat trupul Său dăruit, paharul: sângele Său vărsat. Prin sângele Său El a ratificat Noul Legământ. Pentru El nu mai era prilej de bucurie până la revenirea Sa pe pământ, ca să-Şi întemeieze împărăţia.

În acest punct, ei au cântat un imn - probabil o porţiune din Marele Halei - Psalmii 113-118. Apoi au ieşit din Ierusalim, traversând pârâul Chedron, şi urcând pe Muntele Măslinilor.

G. Încrederea de sine a lui Petru (14:27-31)

Pe drum, Mântuitorul i-a avertizat pe ucenici că se vor ruşina şi se vor teme să fie recunoscuţi ca adepţi ai Săi, în ceasurile care vor urma şi că va fi exact cum prezisese Zaharia: Păstorul va fi bătut şi oile se vor risipi (Zaharia 13:7). Dar, cu o delicateţe de nedescris, Domnul i-a asigurat că El nu se va lepăda de ei. Când va învia din morţi, El îi va aştepta în Galileea.

Petru s-a indignat la ideea că ar putea să se lepede de Domnul. Poate ceilalţi ar putea face aşa, dar el niciodată! Domnul Isus a corectat acel „niciodată" în „curând". Înainte de a cânta cocoşul de două ori, Petru avea să se lepede de Mântuitorul de trei ori.

„Este ridicol" a strigat Petru. „Mai bine mor, decât să mă lepăd de Tine" Nu numai Petru a protestat zgomotos că nu se va lepăda. Cu toţii s-au angajat în declaraţii zgomotoase de loialitate, bazate pe încrederea în ei înşişi. Să nu uităm că nici noi nu suntem cu nimic mai buni. Cu toţii trebuie să ajungem să cunoaştem câtă laşitate şi slăbiciune zac în inima noastră.

Între timp afară se întunecase. Era noaptea de joi spre vineri. Când au ajuns la un teren împrejmuit de un gard, numit Ghetsimane, Domnul Isus i-a lăsat pe opt dintre ucenici lângă intrare.

I-a luat pe Petru, Iacov şi Ioan cu El, pătrunzând mai adânc în grădină. Acolo a simţit o povară copleşitoare asupra sufletului Său sfânt, anticipând faptul că va deveni jertfa de păcat pentru noi. Nu putem concepe ce a însemnat aceasta pentru El, Cel Fără Păcat, să fie făcut păcat pentru noi! El i-a lăsat pe cei trei ucenici, dându-le instrucţiuni să stea acolo şi să vegheze. El S-a dus puţin mai departe, în grădină, fiind singur. Astfel El avea să meargă la cruce singur, purtând groaznica judecată a lui Dumnezeu împotriva păcatelor noastre.

Plini de uimire şi sfială, îl privim pe Domnul Isus întins cu faţa la pământ, rugându-Se lui Dumnezeu. Oare îi cerea El să fie scutit de a trebui să meargă la cruce? Nicidecum! Doar pentru asta venise în lume! Mai întâi, El S-a rugat ca, dacă este cu putinţă, să treacă de la El ceasul acela. Dacă exista orice altă cale prin care păcătoşii să poate fi mântuiţi decât prin moartea, îngroparea şi învierea Lui, atunci Dumnezeu să-l descopere acea cale. Din ceruri nu s-a auzit nici un glas, căci nu era nici o altă cale prin care puteam fi răscumpăraţi noi.

Din nou, S-a rugat: „Ava, Tată, Ţie toate lucrurile îţi sunt cu putinţă; depărtează de la Mine paharul acesta! Totuşi, nu ce voiesc Eu, ci ceea ce voieşti Tu." Observaţi că El s-a adresat lui Dumnezeu cu termenul de Tată preaiubit al Său, pentru care toate lucrurile sunt cu putinţă. Aici nu se punea atât de mult problema posibilităţii fizice, ci a celei morale. Putea găsi Tatăl Atotputernic orice altă bază neprihănită prin care să-i salveze pe păcătoşii prihăniţi? Cerurile tăcute au indicat că nu exista altă cale. Fiul Sfânt al lui Dumnezeu trebuia să-Şi verse sângele, pentru ca păcătoşii să poată fi eliberaţi de păcat!

Întorcându-se la cei trei ucenici, i-a găsit dormind! Ce trist comentariu asupra naturii umane decăzute! Isus l-a prevenit pe Petru să nu doarmă în acel ceas crucial. Doar cu puţin timp în urmă Petru se lăudase că statornicia lui avea să fie până la moarte! Iar acum nu fusese în stare nici măcar să rămână treaz, un timp! Dacă un om nu poate să se roage un ceas, este improbabil că va reuşi să se împotrivească ispitei, când va veni clipa presiunii maxime. Indiferent cât de plin de entuziasm ar fi duhul său, el va trebui să ia serios în considerare slăbiciunea trupului său.

De trei ori Domnul Isus s-a întors, găsindu-i pe ucenici adormiţi. Apoi El a zis: „Încă dormiţi şi vă odihniţi? Destul! A sosit ceasul; iată, Fiul Omului este vândut în mâinile păcătoşilor." Şi cu asta, s-au sculat şi au plecat. Dar n-au avut mult de mers.

Iuda intrase deja în grădină, împreună cu ceata celor care căutau să-L prindă pe Isus. Cohortele care-l însoţeau purtau săbii şi ciomege, ca şi când s-ar fi dus să prindă un criminal periculos.

Vânzătorul aranjase să dea un anumit semnal. Cel pe care avea să-L sărute era Cel pe care trebuiau să-L prindă. Astfel, el s-a apropiat de Isus, adresându-se cu titlul de Rabi (Învăţătorule) şi L-a sărutat cu efuziune. (Forma emfatică a verbului din original sugerează un sărut repetat şi demonstrativ.) De ce L-a trădat Iuda pe Domnul? Era el oare dezamăgit de faptul că Isus nu preluase frânele guvernării? I se spulberaseră oare speranţele sale de a ocupa un loc proeminent în împărăţia aceea? Fusese copleşit de lăcomie? Toate acestea vor fi contribuit, într-o măsură mai mică sau mai mare, la infama lui faptă.

Însoţitorii înarmaţi ai trădătorului au făcut un pas înainte, arestându-L pe Domnul. Imediat Petru şi-a scos sabia şi a tăiat urechea robului marelui preot A fost o reacţie naturală, nu una spirituală. Petru folosea arme carnale în cadrul unei lupte de natură spirituală. Domnul l-a mustrat pe Petru şi, în chip miraculos, a vindecat urechea robului, aşa cum aflăm de la Luca 22:51 şi Ioan 18:11. Isus le-a amintit apoi răpitorilor Săi cât de nepotrivit era să-L ia cu forţa! Doar fusese cu ei zilnic în templu, învăţându-i! De ce nu L-au prins atunci? El cunoştea răspunsul. Trebuia să se împlinească Scripturile care profeţiseră că El va fi vândut (Psalmul 41:9), arestat (Isaia 53:7) maltratat (Psalmul 22:12) şi părăsit (Zaharia 13:7).

Marcu este singurul dintre evanghelişti care consemnează acest incident. Este foarte răspândită opinia potrivit căreia Marcu este tânărul care, cuprins de panică, a lăsat în mâinile celor care voiau să-i prindă haina, fugind de la faţa locului. Haina de in nu era un veşmânt obişnuit, ci un veşmânt improvizat, cu care s-a acoperit la repezeală.

Erdman comentează în această privinţă: „Probabil că acest incident pitoresc a fost consemnat ca să ne arate cât de părăsit de toţi a fost Isus în ceasurile primejdiei şi durerii Sale. Negreşit El a ştiut ce înseamnă să suferi în singurătate!"

În general cercetătorii sunt de acord că Marcu consemnează aici procesul ţinut înaintea lui Caiafa. Procesul în faţa lui Ana se găseşte la Ioan 18:13,19-24.

Petru a mers după Domnul Isus, până în curtea marelui preot, urmându-L de la o distanţă pe care el o considera lipsită de primejdii. Cineva a schiţat etapele căderii lui, după cum urmează:

1. Mai întâi a luptat - dovedind râvnă fără pricepere.

2. Apoi a fugit - retragere; laşitate.

3. În cele din urmă, L-a urmat pe Domnul de departe - atitudinea unui ucenic cu jumătate de măsura, care îl slujeşte doar la adăpostul întunericului.

4 Apoi s-a aşezat lângă foc, împreună cu aprozii, încălzindu-se la un loc cu duşmanii Domnului.

K. Isus înaintea Sinedriului (14:55-65)

Deşi nu se afirmă lămurit, versetul 55 pare să constituie relatarea şedinţei ţinută de Sinedriu la miezul nopţii. Corpul de şaptezeci şi unu de lideri religioşi era prezidat de marele preot. În această noapte, fariseii, saducheii, cărturarii şi bătrânii care alcătuiau Sinedriul au manifestat o totală lipsă de respect faţă de regulamentul în virtutea căruia îşi desfăşurau ei activitatea. Ei nu aveau voie să se întrunească pe timp de noapte sau în timpul unui praznic iudaic. Ei nu aveau voie să ofere mită unor martori, pentru a-i determina să comită sperjur. Apoi sentinţa de condamnare la moarte nu avea voie să fie dusă la îndeplinire decât după scurgerea unei nopţi. Iar verdictele lor nu aveau valabilitate, decât dacă şedinţa lor avea loc în Sala de Piatră Cioplita, din zona templului.

În zelul lor de a-L pierde pe Domnul Isus, autorităţile religioase nu s-au dat în lături de la încălcarea propriilor lor legi! În eforturile lor disperate, au reuşit până la urmă să găsească un grup de martori mincinoşi, dar aceştia nu au reuşit să prezinte o mărturie unitară, ci s-au contrazis tot timpul. Unii au răstălmăcit cuvintele rostite de Domnul Isus, potrivit cărora avea să distrugă templul făcut de mâini, reclădind, în trei zile, altul nefăcut de mâini. La Ioan 2:19 găsim ceea ce a spus în realitate Domnul Isus. Ei au încurcat voit templul din Ierusalim cu templul trupului Său.

Când L-a interogat prima oară marele preot, Isus nu a răspuns. Dar când a fost întrebat sub jurământ (Matei 26:63) dacă este Mesia, Fiul Celui Binecuvântat, Mântuitorul a răspuns că este, conformându-se astfel poruncii de la Levitic 5:1. Apoi, ca să spulbere orice îndoială care ar mai putea persista cu privire la identitatea Sa, pe care Şi-o declarase, Domnul Isus i-a spus marelui preot că îl va vedea pe Fiul Omului stând la dreapta Puterii şi venind pe norii cerului. Prin asta, El a vrut să spună că marele preot îl va vedea manifestat pe deplin ca Dumnezeu, în timpul primei Sale veniri, gloria dumnezeirii Sale a fost acoperită de vălul unui trup omenesc. Dar când va veni a doua oară, cu putere şi slavă, vălul va fi înlăturat şi toţi vor şti exact cine este.

Marele preot a înţeles ce vrea să spună Isus. El şi-a sfâşiat hainele, ca semn de indignare neprihănită, împotriva acestei presupuse blasfemii. Israelitul care ar fi trebuit să fie primul care să-L recunoască şi să-L primească pe Mesia a fost, în realitate, cel care L-a condamnat cel mai aprig! Dar nu numai el, ci şi întregul Sinedriu (se crede că Iosif din Arimateea şi Nicodim au absentat de la această sesiune a Sinedriului) a convenit că Isus rostise o blasfemie şi L-au condamnat să fie pedepsit cu moartea.

Scena care a urmat a fost de un grotesc dus până la limitele insuportabilului. Unii din membrii Sinedriului au început să-L scuipe pe Fiul lui Dumnezeu, să-L lege la ochi şi să-I ceară să le spună cine L-a lovit! Este aproape incredibil că vrednicul Mântuitor a trebuit să îndure o împotrivire atât de mare din partea păcătoşilor faţă de El. Aprozii însărcinaţi cu paza templului s-au unit şi ei cu membrii Sinedriului, lovindu-L cu palmele.

L. Petru se leapădă de Isus şi plânge cu amar (14:66-72)

Petru aştepta în curtea clădirii. Una din slujnicele marelui preot a trecut pe acolo. Ea s-a uitat cu luare aminte la el şi apoi l-a acuzat că este adept al Nazarineanului Isus. Jalnicul ucenic s-a prefăcut că habar nu are despre ce este acuzat şi apoi s-a dus în pridvor, unde a auzit cocoşul cântând. A fost o clipă de groază. Păcatul îşi recupera plata sa cumplită.

Fata l-a văzut din nou şi a arătat cu mâna spre el, precizând că e ucenicul lui Isus. Petru s-a lepădat din nou, cu răceală, întrebându-se, probabil, de ce nu-l lasă oamenii în pace. Apoi mulţimea i-a spus lui Petru: „Nu mai încape îndoială că eşti unul dintre ei, căci eşti galilean şi graiul tău seamănă cu al lor."

Blestemând şi jurându-se Petru a declarat răspicat că nu-L cunoaşte pe acest Om. Cum a rostit aceste cuvinte, a cântat cocoşul. Natura părea să protesteze astfel împotriva unei minciuni atât de sfruntate. Într-o clipită, Petru şi-a dat seama că s-a împlinit prezicerea Domnului. Atunci a izbucnit într-un plâns amar. Este semnificativ că toate patru evangheliile consemnează tăgăduirile lui Petru. Cu toţii trebuie să învăţăm să nu ne încredem în noi înşine, ci să ne bizuim cu totul pe puterea lui Dumnezeu.

Versetul acesta descrie sesiunea de dimineaţă a Sinedriului, convocată probabil pentru a valida acţiunea ilegală luată în noaptea care tocmai se încheiase. În consecinţă, Isus a fost legat şi dus la Pilat, guvernatorul roman al Palestinei.

Până în acest moment, Isus fusese judecat de liderii religioşi sub acuzaţia de blasfemie. Acum a fost dus înaintea unei instanţe civile, sub acuzaţia de trădare. Procesul civil s-a desfăşurat în trei etape - prima înaintea lui Pilat, a doua înaintea lui Irod şi în sfârşit din nou înaintea lui Pilat

Pilat l-a întrebat pe Isus dacă este Regele iudeilor. Dacă era, atunci se putea presupune că era dedicat cauzei de a-l răsturna pe Cezar şi deci Se făcea vinovat de trădare.

Preoţii cei mai de seamă au adus un potop de acuzaţii împotriva lui Isus. Pilat n-a putut să-şi explice prestanţa şi echilibrul lăuntric al lui Isus, în faţa unor acuzaţii atât de incriminatorii. El L-a întrebat pe Isus de ce nu se apără, dar Isus a refuzat să le răspundă criticilor săi.

O. Isus sau Baraba? (15:6-15)

Era obiceiul ca guvernatorul roman să elibereze un deţinut iudeu cu ocazia acestui praznic - un fel de gest politic menit să aplaneze nemulţumirea populaţiei. Unul din deţinuţii care se calificau pentru această eliberare era Baraba, ce se făcuse vinovat de rebeliuni şi asasinat.

Când Pilat s-a oferit să-L elibereze pe Isus, provocându-i astfel pe invidioşii preoţi, oamenii au fost îndemnaţi să-l ceară pe Baraba. Tocmai cei care-L acuzau pe Isus de trădare împotriva Cezarului cereau acum eliberarea unui om care se făcuse cu adevărat vinovat de comiterea unei crime! Poziţia marelui preot a fost lipsită de orice raţiuni şi ridicolă - dar aşa e întotdeauna păcatul. în esenţă, ei erau geloşi pe popularitatea Lui.

Pilat a întrebat ce să facă cu Cel pe care ei îl numeau Regele Iudeilor. Oamenii au strigat cu sălbăticie: „Răstigneşte-L!" Pilat le-a cerut să invoce un motiv pentru această sentinţă, dar nu s-a oferit nici unul. Isteria gloatei atinsese cote periculoase. Oamenii strigau întruna: „Răstigneşte-L!"

Şi astfel, Pilat, om fără coloana verticală, le-a făcut pe plac, eliberându-l pe Baraba. Iar pe Isus L-a pus să fie biciuit şi L-a dat pe mâna soldaţilor, să fie răstignit. A fost un verdict de o monstruoasă fărădelege!

Şi totuşi, a constituit o parabolă a răscumpărării noastre - El, Cel nevinovat, dat să moară pentru ca celor vinovaţi să li se poată da drumul.

P. Soldaţii îl batjocoresc pe Robul lui Dumnezeu (15:16-21)

Ostaşii L-au dus pe Isus în curte, adică în pretoriu, la reşedinţa guvernatorului. După ce a adunat toată cohorta, ei au organizat o încoronare de batjocură pentru Regele iudeilor. O, dacă ar fi ştiut ei pe Cine îl batjocoresc! Era chiar Fiul lui Dumnezeu, îmbrăcat cu purpură. Era însuşi Creatorul lor, cu cununa de spini pe cap! Îl batjocoreau pe Cel care ţine în mâna Lui întreg universul. Pe Domnul vieţii şi al slavei Îl loveau peste cap. Îl scuipau pe Prinţul păcii. Făceau plecăciuni în batjocură înaintea Regelui regilor şi Domnului domnilor!

După ce s-au săturat de glumele lor vulgare, L-au îmbrăcat cu hainele Lui şi L-au dus afară ca să-L răstignească. Marcu aminteşte aici că ostaşii i-au ordonat unui trecător, pe nume Simon din Cirena (o localitate din nordul Africii) să poarte crucea Lui. E posibil ca acesta să fie fost un negru, dar, după toate probabilităţile era un evreu elenistic. El avea doi fii: Alexandru şi Rufus, care erau probabil credincioşi (dacă Rufus sau Ruf este una şi aceeaşi persoană cu cea menţionată la Romani 16:13). Prin faptul că a purtat crucea, venind în urma lui Isus, el ne-a pus la dispoziţie imaginea ideală care ar trebui să ne caracterizeze şi pe noi, ca ucenici ai Mântuitorului.

Golgota este un cuvânt aramaic, însemnând craniu. Calvar este echivalentul termenului în latină. Poate că locul respectiv avea înfăţişarea unui craniu sau a fost numit aşa, datorită faptului că acolo aveau loc execuţiile.

Ostaşii I-au oferit lui Isus vin amestecat cu smirnă, care ar fi avut darul de a atenua durerea. Fiind însă hotărât să poarte păcatele omenirii cu conştiinţa deplin trează, Domnul a refuzat să bea această băutură.

Ostaşii trăgeau la soiţi pentru hainele celor răstigniţi. Când au luat hainele Mântuitorului, au preluat cam toată averea materială pe care o posedase El.

Era ora 9 dimineaţa, când L-au răstignit. Deasupra capului său au aşezat titlul: REGELE IUDEILOR. (Marcu nu redă conţinutul integral al inscripţiei, ci se mulţumeşte să ne prezinte esenţa ei; vezi Matei 27:37;Luca 23:38;Ioan 19:19.) Împreună cu El au fost răstigniţi doi tâlhari, câte unul de o parte şi de alta a Lui, exact aşa cum prezisese Isaia că la moartea Sa El va fi asociat cu criminalii (Isaia 53:12).

Domnul Isus a fost batjocorit de cei care au trecut pe acolo (v. 29,30), de preoţii cei mai de seamă şi de cărturari (v. 31,32a), precum şi de cei doi tâlhari (v. 32b).

Trecătorii erau probabil evrei care se pregăteau să prăznuiască Pastele, în interiorul cetăţii. Dar pe când erau încă în afara zidurilor cetăţii, ei au azvârlit insulte împotriva Mielului Pascal. Ei au răstălmăcit cuvintele rostite de El cu privire la faptul că va distruge mult îndrăgitul lor templu şi-l va reclădi în trei zile. Dacă era într-adevăr atât de mare, spuneau ei, atunci să Se salveze pe Sine, coborându-Se de pe cruce.

Preoţii cei mai de seamă şi cărturarii au luat în râs declaraţia Lui că i-a mântuit pe alţii. „Pe alţii i-a mântuit şi pe Sine nu Se poate mântui!" Era o remarcă de cumplită cruzime, dar, fără ca ei să-şi dea seama, adevărată! A fost adevărat atât în viaţa Domnului nostru, cât şi în a noastră. Noi nu-i putem mântui pe alţii în timp ce căutăm să ne mântuim pe noi înşine.

Liderii religioşi L-au provocat de asemenea, să Se coboare de pe cruce, dacă este cu adevărat Mesia, Regele Israelului. Atunci, au afirmat ei, vor crede. Să vedem şi vom crede! (majoritatea manuscriselor adaugă: „în El", personalizând promisiunea (probabil falsă) a liderilor) Dar la Dumnezeu topica corectă este: „Crede şi vei vedea!"

Până şi tâlharii L-au batjocorit!

În intervalul de la amiază la ora trei toată ţara a fost învăluită de întuneric. Isus purta atunci întreaga povară a judecăţii lui Dumnezeu îndreptată împotriva păcatelor noastre. El a suferit despărţirea spirituală de Dumnezeu şi dezolarea asociată cu această despărţire. Nici o minte omenească nu va putea înţelege vreodată agonia pe care a suferit-o El când sufletul Lui a fost făcut o jertfa pentru păcat.

La sfârşitul agoniei Sale, Isus a strigat cu glas tare (în aramaică): „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?" Dumnezeu îl părăsise, deoarece în sfinţenia Sa El trebuie să Se disocieze de păcat Domnul Isus Se identificase pe Sine cu păcatele noastre, plătind acum pedeapsa integrală pentru ele.

Unii oameni din cadrul acestei gloate sălbatice au sugerat că poate El l-a chemat pe Ilie, când a spus: „Eloi, Eloi". Şi, cu un gest final de înjosire, unul din ei a înmuiat un burete în vin acru, L-a pus într-o trestie şi I-a dat să bea.

Dar Isus a scos un strigăt tare, plin de triumf şi tărie, după care Şi-a dat ultima suflare. Moartea Sa a fost un act al voinţei Sale, nu un colaps involuntar.

În clipa aceea, perdeaua dinăuntrul templului s-a rupt în două, de sus până jos. Aceasta a fost o intervenţie a lui Dumnezeu, prin care El arăta că prin moartea lui Cristos accesul în sanctuarul lui Dumnezeu constituie din acel moment privilegiul tuturor credincioşilor (vezi Evrei 10:19-22). S-a inaugurat atunci o nouă şi măreaţă eră - era apropierii de Dumnezeu, nu a îndepărtării de El.

Mărturia sutaşului roman, deşi a fost o declaraţie nobilă, nu a recunoscut, neapărat, egalitatea lui Isus cu Dumnezeu. Sutaşul roman L-a recunoscut doar ca Fiu al lui Dumnezeu. Fără îndoială El va fi fost cuprins de profunda implicaţie a faptului că sub ochii lui se scrie un moment solemn al istoriei. Dar nu se precizează dacă credinţa lui a fost autentică.

Marcu menţionează că anumite femei au rămas la cruce. E demn de menţionat faptul că femeile strălucesc luminos pe paginile Evangheliei. Din considerente de siguranţă personală, bărbaţii s-au ascuns. În schimb, devotamentul femeilor le-a făcut pe acestea să pună dragostea lor pentru Cristos mai presus de propriile lor interese. Ele au fost cele din urmă care au plecat de la cruce şi primele care s-au înfăţişat la mormânt

Sabatul începea vinerea. Ziua dinaintea Sabatului sau a altei sărbători era cunoscută sub denumirea de Ziua Pregătirii (în greaca modernă acest termen: „pregătire" înseamnă „vineri").

Necesitatea unei acţiuni neîntârziate l-a determinat probabil pe Iosif din Arimatea să-i ceară lui Pilat permisiunea de a înhuma trupul lui Isus. Iosif era un evreu evlavios, probabil membru în Sinedriu (Luca 23:50,51); vezi şi Matei 27:57;Ioan 19:38).

Lui Pilat nu i-a venit să creadă că Isus a murit deja. Când sutaşul a confirmat acest fapt, guvernatorul a dăruit lui Iosif trupul. (Pentru trupul lui Isus se folosesc aici, în textul original, doi termeni diferiţi: Iosif a cerut trupul Domnului Isus iar Pilat i-a acordat cadavrul.)

Cu multă grijă şi pioşenie, Iosif (împreuna cu Nicodim - Ioan 19:38,39) au îmbălsămat trupul, L-a înfăşurat în pânză de in, L-a pus într-un mormânt săpat în stâncă, acesta fiind un mormânt nou, aflat în proprietatea sa. Uşa de intrare în mormânt a fost sigilata cu o piatră în formă de monedă, care putea fi rostogolită de-a lungul unui canal săpat în stâncă.

Din nou se aminteşte că femeile, respectiv cele două Marii, au fost la faţa locului. Li se cuvine toată admiraţia pentru sentimentele lor de afecţiune curată şi neînfricată. Se spune că majoritatea misionarilor din vremea noastră sunt femei. Dar bărbaţii unde sunt?

A. Femeile la mormântul gol (16:1-8)

Sâmbătă seara cele două Marii împreună cu Salome au venit la mormânt să îmbălsămeze trupul lui Isus cu mirodenii. Ele ştiau că nu va fi uşor. Erau conştiente că gura mormântului fusese acoperită cu o piatra uriaşă. Apoi ştiau că romanii puseseră un sigiliu şi puseseră ostaşi să păzească mormântul. Dar dragostea trece peste munţi de greutăţi, reuşind să atingă, în final, ţinta sa.

Dis-de-dimineaţă, în ziua dintâi a săptămânii, adică duminică, ele se întrebau cu glas tare cine va prăvăli piatra de la uşa mormântului. Şi, când şi-au ridicat ochii, au văzut că piatra fusese deja răsturnată! De câte ori nu constatăm şi noi că, atunci când ţinem cu tot dinadinsul să-l dăm cinste Mântuitorului, greutăţile sunt înlăturate din calea noastră chiar înainte de a da noi peste ele!

Intrând în mormânt, ele au văzut un înger, cu înfăţişarea de tânăr îmbrăcat în alb. El le-a spulberat numaidecât temerile, anunţând că Isus a înviat, că mormântul este gol.

Apoi îngerul le-a încredinţat misiunea de a fi vestitoare ale învierii. Ele au fost împuternicite să le spună ucenicilor - şi lui Petru - că Isus se va întâlni cu ei în Galileea. Observaţi atenţia deosebită care i se acordă lui Petru, ucenicul care s-a lepădat de Domnul Său! Răscumpărătorul înviat nu Se lepădase de el, ci l-a iubit în continuare şi I-a fost dor de el. Trebuia să aibă loc o lucrare specială, de refacere. Oaia rătăcită trebuia readusă la părtăşia cu Păstorul. Cel care a alunecat în păcat trebuie readus în casa Tatălui.

Femeile au fugit de la mormânt, pline de îngrijorare şi mirare. De frică n-au îndrăznit să spună nimănui ce s-a întâmplat, fapt care n-ar trebui să ne mire. Surprinzător este faptul că au fost atât de curajoase şi devotate până în acest punct! Întrucât două manuscrise străvechi ale evangheliei după Marcu nu conţin versetele 9 la 20, mulţi învăţaţi din vremea noastră opinează că acestea nu ar fi autentice. Dar există argumente puternice în sprijinul includerii lor în textul sacru, după cum urmează:

1. Practic toate celelalte manuscrise greceşti şi multe scrieri ale părinţilor bisericii includ pasajul Matei 16:9-20.

2. Dacă evanghelia după Marcu s-ar termina cu versetul 8, asta ar fi o încheiere cât se poate de ciudată, mai ales în limba greacă, unde versetul opt se termină cu cuvântul gar, adică: „întrucât". Acest cuvânt nu apare aproape niciodată la sfârşitul unei propoziţii, darmite al unei cărţi!

3. Dacă, aşa cum susţin unii, textul original cu care se încheie Marcu s-a pierdut, iar versetele 9-20 nu ar fi decât un rezumat al acestui text pierdut, atunci ar însemna că ceea ce a spus Domnul cu privire la faptul că cuvintele Sale nu vor trece a dat greş!

4. Conţinutul versetelor este ortodox (adică nu sunt abateri doctrinare).

5. Stilul pasajului, în special al lexicului, este foarte similar cu cel al primului capitol din Marcu. Asta ar fi o confirmare a aşa-numitei structuri chiasm, în cadrul căreia începutul şi sfârşitul sunt similare şi paralele (ca, de pildă, în înşiruirea de litere: abcd - dcba).

Mântuitorul S-a arătat mai întâi Mariei Magdalena. Prima oară când o întâlnise, Isus a scos şapte demoni din ea. Din acea clipă ea L-a slujit cu devotament, punându-I la dispoziţie averea. Ea a asistat la răstignire şi a văzut unde a fost aşezat trupul Lui.

Din celelalte evanghelii aflăm că după ce a găsit mormântul gol, ea a alergat şi le-a spus lui Petru şi Ioan. Venind înapoi cu ea, ei au găsit mormântul gol, exact aşa cum le spusese ea. Apoi ei s-au întors acasă, dar ea a rămas la mormânt. Atunci i s-a arătat Isus.

Iarăşi ea a revenit în oraş, ca să le comunice ucenicilor întristaţi vestea bună. Pentru ei însă vestea era prea minunată ca să poată fi crezută. Ei pur şi simplu, nu au crezut.

Această arătare este descrisă pe larg la Luca 24:13-31. Aici citim doar că El S-a arătat într-alt fel la doi dintre ucenicii care mergeau pe drumul către Emaus. Mariei El I se arătase sub forma unui grădinar. Acum părea că este un drumeţ, ca ucenicii. Era însă Acelaşi Isus în trupul Său glorificat.

Când cei doi ucenici s-au întors în Ierusalim şi au povestit despre părtăşia pe care au avut-o cu Mântuitorul înviat, s-au lovit de acelaşi zid de neîncredere de care se izbise şi Maria.

Această arătare faţă de cei unsprezece a avut loc în seara aceleiaşi zile de duminică (în care a înviat Domnul) (Luca 24:36;Ioan 20:19-24;1Corinteni 15:5). Deşi ucenicilor li se spune aici: cei unsprezece, în realitate, doar zece erau prezenţi. Toma absenta cu acest prilej. Isus i-a mustrat pe ai Săi, pentru refuzul lor de a primi vestea pe care le-o aduseseră Maria şi ceilalţi despre învierea Sa.

Versetul 15 consemnează misiunea pe care a încredinţat-o Domnul în ajunul înălţării Sale la cer. Astfel, între versetele 14 şi 15 există un interval. Ucenicilor li s-a poruncit să predice Evanghelia la întreaga creaţie. Ţelul Mântuitorului a fost o evanghelizare mondială. El Şi-a propus să realizeze această evanghelizare cu ajutorul a unsprezece ucenici, care literalmente aveau să lase totul, urmându-L pe El.

Două aveau să fie urmările predicării: unii aveau să creadă, să fie botezaţi şi să fie mântuiţi; alţii aveau să refuze să creadă şi astfel să fie condamnaţi.

Versetul 16 este folosit de unii în sprijinul obligativităţii de a fi botezat, pentru a putea fi mântuit. Noi ştim însă că acest lucru nu poate fi adevărat, din următoarele motive:

1. Tâlharul de pe cruce, care s-a pocăit, nu a fost botezat; totuşi, el este asigurat de Domnul că va fi în Rai cu El (Luca 23:43).

2. Neamurile din Cezareea au fost botezate după ce au fost mântuite (Fapte 10:44-48)

3. Isus însuşi nu a botezat (Ioan 4:1,2) - omisiune care ar trebui să dea de gândit, dacă într-adevăr botezul ar fi necesar în vederea mântuirii.

4. Pavel I-a mulţumit lui Dumnezeu că a botezat foarte puţini dintre Corinteni (1Corinteni 1:14-16). El nu ar fi putut aduce această mulţumire, dacă botezul ar fi într-adevăr esenţial pentru dobândirea mântuirii.

5. Aproximativ 150 de pasaje din Noul Testament afirmă că mântuirea este prin credinţă şi numai prin credinţă. Puţine versete - mai precis, nici un verset nu ar putea contrazice această mărturie covârşitoare despre mântuirea numai şi numai prin credinţă.

6. Botezul este pus în legătură cu moarte şi îngropare în Noul Testament, nu cu naşterea spirituală.

Ce înseamnă atunci versetul 16? Noi credem că botezul este menţionat aici ca o expresie exterioară a credinţei. Botezul nu este o condiţie a mântuirii, ci o proclamaţie exterioară a faptului că persoana respectivă a fost mântuită.

Isus descrie aici anumite miracole care vor însoţi pe cei ce vor crede în evanghelie. Citind aceste versete, se ridică imediat întrebarea evidentă: „Mai există aceste semne şi în ziua de azi?" Noi credem că aceste semne au fost rânduite în principal pentru era apostolică, când încă nu exista textul integral al Bibliei, în forma lui scrisă.

Majoritatea acestor semne se găsesc în Cartea Faptelor Apostolilor

1. Alungarea demonilor (Fapte 8:7;16:18;19:11-16).

2. Limbi noi (Fapte 2:4-11;10:46;19:6).

3. Luarea în mână a şerpilor (Fapte 28:5).

4. Consumarea unei otrăvi, fără a suferi efectele dăunătoare ale acesteia - caz neconsemnat în Cartea Fapte, dar atribuit lui Ioan şi Barnaba de către istoricul bisericii creştine Eusebius.

5. Punerea mâinilor peste cei bolnavi, în scopul însănătoşirii (Fapte 3:7;19:11;28:8,9).

Ce scop au avut aceste miracole? Noi credem că răspunsul se găseşte la Evrei 2:3,4. Înainte ca oamenii să aibă textul integral al Noului Testament, ei îi întrebau pe apostoli şi pe alţii dacă evanghelia respectivă era de origine divină. Pentru a confirma predicarea cuiva, Dumnezeu aducea mărturie, prin semne şi minuni, şi diverse daruri ale Duhului Sfânt.

Astăzi nu mai este nevoie de aceste semne, căci noi avem la dispoziţie textul complet al Bibliei. Cine nu crede în cele scrise în această Biblie nu va crede indiferent ce alt semn i s-ar da. Marcu nu a afirmat că miracolele vor continua. Cuvintele „până la sfârşitul veacului" nu apar aici, cum este cazul la Matei 28:18-20.

Martin Luther a sugerat însă că „semnele de care se vorbeşte aici ar fi folosite după cum este cazul, în funcţie de nevoi. Când se iveşte nevoia lor iar Evanghelia este supusă unor presiuni puternice, atunci neapărat trebuie să înfăptuim aceste semne, pentru a nu permite Evangheliei să fie vorbită de rău şi doborâtă la pământ."

La patruzeci de zile după învierea Sa, Domnul nostru Isus Cristos a fost înălţat la cer şi S-a aşezat la dreapta lui Dumnezeu - în locul de onoare şi putere.

Ascultând de porunca Lui, ucenicii au plecat ca nişte torţe aprinse, predicând evanghelia şi câştigând suflete pentru Mântuitorul. Puterea Domnului era cu ei. Semnele promise au însoţit predicarea lor, confirmând cuvântul rostit de ei.

Aici se încheie naraţiunea - în momentul în care Cristos se află în cer, având pe pământ câţiva ucenici ferm angajaţi, purtând pe umeri sarcina evanghelizării lumii şi dăruindu-se cu totul acestei lucrări, ale cărei urmări se resimt până în veşnicie.

Şi nouă, celor din generaţia noastră, ni s-a încredinţa Marea Poruncă. Sarcina noastră este de a duce evanghelia la orice persoană. O treime din toţi oamenii care au trăit vreodată pe acest pământ sunt în viaţă astăzi. Până în anul 2 000, o jumătate din toţi oamenii care au trăit pe pământ vor fi la data aceea în viaţă. În contextul acestei explozii demografice, se ridică noi cerinţe pentru aducerea la îndeplinire a sarcinii de evanghelizare. Dar metoda este aceeaşi: ucenici devotaţi, cu o dragoste nemărginită pentru Cristos, oameni pentru care nici o jertfe nu e prea mare pentru El.

Voia lui Dumnezeu este evanghelizarea lumii. Ce facem noi în această privinţă?

clickbible.org